JESSIE PARKER

Copilăria regăsită

Traducerea și adaptarea în limba română de
FILOFTEIA ISCRU

ALCRIS

Capitolul 1

La început, Kate nu dădu nici o atenție celui de lângă ea. Se uită îngrijorată la infirmiera care îi punea un garou la mână. Apoi simți răceala vatei îmbibate cu spirt în zona venei și închise ochii ca să nu vadă acul seringii.

În urmă cu câțiva ani, pe când visa să se ducă să trateze indienii din inima junglei, știa deja că erau puține șanse ca visul ei să se realizeze: îi era groază de injecții și nu suporta să vadă sânge. "Kate, medicul fără frontiere" fusese înlocuită deci de "Kate, aventuriera", prima femeie care escaladase Everestul și care făcuse înconjurul lumii de una singură, apoi de "Kate, campioana de natație", care se umpluse de medalii și glorie. Acum la douăzeci și cinci de ani, avea niște planuri mai realiste dar îi era frică în continuare de acul seringii.

Acul se înfipse în venă și garoul fu desfăcut.

– Gata! spuse infirmiera. Poți să deschizi ochii.

Kate zâmbi, jenată.

– Nu sunt prea curajoasă ... șopti ea.

– Lucrul cel mai important este acela că vă aflați aici.

Infirmiera, însărcinată în câteva luni, afișa un aer liniștit și ușor obosit.

– Se va auzi o sonerie atunci când se va umple eprubeta, spuse ea. Asta durează în jur de zece minute. Acum puteți să vă relaxați ...

Centrul de donări de sânge se afla în cartierul general al Crucii Roșii, o clădire din cărămidă care domina portul Halifax. Acolo crescuse Kate. Ceea ce nu-i spusese infirmierei era faptul că n-ar fi avut niciodată curajul să vină acolo dacă n-ar fi fost împinsă de la spate de prietena ei Carol, al cărui tată fusese victima unui accident de avion. "Transfuziile sunt cele care l-au salvat, îi explicase ea. Toată lumea ar trebui să doneze sânge, Kate. E o îndatorire civică. Poate că ele ne vor salva într-o zi și viața noastră, nu crezi?"

"E greu să reziști la asemenea argumente" își spuse Kate ghemuindu-se mai confortabil în fotoliul ei.

Se uită o vreme în tavan, care nu-i stârni nici un interes, după care privi în jurul ei cu curiozitate. Nu era singura care se achita de acea îndatorire în după-amiaza aceea de august. Un mecanic și o mamă însoțită de cei doi copii ai ei soseau chiar în clipa aceea și multe alte persoane stăteau deja întinse, ca și

ea. Infirmierele erau foarte ocupate, deși în încăpere domnea o atmosferă liniștită și donatorii aveau aerul mulțumit al oamenilor care știu că fac o faptă bună ...

Cu excepția însă a unui bărbat așezat în fotoliul învecinat și care părea că ațipise, sau poate că dormea de-a binelea, pentru că sforăia. În mod discret, e adevărat, dar sforăia!

Neavând altceva mai bun de făcut, Kate se uită mai atent la el, întrebându-se cu ce se ocupa individul de era atât de obosit încât să adoarmă în plină după-amiază. Să fie medic? Era îmbrăcat prea simplu. Avocat? Același argument rămânea valabil. Cămașa deschisă la gât și pantalonii aveau un stil mai mult sportiv decât avocățesc. Atunci să fie ziarist? S-ar putea, deși avea o expresie prea fragilă. Ziariștii erau oameni cinici care vorbeau mereu din colțul gurii, având în celălalt evident, o țigară. Se uită la degetele de la mâna lui dreaptă. Nu aveau nici o urmă de nicotină. Deci nu era vorba despre un ziarist.

Avea o mână îngrijită, cu unghii scurte și netede. Lui Kate îi plăcu acest detaliu, ca și restul personajului de altfel. Era înalt dar nu exagerat, avea fața și brațele bronzate și soarele accentuase reflexele blonde din părul lui castaniu și des. Trebuia să fie un bărbat cu păreri categorice, decretă ea observând linia hotărâtă a maxilarului acestuia. Un bărbat care cu siguranță femeilor le făcea plăcere să-l răsfețe și poate chiar mai mult de atât ...

Se declanșă soneria și tânăra tresări. Seducătorul ei vecin

nici măcar nu clipi. Infirmiera veni imediat și Kate se grăbi să închidă ochii în timp ce aceasta îi scotea acul și-i punea un plasture pe înțepătură. Apoi tânăra se ridică în picioare.

– N-a durat prea mult. Acum trebuie să vă odihniți puțin în încăperea alăturată, îi spuse infirmiera.

– Dar mă simt foarte bine!

– Doar câteva minute. Veți bea ceva și veți citi o revistă.

Înainte să o urmeze pe infirmieră, Kate aruncă o ultimă privire spre bărbatul adormit. Ar fi dorit să-i vadă culoarea ochilor. Era poate vreun psihiatru obosit să asculte toată ziua problemele pacienților?

Acceptă un pahar de suc de fructe, se așeză într-un fotoliu la soare și începu să răsfoiască o revistă cu sfaturi pentru femei. În adolescență fusese atrasă de câțiva profesori sau de una sau două vedete ale marelui ecran, dar nu fusese îndrăgostită cu adevărat decât o singură dată. Nu se căsătorise niciodată. De aceea, revista n-o interesa în mod deosebit și cele zece minute i se părură că trec foarte greu ... Apoi se ridică, își aranjă fusta și se pregătea să plece.

Exact în clipa aceea, în încăpere intră bărbatul care-i stârnise interesul ceva mai devreme. Auzise adesea expresia: "a rămas fără sânge în obraji", dar nu avusese vreodată ocazia să aibă de a face cu așa ceva. În timp ce ea se uita la necunoscut, văzu că fața bronzată a acestuia devine albă ca varul și picioarele i se împleticesc.

Se năpusti spre el și îl sprijini de perete, dar individul era prea greu pentru forțele ei! Capul acestuia căzu pe umărul ei și sub greutatea trupului acestuia, în cele din urmă se prăbușiră amândoi pe podea, Kate nimerind sub el.

În cădere, ea își petrecuse în mod instinctv brațul în jurul trupului tânărului, care se scutură și inspiră adânc aer în piept. Atunci când ridică privirea spre ea, Kate observă că are ochii albaștri. El se uită câteva clipe la ea, clipi des și închise ochii la loc. În acest interval, Kate căpătă o certitudine: nu avea nici un chef să-l răsfețe, dar nici nu voia să-l lase să dispară din viața ei. Trebuia neapărat să afle cine era.

Infirmiera și încă cineva îi săriră în ajutor. Îngenunchează lângă ei și-l ridicară în picioare pe bărbat pentru a o elibera de greutate pe Kate, care se ridică și-și netezi fusta, în timp ce infirmiera îl bătea ușor cu palma pe obraji.

– Nu aveți nimic, îl liniști ea. Vă vom pregăti un pat ca să vă puteți odihni.

El mormăi ceva din care Kate nu înțelese nimic. Fu dus la pat cu un scaun cu rotile și se întinse pe el, nereușind însă nici măcar să-i zâmbească infirmierei.

– Îmi pare rău că am produs atâta deranj ...

Lui Kate începea să i se pară foarte simpatic. Nu se prea obișnuia ca un bărbat să leșine după ce dona sânge, dar el își asuma acest semn de slăbiciune.

– Dacă doriți, pot să rămân eu cu el, propuse ea.

– Desigur, noi și așa nu ne vedem capul de treabă. Dacă aveți nevoie de mine, chemați-mă.

Kate își trase un scaun lângă pat.

– Ești cumva psihiatru? îl întrebă ea.

– Nu, Doamne ferește! De ce? Am figură de medic?

– Pari foarte obosit ...

– Îmi cauți o scuză pentru că am căzut lat la picioarele tale?

– Vrei să spui că pur și simplu ți-am luat eu ochii?

– Când mi-am revenit, am zis că ești cea mai drăguță fată peste care am căzut vreodată.

– Oh, drăguță deci ... bombăni Kate. Nu mi se pare un termen prea grozav. O dată în viața mea mi-ar plăcea să fiu și eu atât de frumoasă încât bărbații să leșine în fața mea.

– Probabil că ar fi mai bine să scrie sonete închinate frumuseții buzelor și misterelor inimii tale.

– Sunt mai nimerite versurile libere! preciză Kate sprijinindu-și bărbia în mâini. Într-o vară pe când mă găseam în vest, culoarea ochilor mei a fost comparată cu cea a lacului Louise. Asta înseamnă într-adevăr ceva!

– Am impresia că vrei să ți se adreseze complimente. Din ce motiv?

– Aș dori să te văd zâmbind din nou.

– Dacă abia am fost orbit de frumusețea ta, îți dai seama că mi-e foarte greu să zâmbesc cu gura până la urechi. Cum te numești?

– Kate. Dar tu?

– Bryce.

– Cu y sau cu i?

– Nu ți se pare că flirtezi cam mult cu mine?

Era adevărat, nu putea nega.

– Aștept în continuare zâmbetul tău.

În loc să se conformeze, el se încruntă.

– Nu ești obligată să rămâi cu mine. În ciuda isprăvii de adineauri, sunt în stare să mă descurc și singur.

– Ai venit cu mașina?

– Nu.

– În cazul acesta, te duc eu acasă.

– Mama ta nu te-a învățat să n-ai încredere în străini?

– Ba da, cum să nu!

– Și nu vrei să asculți de sfaturile ei?

– Sunt sigură că nu risc nimic.

– Nu mi se pare prea măgulitor ce-mi spui.

– A fost totuși un compliment.

Dintr-un motiv necunoscut, Kate nu-l credea în stare să facă în mod voit rău cuiva.

– Ai dreptate, spuse el brusc. Nu riști nimic, așa că accept propunerea ta. Cât crezi că trebuie să mai rămân aici?

– S-ar părea că acum te simți mult mai bine, spuse Kate uitându-se gânditoare la el. Leșini întotdeauna atunci când donezi sânge?

– În general da, dar dat fiind că au trecut mulți ani de când n-am mai donat, speram ca totul să se termine cu bine.

– Mașina mea e în parcare.

– Atunci, hai să mergem!

Bănuind că orgoliul lui avusese deja destul de mult de suferit, ea nu se oferi să-l ajute. Mașina lui Kate era o veche Datsun care depășise de mult o sută de mii de kilometri, un argument de care se servea ca să scuze starea proastă și toanele lui.

Bryce însă nu făcu nici un comentariu. Kate dădu prudentă înapoi. În timp ce o lua pe bulevardul Commons, el observă cu blândețe:

– Nu m-ai întrebat unde locuiesc.

– Da, pentru că mai întâi vom merge la mine să bem o ceașcă de ceai.

– Cu alte cuvinte, mă răpești?

Se opriseră la semafor.

– Dacă vrei, poți să cobori.

– Nu, nu, îmi asum riscul. Inviți des bărbați să bea ceaiul la tine?

– În sensul în care crezi tu, nu!

– Am înțeles, șopti el. Deci ești o femeie liberă, cum se spune în general.

Era supărată și nu avea nici un chef să se lanseze într-o discuție pe tema feminismului.

– Trebuie să existe un motiv anume pentru orice ? Nu prea pari a fi în formă și atunci m-am gândit că ai putea să te relaxezi puțin, atât și nimic mai mult.

– Ți-e milă de mine?

– Absolut deloc! Dar dat fiind că ești primul bărbat care a leșinat la picioarele mele, mi se pare normal să mă intereseze soarta ta ... Și pe de altă parte, aștept în continuare să-ți văd zâmbetul

– Încăpățânată femeie ...

Bryce îi zâmbi deodată la fel ca infirmierei, ceva mai devreme.

Inima lui Kate începu să-i bată și mai repede în piept.

– Mulțumesc, spuse ea încercând să se concentreze asupra circulației.

– Unde locuiești? se interesă el.

– În cartierul sudic.

– Numele, vârsta și starea civilă?

– McIntyre, douăzeci și cinci de ani, necăsătorită ... Dar tu?

– Sanderson, treizeci și doi de ani ... juridic despărțit, adăugă el după o pauză.

– Îmi pare rău.

– Nu ai de ce, îi răspunse el repezit. Ne-am despărțit de doi ani. Divorțul va fi pronunțat anul viitor. Nu e decât o formalitate.

"Bineînțeles", își spuse Kate.

– Eu n-am fost niciodată căsătorită, spuse ea, dar nu-i cred pe oamenii care se laudă că au divorțat prin bună înțelegere. Dacă e atât de ușor, înseamnă că probabil n-a fost mare lucru între ei. Nu cred că o relație, fie ea oricât de superficială, se poate termina fără suferință. De aceea ți-am spus că îmi pare rău.

– Văd că ești foarte sinceră.

– Amândoi frații mei spun că am obiceiul să mă ia gura pe dinainte ... Doar că n-o fac în termenii aceștia politicoși ...

– Deci ai doi frați. Mai mici sau mai mari ca tine?

– Mai mari. Nu am surori. Dar tu?

– Am o soră foarte frumoasă și foarte independentă, care se numește Jenetta. Mi se pare că tu semeni foarte mult cu ea.

– Sper că acesta e un compliment.

– Așa cred. Țin foarte mult la Jenetta.

Kate ardea de dorința de a-l întreba dacă i se părea că e la fel de frumoasă ca sora lui, sau dacă se referea numai la spiritul lor de independență, dar nu îndrăzni s-o facă. Era o mare diferență între "drăguță" și "frumoasă" ...

– Aproape am ajuns, șopti ea.

Kate închiriase parterul unei case vechi în stil victorian. Obținuse apartamentul în urmă cu doi ani, printr-un miraculos concurs de împrejurări. Știa că era un chilipir și se ruga la Dumnezeu în fiecare an să rămână chiria la nivelul posibilităților ei financiare. Se opri pe alee, opri motorul și

trase frâna de mână. Era un gest automat și inutil, deoarece aceasta nu mai funcționa de câteva luni.

– Aici este, spuse ea, deși observația ei nu avea nici un rost.

Kate urcă scările din fața intrării și deschise ușa.

Din salon ieși un motan negru, în timp ce un altul sărea de pe pervazul ferestrei și un pisoi mic se năpustea spre picioarele tinerei.

– Mai sunt și alții? se miră Bryce.

– Nu, numai ăștia trei. Mama primește în casă toate animalele abandonate, așă că eu și frații mei luăm din ei atunci când tatăl meu hotărăște că sunt prea mulți. Te rog să intri și să iei loc.

Bryce se așeză într-un fotoliu, sprijinindu-și picioarele de un taburet. Lucifer, motanul negru, se uită la el de la distanță și Tom, celălalt motan, îl tratǎ cu o totală indiferență, dar pisoiașul, care încă nici nu fusese botezat, îi sări pe genunchi.

– Dacă nu-ți plac pisicile, n-ai decât să-l dai jos, îi sugeră Kate.

– Stai liniștită, am și eu unul, dar probabil că tu le iubești foarte tare dacă ai atât de multe.

– Uneori ajung să le urăsc, mărturisi ea cu un aer serios. De multe ori se poartă foarte urât ... Mă duc să pregătesc ceaiul.

În timp ce arunca în ceainic câteva lingurițe de ceai, se felicita că se dusese în ziua aceea la centrul de colectare a sângelui. Dacă nu s-ar fi dus, nu s-ar fi întâlnit niciodată cu

Bryce Sanderson. Avea sentimentul că întâlnirea , mai ales în condițiile în care avusese loc, putea avea o urmare. Acum mai rămânea să vadă dacă și el împărtășea aceeași părere sau doar se amuza de micul lor joc.

În definitiv, faptul că era în divorț nu însemna că e liber. Poate că exista deja o altă femeie în viața lui ... sau chiar mai multe. Poate din cauza asta era atât de obosit ...

Puse ceainicul pe o tavă alături de cești și două șervețele, o lămâie și niște prăjiturele și reveni în salon.

Zâmbetul pe care i-l adresă Bryce, o făcu din nou să i se accelereze ritmul bătăilor inimii. Pisoiul adormise pe genunchii lui. După ce îl servi cu ceai, Kate se așeză în fața lui, pe canapea. Cum însă nu găsi să spună nimic care să nu fie banal sau care să nu-i trădeze curiozitatea, începu să studieze cu interes ceașca din mâinile ei.

– Spune-mi. Kate, cine a comparat ochii tăi cu lacul Louise? o întrebă el deodată.

Tânăra nu se aștepta la o asemenea întrebare, deși chiar ea pomenise despre acel detaliu în timpul discuției lor.

– Iubitul meu, în vara în care lucram la Jasper Park.

– Cu ce te ocupai acolo?

– Eram chelneriță.

– Și el?

– Era valet. Eram îndrăgostită la nebunie de el, adăugă Kate oftând. Era prima mea poveste de iubire și mediul se potrivea

de minune cu ce simțeam eu. Munții, lacul, ghețarii ... era minunat!

– Ce s-a întâmplat?

– La sfârșitul lunii iulie, conducerea hotelului a angajat încă o recepționeră, care se numea Marylee. Trebuie să recunosc că era foarte frumoasă. Kevin a început să iasă cu ea și asta a pus capăt relației noastre.

– Dar ai fost obligată să rămâi acolo și să fii martoră la ...

Kate îi zâmbi cu tristețe, deoarece acela fusese într-adevăr lucrul cel mai dificil.

– Da. Toți angajații erau la curent ... și cu toate astea nu mi-am dat demisia, deși am fost de multe ori tentată s-o fac.

– Ai avut dreptate. Și acum, ce faci? Bănuiesc că nu mai ești chelneriță. Ești în vacanță sau studentă?

– Un pic din amândouă. Până în primăvara trecută lucram pentru o mică firmă de informatică. Oficial mă ocupam de contabilitatea firmei – am o licență în științe economice – dar, dat fiind că eram numai trei oameni, Joe, Frank și cu mine, făceam toți cam de toate. Era foarte distractiv! Din păcate, am fost scoși de pe piață de niște concurenți puternici și m-am trezit în șomaj. Atunci, m-am hotărât să-mi reiau studiile și să-mi pregătesc masteratul în economie. Între timp, fac pe salvamarul pe plaja Arm și mai dau și lecții de înot.

– Atunci nu mă mir de ce ești atât de bronzată. Unde te-ai înscris pentru masterat?

– La Dalhousie. Campusul e la doi pași de aici.

Începură să discute despre calitățile diferitelor universități din Halifax, apoi trecură la proiectul înființării unei galerii de artă și de aici la modelul canadian de impozitare a artiștilor și scriitorilor. În cursul conversației, reieși că Bryce era avocat, că-și făcuse studiile la Toronto și în prezent lucra la serviciul de asistență juridică al districtului.

– Trebuie să mă întorc la birou, Kate, spuse el la un moment dat. Mâine dimineață trebuie să pledez la un proces și am de revăzut niște dosare.

Pleca, așadar ... Nu-i făcea deloc avansuri – nici nu se așteptase la așa ceva de altfel – și nici măcar nu-i propusese s-o revadă.

– Te duc eu, îi spuse Kate cam îndrăzneață.

– N-are rost, pot să iau un taxi.

– Dat fiind că eu sunt cea care te-am răpit, sunt obligată să te duc la destinație.

El luă pisoiașul în mână și-l puse pe podea, apoi se ridică în picioare.

– M-am simțit foarte bine la tine, îți mulțumesc.

– Mă bucur.

– Dar să știi că ochii tăi nu au deloc culoarea lacului Louise...

– Ah, da? Și atunci, ce culoare au? se întrebă ea cu inima bătându-i mai repede în piept.

Bryce se uită la ea cu atenție.

– Aș spune că au mult mai multe nuanțe. Bleu-cenușiu, cu mici pete negre în fundul irisului. Cam ca sclipirea unui ghețar în soare.

– Va fi greu să introduci imaginea asta într-un sonet.

– Poezia n-a fost niciodată punctul meu forte! încheie el aruncând o privire la ceas. Îmi pare rău, dar trebuie să plecăm, Kate.

Biroul lui se găsea în centrul orașului, nu departe de sediul Crucii Roșii. Kate conducea cu atenție în timp ce făceau glume despre ... vreme. În sufletul ei însă avea loc un alt dialog. "Îl voi lăsa la birou și cu asta totul se va termina. Eu l-am invitat la ceai, așa că acum era rândul lui să facă următorul pas. Nu cred însă că-l va face. Nu l-a interesat dacă am sau nu vreun iubit. Nu mi-a cerut nici măcar numărul de telefon ... Puțin îi pasă dacă mă va mai revedea sau nu!"

– Ești liberă sâmbătă seara? o întrebă el deodată. Am putea să mergem la un film și după aceea să bem ceva împreună.

Kate își drese glasul și încetini, pentru că semaforul era din nou roșu.

– Cred că sunt liberă. Ar fi o idee bună.

– Ești în cartea de telefon?

– La K. McIntyre. Sunt singura cu numele ăsta.

– Lasă-mă aici. Te voi suna în cursul săptămânii, ca să punem la punct o ieșire. Pe curând, Kate. Și mulțumesc pentru

ceai.

El trânti portiera și Kate se uită după el în timp ce traversa strada. Observă că multe femei întorceau capul după el, apoi văzu că dispare în interiorul clădirii. Se părea că nu era singura care considera că este seducător ...

Dar măcar urma să-l mai vadă ...

Capitolul 2

A doua zi, puse pe seama caniculei tendința ei de a visa cu ochii deschiși. Nu adia nici măcar o briză ușoară pe plajă. Copiii se jucau pe malul apei în timp ce mamele lor stăteau prudente la umbră, sub copacii din parc. Cei mai mari ca vârstă înotau până la geamandurile care delimitau zona de scăldat și se aruncau în apă de pe ponton. Și-ar fi dorit și Kate să facă la fel, dar munca ei consta în a sta cocoțată pe un delușor sau să se plimbe de colo-colo pe plajă și să-i supravegheze pe cei care făceau baie.

– Hei, Kate, ia uită-te la mine! îi strigă Toby, un puști cu părul negru și creț.

Venea în fiecare zi de la periferia orașului, unde locuia împreună cu mama lui și ceilalți patru frați. Kate îl învăța să înoate de o lună de zile și era foarte mândru de ce progrese

făcuse, deși stilul lui nu era prea bine pus la punct.

– Foarte bine, Toby, ține-o tot așa! îl încurajă ea, după care se duse să arbitreze un concurs de stropit cu apă care avea loc cam prea aproape de zona rezervată copiilor mai mici.

Încerca de asemenea să dea de Jake, un alt puști care locuia în același cartier cu Toby. Era mereu îngrijorată atunci când nu-l vedea pe plajă ... și avea motive întemeiate s-o facă. La vârsta de opt ani. Jake avusese deja de mai multe ori de-a face cu poliția pentru niște furturi și vandalism. Era un băiat nervos și certăreț.

Deși îi plăcea munca pe care o făcea, în ziua aceea ar fi preferat să aibă timp numai pentru ea, ca să se poată gândi la Bryce. Sâmbătă era încă departe și ardea de nerăbdare să-l revadă!

De obicei nu era atât de îndrăzneață cu bărbații. Era extrem de drăguță, avea o fire veselă ... și i se făcea foarte adesea curte. Idilele veneau și plecau, fără ca vreunul din bărbați să reușească să-i capteze atenția. Prietenii ei se căsătoreau unul câte unul și mama ei nu-și ascundea dorința ca ea să le urmeze exemplul. Dar până în ziua trecută, Kate fusese liberă ca vântul, schimbând iubiții ca pe cămăși. Cu Bryce, totuși, lucrurile stăteau altfel ... În ce sens? N-ar fi fost în stare să explice!

Atunci când acesta îi telefonă, miercuri, o făcu atât de scurt, încât începu deja să regrete că acceptase invitația. Îi plăcuse atât de mult prima dată, încât se temea că a doua întâlnire nu

se va ridica la același nivel.

Se îmbrăcă într-o pereche de pantaloni bej din in și un pulover și când auzi soneria, inima îi zvâcni în piept. Îi fură necesare câteva secunde ca să-și revină și să adopte o atitudine zâmbitoare înainte de a se duce să deschidă ușa.

– Bună seara. Te rog să intri.

Kate închise ușa în urma lui și se întoarse spre el ca să-i spună că nu mai trebuia decât să se încalțe, dar nu mai apucă. Bryce o luase deja de umeri și se apleca s-o sărute.

Vreme de câteva secunde, tânăra se gândi numai la rujul de pe buze, apoi uită de el, de picioarele ei goale și de momentul de panică și se lăsă dominată de o senzație delicioasă de plăcere. Îi plăcea fermitatea buzelor lui și modul în care le apăsau pe ale ei. Bryce nu încerca s-o îmbrățișeze sau să se lipească de trupul ei, ceea ce, în mod ciudat, îi plăcea foarte mult tinerei.

În cele din urmă ridică privirea spre ea și se uită drept în ochii lui Kate.

– Simțeam nevoia s-o fac ... Cred însă că ți-am luat rujul de pe buze.

– Vino cu mine, îi șopti ea. Nu poți merge la cinema mânjit cu Revlon!

Îl luă de mână și-l conduse în baie. Mirosul parfumului ei plutea și acum prin aer.

Se opriră în fața oglinzii, îi întinse o cutie cu șervețele și se

uită la el în timp ce acesta își ștergea buzele.

– Nu reușesc să înțeleg, îi mărturisi ea deodată. Ieri la telefon ai fost foarte rece cu mine și apoi vii aici și ...

Tânăra lăsă fraza neterminată.

– Nu știu dacă sunt în măsură să-ți explic ... Cred că am vrut să mă asigur că ești reală.

– Reală?

– Îmi era teamă că am visat ... despre tine, pisicile tale și fermecătoarea ta spontaneitate.

Kate se înroși de emoție. Îi luă mâna și i-o puse pe obrazul ei.

– Vezi? Sunt reală. Nu mă voi risipi ca un fum.

– Nu ești ca ... alte persoane pe care le-am cunoscut.

– Te referi la soția ta?

– Nu semeni deloc cu ea.

– Mai ești și acum îndrăgostit de ea?

– Nu, nu cred. Acum, nu. Ne-am despărțit acum doi ani și în prezent locuiește la New Brunswick. Nu poți continua să iubești pe cineva care nu e aici.

Avea o voce tristă. Kate bănui că nu el fusese cel care ceruse divorțul. Probabil că își iubise mult soția. Atunci. de ce îl părăsise?

– Atunci când ne vom cunoaște mai bine poate că îmi vei povesti ce s-a întâmplat, îi sugeră ea pe un ton prefăcut indiferent.

Îl văzu în oglindă cum se schimbă brusc la față.

– S-ar putea ... șopti el.

Kate se aventurase pe un teritoriu interzis. Totuși, el fusese acela care o sărutase și tot el începuse discuția pe această temă oarecum cu caracter personal.

– Să nu întârziem la cinema, continuă ea. Ce vom vedea?

Bryce era vizibil ușurat de faptul că ea schimbase subiectul.

– Mă gândeam să mergem la ultimul film cu Indiana Jones. Te tentează?

Lui Kate îi plăcuse foarte mult "Aventurile arcei pierdute" și râsese mult la "În căutarea diamantului verde", așa că fu de acord cu alegerea lui.

După o oră de vizionare, filmul începu s-o plictisească. Existau în el prea multe scene de acțiune, prea multe efecte speciale, copii în lanțuri și torturi sângeroase. Speriată, se lipi și mai tare de spătarul scaunului.

– Vrei să plecăm? șopti Bryce.

Ea scutură din cap, părându-i rău că el observase reacția ei. El o luă de mână și i-o ținu în mâinile lui până la sfârșitul filmului. Personajele pozitive învinseseră pe cele negative, copiii fuseseră eliberați și eroina fusese cucerită de farmecul personajului principal.

– Oricum, el nu merita ceva mai bun, bombăni Kate în timp ce se derula genericul pe ecran. Individa nu era decât o țoapă înfumurată!

Bryce zâmbi amuzat.

– Totuși, nu era lipsită total de farmec, observă el.

– Se vede că ești bărbat! Nu știa decât să țipe și nimic altceva.

– Mergem să bem ceva?

– Cu plăcere.

Când ajunseră în stradă, Bryce se întoarse spre ea.

– La un moment dat mi s-a părut că filmul te indispune, spuse el.

– Așa este, recunoscu Kate fără prea multă tragere de inimă.

Probabil că bărbatului i se părea ridicolă pentru că se lăsase atât de ușor impresionată.

– Tunelul copiilor m-a făcut să simt o ușoară claustrofobie. Îmi venea să mă ridic și să plec.

– Erai închisă în dulap pe vremea când erai mică? se interesă el pe un ton vesel.

– Nu, bineînțeles că nu! Mama avea un suflet de aur și tatăl meu n-a ridicat niciodată mâna asupra nici unuia din noi.

Ea se opri pentru câteva clipe. Se aflau pe faleza de promenadă care trecea pe lângă port. Iahturile se legănau ușor sub efectul brizei și luna se reflecta în apa întunecată. Lui Kate îi plăcea foarte mult partea aceea a orașului și optimismul ei înnăscut ieși învingător.

Dar Bryce părea indiferent la tot ce era în jurul lui.

– Te vezi des cu părinții tăi? o întrebă el.

– Oh, da! Cel puțin o dată pe săptămână. Locuiesc la câteva străzi de casa mea. Duminică seara se adună toată familia la cină.

– Ești o fată norocoasă, șopti el.

Kate avu din nou impresia că intrase fără voia ei pe un teren delicat.

– Nu mai ai părinți?

– Tatăl meu a murit acum douăzeci de ani ... Mama nu s-a recăsătorit niciodată.

– O vezi des?

– De trei sau patru ori pe an. E foarte de treabă, dar îi cam place să-și vâre nasul în treburile altora. Nu e o întâmplare că ea locuiește în Ontario, Jenetta în Columbia Britanică și eu aici! Dar nu trebuie să mă înțelegi greșit. Țin foarte mult la mama. O sun regulat și ea vine aici în fiecare vară. La fel procedează și Jenetta, dar ne este imposibil să locuim în același oraș cu ea. Am ajuns! spuse el când se opriră în fața unui bar. De obicei, aici au un pianist bun sâmbăta seara.

Kate îl urmă înăuntru și se așeză la o masă. Kate comandă un cocteil cu rom.

– Dat fiind că tu ai plătit biletele la film, achit eu consumația, spuse ea pe un ton hotărât.

– Dacă ții neapărat ... Dar al doilea rând de băuturi îl dau eu.

– Sau am putea să plătim fiecare partea lui.

– Deci crezi în egalitate?

– Ca să poți vorbi despre eliberare, trebuie să fii în stare să ți-o asumi când e vorba de bani gheață.

– Cunosc unele persoane care recunosc cu greu acest lucru.

– Și eu. Mă rog ...

Ai reușit la test.

– Vrei să spui că dacă aș fi pălit de groază la ideea că vei plăti tu nota m-ai fi lăsat aici și ai fi plecat?

– Ar fi fost foarte posibil!

– Deoarece ai de gând să-ți reiei studiile, poate ar trebui să faci economie la bani.

Cocteilurile sosiră și ei începură să vorbească despre situația financiară a studenților și despre dificultățile lor în găsirea unui loc de muncă.

– Diploma de economist îți oferă totuși un evantai larg de oportunități, sublinie Bryce. Din acest motiv ți-ai ales această meserie?

– Parțial, da. N-a fost deloc ușor. Dat fiind că îmi place să lucrez cu copiii pe plajă, mă gândisem să mă înscriu la psihologie, dar sunt atrasă în același timp și de tot ce înseamnă contabilitate, finanțe și drept.

După ce îmi voi lua masteratul, voi încerca să mă specializez în administrația de personal, ceea ce îmi va permite să îmbin cele două discipline.

– E o posibilitate, într-adevăr.

Sorbi o înghițitură din paharul lui cu Bloody Mary și spuse apoi:

– Oricum dacă îți plac atât de mult copiii, vei avea și tu într-o bună zi.

– Așa sper. Aș vrea să am doi, un băiat și o fată, dar pentru asta, ar trebui mai întâi să mă mărit.

– Asta n-ar trebui să fie o problemă, observă Bryce, după care mai sorbi o dată din paharul cu cocteil. Ești tânără, inteligentă, plină de viață și, mă văd nevoit să spun, foarte frumoasă!

Kate se simți luată prin surprindere.

– Mulțumesc, reuși ea să șoptească.

– Sunt convins că știi că ești foarte frumoasă, Kate.

– Nu sunt frumoasă, ci drăguță, îl corectă ea.

Atunci când se întâmpla să se privească într-o oglindă, i se părea că, în general, avea gura prea mare și nasul prea drept pentru a fi cu adevărat frumoasă.

– Ba frumoasă, insistă Bryce. Nu vei întâmpina nici o dificultate să-ți găsești un soț.

– Asta în cazul în care mi-aș dori așa ceva ... Dar să vorbim mai bine despre tine! spuse ea deodată. Tu ai intenția să te însori?

– Mă cam îndoiesc.

Știi cum se spune: "Atunci când te frigi cu ciorbă, sufli și în iaurt."

"Am recepționat mesajul", își spuse Kate. Era evident că o avertiza astfel discret că nu era liber.

– Ce vârstă ai? îl întrebă ea.

– Treizeci și doi, ți-am mai spus o dată.

– Nu crezi că ești prea tânăr ca să te hotărăști de pe acum că nu te vei recăsători niciodată?

– Nu știi nimic despre situația mea, Kate.

– Pentru că nu mi-ai vorbit despre ea.

– Și nici nu-ți voi vorbi.

Nu fără o oarecare satisfacție, Kate observă că și el era la fel de indispus ca și ea.

– Aș putea să cred că te eschivezi.

– Ia-o cum vrei.

– Am înțeles, poți să stai liniștit. Cu alte cuvinte, nu-ți vârî nasul unde nu-ți fierbe oala!

Bryce își trecu o mână prin păr.

– Îmi pare rău, Kate, nu prea mă pricep la treburile astea ... Nu obișnuiesc să am o asemenea discuție de la prima întâlnire. Problema e că îmi placi foarte mult și am impresia că sentimentul este reciproc.

Corectează-mă dacă mă înșel.

– Nu te înșeli.

– Ceea ce încerc să-ți spun e că putem să ieșim împreună uneori, dar e imposibil să mă gândesc la o relație stabilă între noi, din motive pe care nu doresc să le discut acum, dar poți să

fii sigură că sunt perfect valabile.

– În cazul ăsta, de ce m-ai mai invitat în seara asta?

– N-am putut să rezist tentației.

Mărturisirea lui era atât de spontană, încât tinerei i se tăie răsuflarea.

– Lucrurile nu pot merge prea departe între noi ... continuă el. Te rog să mă crezi.

Descumpănită, Kate își termină de băut paharul și mâncă gânditoare cireașa zaharisită care căzuse pe fundul acestuia.

Și Bryce își terminase cocteilul.

– Mai vrei unul?   propuse el.

– Nu, mulțumesc. Trebuie să mă duc acasă. Mâine sunt de serviciu.

El se uită la ea, păru gata să mai adauge ceva, apoi se ridică trăgându-și scaunul de sub el.

– Te însoțesc.

Pe parcursul întregului drum el nici nu deschise gura. Pe când treceau prin spatele spitalului, îi arătă lui Kate o clădire cu două etaje în colțul străzii.

– Aici locuiesc, spuse el. La parter.

– E drăguță, șopti ea.

Nu se aștepta să-i propună să oprească și el nici nu făcu așa ceva. Atunci când parcă în fața casei ei, Kate se grăbi să deschidă portiera și să coboare.

– Îți mulțumesc, Bryce, bună seara.

– Aştept până intri în casă. Noapte bună, Kate.

Ea urcă treptele din faţa intrării, vârî cheia în broască şi-i făcu semn cu mâna. După aceea el porni motorul, demară şi Kate se trezi singură în întuneric.

Capitolul 3

În noaptea aceea, Kate avu același vis. Nu știa unde se află ... într-o cameră, sau pe bancheta din spate a unei mașini ... Era convinsă doar că era închisă acolo și avea senzația că e legănată ca să poată adormi. Nu reușea însă să adoarmă din cauza unei lumini puternice și reci care o făcea să o doară ochii.

În afară de lumina orbitoare, mai auzea și niște zgomote care semănau cu cele ale unei fiare sălbatice închisă în întuneric, dincolo de zona luminoasă, care zgâria pământul cu ghearele. La un moment dat, animalul își făcu brusc apariția, se năpusti asupra lui Kate și o aruncă în slava cerului. Urcă ce urcă până când începu să coboare spre colții de stâncă de care presimțea că se va zdrobi ... Deodată, scoase un urlet ...

Se trezi. Se găsea în pat, cu cearșafurile răvășite în jurul ei. Recunoscu comoda și fotoliul în care îi plăcea să se ghemuiască

pentru a citi. Totul era la locul lui. Visul începea să se risipească treptat. Era un vis care făcea parte integrantă din viața ei. Uneori se întâmpla ca acesta să nu se mai repete luni la rând, după care revenea, fără nici un motiv aparent.

Își dădu la o parte șuvițele umede de păr de pe frunte și simți sub degete liniile cunoscute ale cicatricelor ei vechi. Dora, mama ei, îi povestise că fusese victima unui accident de mașină pe vremea când nu avea decât câteva luni, de pe urma căruia rămăsese cu acele cicatrice, o alta pe șold, două degete de la mâna stângă ușor strâmbate și ... acel vis. Oare lumina pe care o vedea era de la farurile mașinii și zgomotele erau cele produse de ciocnire? Fusese aruncată afară din mașină pe acele stânci?

Totul părea plauzibil. Totuși, Kate nu era pe deplin mulțumită de această explicație. Nu ținea însă cont de ceva foarte important: animalul! Ce era sau ce reprezenta acea creatură fără chip care o îngrozea? Căci fiara era reală, Kate era convinsă de asta. Ea existase, oricum ar fi stat lucrurile.

Se dădu jos din pat și se duse să-și facă un ceai. Pisoiașul îi sări la picioare, mușcând-o de degete. Kate se aplecă și-l luă în brațe.

– Va trebui să-ți găsesc un nume, șopti ea. Dar nu acum. Nu am mintea prea limpede.

Îl puse din nou jos ca să umple ceainicul.

– Așteaptă până mâine. Să sperăm că atunci va fi mai

răcoare ca azi ...

***

Și într-adevăr, vremea se schimbă a doua zi. Vântul care bătea dinspre mare părea să anunțe deja venirea toamnei. Pe plajă însă, copiii erau la fel de numeroși și zgomotoși. Printre aceștia, Kate se simți mai ușurată să vadă claia roșcovană de păr a lui Jake.

– N-ai mai venit săptămâna asta, observă ea.

– Am jucat basebal cu niște prieteni. Am fost în parc aproape în fiecare după-amiază.

Kate spera că băiatul spune adevărul, deși se cam îndoia.

– Dacă vii mâine, vom începe lecțiile de înot, îi propuse ea.

Se folosea de un șiretlic, deoarece știa că Jake era interesat de cu totul alte lucruri decât de jalnicele jocuri cu zarurile trucate de care dăduse dovadă până atunci.

Figura băiatului se lumină.

– E super!

Kate își stăpâni un zâmbet și își începu cursa pe plajă. Mâine va mai rămâne după sosirea schimbului ei și va consacra o jumătate de oră lui Jake și lui Toby. Astăzi însă trebuia neapărat să plece la terminarea programului dacă voia să ajungă la ora

optsprezece la părinții ei, pentru a cina în familie.

Ceea ce reuși să facă, mergând însă cu mașina, și nu pe jos. Bill, cel mai mare dintre cei trei copii ai soților McIntyre și medic de meserie, veni să-i deschidă. Acesta observă aerul obosit și obrajii roșii ai surorii sale.

– Graba poate să producă stres, hipertensiune și infarct, îi spuse el.

– Dar astfel am putut să ajung la timp.

– Derek nu vine niciodată la ora fixată.

– Poate că pe dragul meu frate nu-l deranjează să întârzie, dar pe mine da. Și așa ceva poate cauza stres, hipertensiune etc ... Îmi dai voie să intru?

El o sărută pe obraz și se dădu la o parte din ușă.

– Îmi pare bine că te văd, surioară ...

– Eu sunt ultima?

– Nu, bineînțeles! Derek și logodnica lui din acest moment încă n-au ajuns. Probabil sunt încă în pat ...

– Bill!

– Să fim serioși, Kate! Doar nu-ți închipui că iese cu tipa asta numai pentru plăcerea de a sta de vorbă cu ea.

– Dacă te-ar auzi mama! Știi foarte bine că ea nu vrea decât un singur lucru: să aibă o căsnicie fericită ca a ta.

Bill zâmbi vesel. La aproape treizeci de ani, Bill era un tânăr frumos, înalt de un metru optzeci și cinci, blond cu ochi albaștri. Kate avea deplină încredere în el. Încă de când era

mică, la Bill se ducea să-i povestească toate necazurile ei, fie că era vorba despre un genunchi julit, pe vremea când era la grădiniță sau, mai târziu, în adolescență, când suferea din dragoste. El o asculta cu atenție și vorbea destul de puțin, dar îi era de-ajuns prezența lui ca să se simtă mai liniștită.

Ca răspuns la observațiile surorii lui, el sublinie un lucru evident:

– Eu și Derek nu suntem la fel. Pentru el, cuvântul căsătorie nu are nicio semnificație, pe când eu, în secunda în care am întâlnit-o pe Sue, am simțit că doresc să-mi petrec tot restul vieții alături de ea.

– Și de atunci nu s-a schimbat nimic între voi.

– Nu ... dar cred că avem o discuție mult prea serioasă, surioară, înainte să bei un aperitiv. Sue și băieții sunt în camera de joacă. Mama e la bucătărie și tata face inventarul barului în salon. Să mergem să vedea ce a mai găsit ...

Dora și Russell McIntyre locuiau într-o casă de oameni înstăriți de lângă Point Pleasant Park. Două pisici dormeau pe pervazul ferestrei și alte două pe masă. Pisicile și puișorii de pernă de culoarea fisticului erau pasiunea Dorei.

Russell tocmai scotea paharele din vitrină. Văzând-o pe fiica lui, îi zâmbi cu afecțiune.

– Ce mai faci, draga mea?

Kate îl sărută cu tandrețe.

– Bine. Poți să-mi prepari ceva care să fie dulce și rece?

– Un punci?

– De acord. Îmi va prinde foarte bine! În după-amiaza asta parcă toți puștanii din Halifax și-au dat întâlnire pe plajă. În timp ce tu îmi torni băutura, mă duc să o salut pe mama. Și nu te zgârci la rom!

În bucătărie, cu un șorț înflorat dinainte, Dora tăia felii dintr-un curcan uriaș.

– Bună ziua, draga mea. Te rog să-mi dai farfuria! Ia laba, Stephan! se rățoi ea la un motan cu blana roșcată care se uita cu poftă la pasăre, lingându-se pe mustăți.

– Ai un nou musafir? o întrebă Kate, nedumerită.

– L-am găsit săptămâna trecută și încă n-a învățat bunele maniere ...

În ciuda nenumăratelor fripturi care îi fuseseră furate, Dora era convinsă că toate pisicile erau demne de încredere.

– Problema e că el îl urăște pe Rufus și sentimentul este reciproc.

Rufus era câinele, un ciobănesc uriaș cu părul lung și coada zburlită.

– Din cauza asta, atunci când Stephan e în casă, Rufus trebuie să iasă în grădină și invers. Trebuie să stau toată ziua să fac poliție cu ei.

Îți voi cumpăra un fluier sau și mai bine, un băț, îi propuse Kate mamei sale. Nu cred că Stephan devine mai înțelegător atunci când îi vorbești frumos.

– Am impresia că a fost bătut, îl apără Dora.

– Iar eu cred că e al naibii de rău!

– Să fim serioși, Kate! Zdrobește tu cartofii ăștia, draga mea. Derek a venit?

– Nu încă.

– Stau și mă întreb pe cine ne va mai aduce în seara asta. Nici nu mai știu cum să le deosebesc. Îți amintești de ziua în care am confundat-o pe Gail cu Jennifer? Am fost îngrozitor de jenată.

Dat fiind că se auzi soneria de la intrare, Dora își netezi părul.

– Arăt bine?

La cincizeci și trei de ani, blondă și plinuță, Dora arăta excelent.

– Ești superbă, mamă o asigură Kate. Pun sare la fasolea verde?

Dora ieși din bucătărie și, ca și cum un al șaselea simț i-ar fi anunțat că cina va fi gata în curând, cei doi băieți al lui Bill și Sue își făcură apariția din camera de joacă. Peter avea patru ani și aceeași fire calmă ca a tatălui său, în timp ce Michael, de trei ani, avea părul castaniu-roșcat al mamei lui, care venea în urma lor.

– Bună, Kate. Pot să te ajut cu ceva?

– Amestecă puțin în sos. Arăți cam rău astăzi, Sue.

– Sunt obosită ... Era o atmosferă foarte apăsătoare la

Truro...

Truro se găsea la o oră de mers cu mașina de Halifax. Era orășelul în care Bill își avea cabinetul.

– ... și copiii nu m-au lăsat să răsuflu nici o clipă. Uneori îmi e foarte greu să mă țin după ei. Poate că e vina celor treizeci de ani pe care îi am, adăugă ea cu un aer supărat.

Sue era cu vreo câteva luni mai mare ca Bill, ceea ce părea că o enervează de la o vreme.

– E ridicol, îi spuse Kate cu fermitate. Ai numai nevoie de o vacanță! Lui Sue îi reveni zâmbetul pe buze.

Ne-am programat să ne luăm o săptămână liberă la sfârșitul lui septembrie. Numai eu și Bill. Peter și Michel vor sta la pătinții tăi. Chiar ard de nerăbdare să plec.

"Ce fericită e Sue!", își spuse Kate fără să vrea. Ea și Bill se adorau.

– Cred că totul e gata, șopti ea. Hai s-o vedem pe ultima cucerire a lui Derek.

Ținându-se pe după umeri, ajunseră în sufragerie. Amândouă erau foarte frumoase. Russell le întinse fiecăruia câte un pahar, Dora îi servi cu niște sărățele și Derek le adresă un zâmbet fermecător.

– Dați-mi voie să v-o prezint pe Lucie St, Cyr, spuse el. Lucie e din statul Virginia. Face o croazieră pe iahtul unchiului meu. Lucie, ea e sora mea, Kate, și ea e Sue, cumnata mea.

Lucie îi zâmbi vesel lui Kate.

– Nu semeni deloc cu fratele tău.

Această remarcă era făcută destul de des, deși niciodată într-un mod atât de direct.

– Și totuși ... Ereditatea își are uneori misterele sale, nu-i așa, îi răspunse Kate zâmbind.

Russell îi oferi lui Lucie un cocteil, Bill puse o întrebare deferitoare la iaht și Derek îi făcu cu ochiul lui Kate.

– Nu ți-ar plăcea să semeni cu mine, nu-i așa?

– Îmi convine așa cum sunt.

Nu reușise niciodată să definească exact prin ce se deosebeau atât de mult cei doi frați, care erau amândoi înalți, blonzi și bărbați bine. Probabil era o problemă de sex-appeal. Derek îl avea, iar Bill nu.

Nu-l întrebă ce mai face. Era inutil. Avea aerul satisfăcut al ghepardului care avusese noroc la vânătoare. Era evident că Lucie fusese de acord. Kate spera totuși ca Dora să nu-și dea seama ce era între ei.

– Ai înregistrat progrese în cercetările tale? îl întrebă ea.

Privirea lui începu să strălucească așa cum nu i-o văzuse niciodată, chiar și atunci când era vorba despre femei.

– Am făcut o descoperire senzațională!

Atunci Derek se lansă în niște explicații complicate în cursul cărora predominau cuvinte ca plancton, hidrocarbon și ecosistem. Își pregătea doctoratul în oceanografie și punctul comun al celor doi frați era acela că și unul și celălalt erau

pasionați de ceea ce făceau.

După ce își băură aperitivele, se așezară la masă. Russell spuse rugăciunea. Pentru Kate aceasta făcea parte din ritualul obișnuit de duminică, dar Lucie fu foarte mirată. După ce îi trecu surpriza însă, ea distră pe toată lumea povestindu-și călătoria de-a lungul țărmului american și canadian. După aceea ajunseră să discute despre cinematograf și Sue se întoarse spre Kate.

– Apropo, ce părere ai despre ultimul Indiana Jones? Am trecut aseară împreună cu Bill prin fața cinematografului, dar purtai o discuție aprinsă cu cineva și nu ne-ai observat.

Toți cei de la masă păreau că așteaptă răspunsul lui Kate.

– Nu mi-a plăcut, spuse ea în cele din urmă. Mi s-a părut că e un film mult prea violent pentru gustul meu.

– Acela era noul tău iubit? o întrebă Bill.

Kate se înroși la față.

– O, nu! Nu cred.

– Părea că e mai în vârstă decât cei dinainte ... observă Sue cu un aer poznaș.

– Da, s-ar putea ... Oricum, n-am de gând să-l văd prea des.

– Înseamnă că n-o să-l inviți la cină la noi? o întrebă Bill.

Îi pusese întrebarea cu un aer poznaș, deoarece Kate le spusese cu multă vreme în urmă că numai bărbatul vieții ei va fi invitat la masa de duminică.

– Nu, răspunse ea.

Și totuși, lui G Bryce i-ar fi stat bine șezând la masa familiei. Se surprinse regretând că nu era prezent ...

– Mai lasă puțin sos și pentru ceilalți, Mike, îi spuse Bill fiului său. Curcanul este excelent, mamă. Te-ai depășit pe tine însăți astăzi.

Atunci când Kate ieși în grădină să-l salute pe Rufus, Bill se luă după ea.

– Îmi pare rău că te-am făcut să te simți prost adineauri, Kate.

Dat fiind că Rufus o lingea pe obraz, ea se întoarse strâmbându-se, neștiind ce să-i răspundă.

– Am impresia că individul acesta este foarte important pentru tine.

– Atât de ușor mi se pot citi gândurile?

– Nu vrei să vorbim despre acest subiect?

– Nu e nimic de spus. L-am întâlnit la centrul de donat sânge al Crucii Roșii. Apoi ne-am dus la cinema aseară și m-a anunțat că nu vrea să existe ceva serios între noi.

– Poate că e prea devreme.

– Ne-am plăcut foarte mult unul pe celălalt. În ceea ce mă privește, mi-ar fi destul de ușor să mă atașez de el ... dar cred că el mai este și acum îndrăgostit de soția lui, deși a susținut că nu.

– E căsătorit? spuse Bill pe un ton aspru.

– E în divorț, dar mi s-a părut că nu el l-a cerut.

– Ai grijă, Kate. Poveștile astea reprezintă mereu un izvor de probleme neplăcute.

– Da, știu, spuse ea oftând.

Bill se uită la ea cu atenție.

– Deci, ați hotărât să nu vă mai vedeți niciodată?

Ea schiță un zâmbet.

– Dacă l-ai fi auzit, ți s-ar fi părut că asiști la o telenovelă! Nu. Mi-a spus că am putea să bem ceva împreună din când în când, dat fiind că asta nu va duce la nimic.

– Nu cumva e homosexual?

Kate își aminti cum o sărutase Bryce și se înroși puternic la față.

– Nu.

– Ar putea să fie ... sublinie Bill. După părerea mea, nu există decât două soluții: ori îl dai uitării, ori îți asumi riscul de a-l mai revedea și a-l determina să se răzgândească.

– Și dacă nu vrea?

– Atunci ți-l voi prezenta pe noul pediatru care s-a stabilit de curând în Truro. Lui Sue i se pare un bărbat superb.

– Serios, tu ai răspuns pentru orice problemă! exclamă Kate, râzând.

După care nu mai discutară nimic despre Bryce Sanderson.

***

Deși erau foarte diferite de cele ale lui Kate, serile de duminică ale lui Bryce deveniseră și ele un fel de ritual.

O dată pe săptămână, uneori chiar și de mai multe ori, dar niciodată mai puține, lua mașina și traversa podul care lega orașul Halifax de Dartmouth. Făcea acest drum întotdeauna singur. Nimeni, nici măcar Anne și în nici un caz Emmeline, nu erau la curent cu aceste vizite. Anne nici nu știa de existența lui Jenny, dar Emmeline da. Emmeline, soția lui, mama lui Jenny. Emmeline cea cu vocea blândă și părul de culoarea mierii ...

Se gândea întotdeauna la Emmeline în momentul în care se găsea pe pod, poate pentru a nu se mai gândi la Jenny. Imaginile i se învăluiau în minte. Emmeline și mâinile ei lungi și fine, trupul firav și subțire, dantelele și pânza plisată în care îi plăcea să se îmbrace, refuzul ei de a se farda, casa amenajată cu dragoste ... La fel ca și Kate – Bryce se strădui să și-o alunge din minte pe Kate – așezase plante peste tot. Se ocupa de ele cu grijă și atenție, ca și cum ar fi fost vorba despre copiii ei. Știuse întotdeauna cât de tare își dorise Emmeline să aibă copii, dar la început făcuse un avort și apoi apăruse Jenny.

Încetini ca să plătească taxa pentru pod. Emmeline nu o văzuse pe Jenny decât o singură dată, atunci când o născuse, după care îi întorsese spatele, ca și lui Bryce de altfel. Nu-i mai dăduse niciodată voie să se atingă de ea și imediat ce se pusese pe picioare, își făcuse bagajele și părăsise casa lor din Tower Road. Emmeline nu luase nimic altceva cu ea. Nu era o femeie

interesată material. Îi lăsase o casă plină de mobile, de plante, amintiri și camera copilului, ca pe un strigăt de reproș în tăcerea deplină care se lăsase după plecarea ei.

Bryce scăpase de plante, vânduse casa, o cumpărase pe cea în care locuia în prezent și amenajase în ea trei apartamente, dintre care în unul stătea el. Apoi auzise că în cele din urmă fetița lui handicapată murise.

Dar Jenny nu era de fapt moartă. Fusese transferată de la spitalul din Halifax la cel din Dartmouth și de doi ani era tot acolo.

În sensul giratoriu cedă trecerea unei mașini care venea din sens opus. Observă că, atunci când ajungea aici, gândurile lui treceau de la Emmeline la Jenny. Nu era în stare să-și explice ce simțea pe măsură ce se apropia de spital Era un amestec de teamă, vinovăție, tristețe și tandrețe, dar se cunoștea suficient de bine ca să-și dea seama că în special tandrețea era aceea care-l ducea în fiecare săptămână la căpătâiul fiicei sale.

Atunci când parcă mașina, începuse să plouă. Bryce urcă treptele de la intrare cu mâinile vârâte în buzunare. Ca întotdeauna, i se făcu dor să fumeze o țigară. Renunțase la fumat chiar înainte de a o întâlni pe Emmeline și nu voia s-o ia de la capăt, cu atât mai mult cu cât știa că dorea să fumeze ca să-și poată ocupa mâinile cu ceva.

Jenny se afla în leagănul ei, la capătul unei săli pe care o parcurse simțind cu o acuitate extremă zgomotul produs de

pașii lui pe dalele de gresie. De-a lungul timpului se antrenase să nu arunce nici o privire spre nenorociții care ocupau celelalte paturi. Trase un scaun lângă pat, o luă pe fiica lui în brațe și se așeză.

Jenny era surdă și parțial oarbă. Avea mai puțin de zece kilograme în greutate. Nu va vorbi niciodată și nu se va juca precum ceilalți copii. Nu era în stare să se țină pe picioare și deci nu va merge niciodată. Bryce știa toate acele lucruri, ca și faptul că era imposibil ca Jenny să-l recunoască. Totuși, în adâncul sufletului său, refuza să admită așa ceva. Un copil trebuia să-și recunoască propriul tată. Nu se putea altfel. Se așeză mai confortabil în scaun, o strânse la pieptul lui și o mângâie pe păr.

Rămase așa timp de două ore, apoi se ridică în picioare, o sărută pe fetiță pe frunte și o puse la loc în leagăn. O acoperi cu pătura și plecă exact așa cum venise.

Capitolul 4

Ziarul de luni anunța că săptămâna viitoare va sosi la Halifax un cvartet de coarde. Kate citi cu atenție articolul. Bryce era mare amator de muzică simfonică. Ce-ar fi să ia două bilete și să-i propună s-o însoțească la concert?

Așteptă până a doua zi pentru a hotărî să cumpere biletele și a treia zi îl sună. El ridică receptorul gâfâind ușor, după ce telefonul sună a patra oară.

– Bryce? Sunt Kate McIntyre. Sper că nu te deranjez.

Era ora optsprezece și jumătate. Mai avea un sfert de oră până la cursul de biologie.

– Nu, tocmai tundeam iarba din fața casei. Ce mai faci?

Părea bucuros că o aude, ceea ce era destul de încurajator.

– Bine, n-am nici o clipă liberă. Am un examen de biologie peste opt zile și mai lucrez pe plajă. Nu știu cum voi reuși să

repet materia.

– Nu mi-ai spus că urmezi și cursuri.

– De două ori pe săptămână și numai din plăcere. Mi-a părut întotdeauna rău că n-am făcut biologia în liceu, așa că în vara asta m-am hotărât să mă duc la cursuri. După aceea nu voi mai avea timp ...

– Atunci, baftă la examen! Când îl vei da?

– Joia viitoare.

Kate inspiră adânc aer în piept.

– Bryce am două bilete la concertul cvartetului Oxford de marți seara. Mă întrebam dacă nu vrei să mergi și tu cu mine.

Se lăsă o tăcere prelungită, ceea ce însemna că ezita. Kate așteptă încordată răspunsul ...

– Îmi pare rău, Kate. Mi-ar fi făcut o mare plăcere, dar am aranjat deja să mă duc cu altcineva.

Kate simți o împunsătură de gelozie în inimă. Cu șase ani în urmă, când Kevin începuse să se vadă cu Marylee, descoperise acest sentiment, dar de atunci uitase cât de dureros poate fi.

– Am înțeles ... se mulțumi ea să spună în șoaptă. Ar fi trebuit să te sun mai înainte.

– Oricum, ne vom vedea acolo.

Îi venea greu să-i mărturisească faptul că nu ținea să-l vadă în compania altcuiva.

– Da, bineînțeles.

– Până atunci, ai grijă să nu muncești prea mult!

– Nu ... Noapte bună.

Închise telefonul și se uită la Lucifer.

– Și acum, ce mă fac? îl întrebă ea.

Motanul clipi din ochi și începu să-și spele o labă.

Kate se uită la ceas, apoi ridică receptorul și formă un număr. Poate că va regreta acest gest, dar n-avea încotro. Trebuia să găsească pe cineva care s-o însoțească la blestematul acela de concert!

– Graham? Sunt Kate.

– Ce pot să fac pentru tine, draga mea? Eventual să-ți ofer cu generozitate puțină tandrețe?

Ea începu să râdă, simțindu-și deodată sufletul mai ușor. Măcar cu Graham știa la ce să se aștepte!

– Nu, mulțumesc. Voiam doar să te întreb dacă ți-ar plăcea să asculți cvartetul Oxford săptămâna viitoare.

– Eu aș avea o altă idee, dar dacă tu consideri că n-am dreptul decât la cvartet, accept cu plăcere. După aceea te voi duce undeva să bem ceva împreună. Sunt convins că până la urmă votca își va învinge toate reținerile ...

– Acum beau rom, sublinie Kate pe un ton inocent.

– Ce porcărie! Ai mai pomenit vreodată ca romul să stârnească idei romantice unui bărbat?

– Nici ție? îl ironiză ea.

– Cu mine e altceva. Eu am avut întotdeauna idei romantice în ceea ce te privește, Kate. Știi foarte bine că sunt îndrăgostit

lulea de tine.

Kate nu lua în seamă de multă vreme genul acela de declarații.

– La ce oră vrei să vin să te iau? se interesă ea.

– O să trec eu pe la tine. Tocmai mi-am schimbat mașina și vreau să-ți arăt toate îmbunătățirile. Scaunele sunt rabatabile ...

– M-am lămurit! Să zicem la nouăsprezece treizeci?

– Bine.

– Pe săptămâna viitoare, Graham.

Noapte bună!

Închise telefonul și zâmbi. Se vedea cu Graham de vreo două ori pe lună, nedând prea mare atenție declarațiilor lui de dragoste, și acestuia îi plăcea foarte mult viața. Era profesor de muzicologie la facultate, cânta la violoncel și era dotat cu cea mai frumoasă voce de bariton. Muzica era viața lui, chiar dacă nu vroia în ruptul capului să recunoască. În timp ce încerca să cultive gustul muzical al lui Kate, se străduia s-o convingă să se culce cu el. Tânăra era de acord în privința muzicii, dar nu voise niciodată să se lase cucerită de manevrele lui învăluitoare.

Graham acceptase invitația ei cu atâta bucurie, încât acum se simțea vinovată că îl lua cu ea în lipsă de ceva mai bun. Și Bryce își va da seama că Graham fusese o soluție de avarie. Și ce dacă? Ducă-se naibii Bryce Sanderson! De ce-și făcea atâtea griji pentru ce-o să creadă el?

***

Însă Kate se dovedi suficient de îngrijorată pentru a pierde o grămadă de timp cu pregătirile pentru seara concertului. Alese o rochie nouă, cumpărată de la solduri, pe care n-o mai îmbrăcase niciodată. Atunci când se mișca, decolteul se deschidea foarte mult și fusta era crăpată până la șold. Își puse sandale din pânză neagră și nu făcu economie la farduri. Când se privi în oglindă, ghici că Graham va fi impresionat și se simți din nou puțin vinovată față de el.

Când auzi soneria, se duse să deschidă ușa și se aplecă pentru a-l împiedica pe motan să iasă afară. Astfel, Graham se bucură din plin de efectul produs de rochia ei.

– Kate, vei provoca o revoltă îmbrăcată așa! Ca să nu mai vorbi de sărmana mea inimă care e pe cale să-și dea duhul ...

Kate se ridică și rochia reveni la poziția inițială.

– Ce-ai zice să nu mai mergem nicăieri? Am putea să rămânem aici și ... continuă el.

– Am luat deja biletele și tu trebuie să-mi arăți mașina cea nouă, îi aminti ea.

– Așa este, spuse el luminându-se la față.

Mașina lui Graham era o minune a tehnologiei, de care era

vizibil foarte mândru. "Parcă ar fi un puștan care se bucură de o jucărie nouă", își spuse Kate în timp ce-l asculta lăudând performanțele motorului acesteia. Din fericire, sosiră la sala de concerte înainte să înceapă să-i descrie în amănunt sistemul de comandă electronică.

– E într-adevăr splendidă, spuse ea pipăind lemnul prețios al tabloului de bord. Și îmi place foarte mult cum miroase.

Graham izbucni în râs.

– Ce să-i faci, draga mea, miroase a bani! Încearcă să nu provoci vreun accident atunci când o să cobori, îi spuse el când ajunse la destinație.

Dat fiind că scaunul era prea jos, Kate își expuse totuși picioarele cât erau de lungi în timp ce cobora din mașină. Chiar în acel moment îl văzu pe Bryce, care traversa strada însoțit de o roșcată superbă.

– Bună seara, îi spuse ea.

– Bună seara, Kate. Sunt încântat să te văd. Dă-mi voie să ți-o prezint pe prietena mea, Anne Denver. Anne, ea este Kate McIntyre ... Bună, Graham, ce mai faci?

Spre uluirea lui Kate, Graham și Bryce se bătură pe umăr ca niște vechi prieteni. Ea și Anne se priviră în tăcere. Tânăra era înaltă, aproape de înălțimea lui Bryce. Avea părul de culoare acaju și ochi imenși verzi. Sub jacheta gri și bluza fină din bumbac se ghiceau niște rotunjimi apetisante, care probabil atrăgeau privirile bărbaților.

– Cred că te-am auzit vorbind la radio, observă Kate. Nu faci parte dintr-o mișcare feministă?

– Ba da. Am fost invitată la o emisiune, după apariția ultimei noastre cărți despre femeile care au probleme cu legea.

– Ești avocată?

– Da. Am ...

– Ce mai faci, Anne? le întrerupse Graham.

Îi strânse mâna cu afecțiune și privirea lui, observă Kate cu o ușoară admirație, rămase în mod eroic fixată asupra figurii tinerei.

– Nu te-am mai văzut de un car de ani, se plânse el. Ce-ar fi să mergem să bem ceva la un bar după concert? Au niște prăjituri nemaipomenite! Nu-mi spune, Kate, că n-ar trebui să mănânc așa ceva, pentru că... știu că ai dreptate!

Graham spunea adesea că era de-ajuns să se uite la o înghețată ca să se îngrașe cu cinci sute de grame.

– Da, e o idee bună, răspunse Bryce. În pauză voi rezerva o masă. Ne întâlnim acolo.

Concertul se dovedi a fi mai accesibil decât și-ar fi imaginat, muzica de cameră fiind pentru ea o experiență cu totul nouă. În timpul pauzei, schimbă câteva cuvinte cu violoncelistul în culise. Ca întotdeauna, aprecie claritatea comentariilor lui Graham.

Știa că nu-i place deloc să vorbească imediat după un concert. "E nevoie de timp pentru a asimila ceea ce ai auzit",

spunea el. De aceea, fură ultimii care ieșiră din sala de concert în bulevardul Universității.

– Ce-ar fi să mergem pe jos la restaurant? propuse Kate.

– De acord. Simt nevoia să fac mișcare.

Ochii lui cenușii parcă erau învăluiți încă în ceață și își mângâia barba, semn că se gândea la cu totul altceva. Kate simți deodată pentru el o ușoară afecțiune, pe care se feri totuși să o confunde cu niște sentimente mai profunde ... Deși nu era prea înalt și avea un trup cam rotunjor, Graham nu era total lipsit de farmec și probabil că era un amant amuzant și inventiv, dar cu ea vraja nu funcționa ... Știa și Graham acest lucru, și cu toate astea continua să o sune, ceea ce însemna că era mulțumit cu relația care exista între ei și nu dorea nimic în plus.

Localul era o cafenea franțuzească având drept ospătari niște tinere cu minijupe strânse pe trup și tricouri cu inscripția localului imprimată pe ele.

Atunci când sosiră, Bryce și Anne erau deja așezați la o masă. Bryce le făcu semn să se apropie, apoi se ridică, pentru a-i oferi un scaun lui Kate. Ea luă loc și-i păru deodată rău că venise. Evitând să-l privească în ochi, îi adresă un zâmbet lui Anne și luă meniul de pe masă.

– Ați mai mâncat aici crema lor de ciocolată? îl întrebă ea.

– Sunt înnebunit după ea! Asta luăm întotdeauna eu și Bryce.

Kate încasă lovitura fără să clipească. Dacă până atunci mai

avusese vreo îndoială, în momentul acela dispăru. Îl auzi pe Bryce întrebând-o:

– Cum stai cu recapitularea, Kate? Dai examenul săptămâna asta, nu-i așa?

– Joi seara. Să spunem că sunt destul de optimistă.

– Ești studentă? interveni Anne.

– Am de gând să mă pregătesc pentru un masterat în contabilitate după începerea cursurilor, dar vara aceasta m-am înscris la un curs de biologie. Mi-a părut întotdeauna rău că nu am putut face acest lucru mai înainte.

– Și cunoscând-o pe Kate, cred că și-a dat toată silința, interveni Graham cu afecțiune. Nu-i așa, Kate?

Ea îi zâmbi ironic, apoi, dat fiind că Anne părea interesată de programul ei de masterat, începu să se mai relaxeze puțin.

– Există mai multe opțiuni după ce obții diploma. Știi deja în ce domeniu vrei să te specializezi? o întrebă Anne.

– Nu încă. Poate în resurse umane. Am făcut niște cursuri de psihologie în anii unu și doi ...

– Și de contabilitate?

– Nu cred. Îmi place mai mult să am de-a face cu oamenii decât cu cifrele!

– Acesta este unul din avantajele muncii mele. Întâlnesc fel de fel de oameni. Chiar săptămâna trecută ...

Și Anne îi povesti cu umor cum directorul unei firme fusese nevoit să angajeze o persoană pe o funcție înaltă al cărui singur

defect, după părerea lui, era acela că era ... femeie.

– Era mai bine pregătită decât toți ceilalți candidați, dar lui parcă îi luase Dumnezeu mințile!

– Deci, femeia trebuie să fie mai bună decât un bărbat ca să aibă succes?

– Nu neapărat, preciză Anne. Acum, slavă Domnului, avem legi care ne apără. Totuși e adevărat că mentalitatea evoluează destul de lent.

Îi zâmbi lui Kate.

– Așa că dă-i drumul, Kate! Ia-ți masteratul și arată-le de ce ești în stare!

– Sunt sigură că vom reuși s-o facem. Uită-te numai la câte femei medic, dentist și avocat există și din punct de vedere politic, mișcarea feministă e din ce în ce mai puternică.

– Știu.

Cele două femei își zâmbiră din nou.

– Cum am putea să nu reușim? Suntem în definitiv sexul cel mai inteligent ...

– Poftim? spuse Bryce.

– Ai înțeles foarte bine ce am vrut să spun!

– Discursul tău mi se pare total subversiv. Suntem egali, draga mea.

– Dar diferiți, sublinie Graham ridicând paharul. Pentru diferențe!

Deoarece conversația deviase spre alte subiecte, Kate nu se

putu împiedica să i se pară Anne din ce în ce mai simpatică. Îmbina în mod fericit sensul umorului cu o nuanță de cinism și nu făcea parte din categoria acelor feministe a căror retorică ascundea o ură neîmpăcată față de bărbați. Părerile ei erau cumpătate și pertinente.

Comandară un nou rând de cocteiluri și se desfătară cu niște clătite cu fructe. În pofida tuturor așteptărilor, Kate petrecea o seară plăcută. N-o mai interesa că Bryce era cu o altă femeie. Îi era de ajuns că stătea la aceeași masă cu el și -l auzea râzând, deoarece observase că și lui îi plăcea să stea în compania ei. Nu era nevoie să fi făcut prea multă psihologie ca să simtă acest lucru.

Din nefericire, însă bucuria ei nu dură prea mult. În timp ce o pereche lua loc la masa de vizavi de ei. Kate le aruncă o privire fără să vrea. Femeia avea niște trăsături de o finețe rară, iar bărbatul avea aerul distins pe care îl conferă educația și banii.

– E Marin De Vries, șopti Graham. Face parte din Filarmonica de la Toronto. Vă rog să mă scuzați câteva clipe. Doresc să-l salut. Într-o vreme, a fost profesorul meu.

Anne întoarse capul.

– Dar este cu Johanna! Ce surpriză! Am fost colege de școală!

Se întoarse spre Bryce și-i puse mâna pe braț. Acesta își scosese sacoul și purta o cămașă cu mâneci scurte.

– Sunt sigură că ți-am vorbit despre ea. Johanna e cea care s-a urcat pe acoperiș și a atârnat fusta stareței în locul steagului. Nu credeam s-o mai văd vreodată!

Îi mângâie brațul lui Bryce și îi zâmbi.

– Sper că se află aici pentru mai multe zile. Scuză-mă, dragule.

Kate și Bryce rămaseră singuri. Cu cinci minute în urmă, ar fi fost bucuroasă de această scihimbare, dar acum se gândea numai la mângâierea degetelor lui Anne pe brațul lui Bryce. Începu să se joace nervoasă cu lingurița.

– Anne este motivul pentru care refuzi să ai o relație cu mine, nu-i așa?

Ei îi luă lingurița din mână.

– Nu, Kate, sub nici o formă.

– Ba da, insistă ea. Să nu-mi spui că nu sunteți decât amici.

Bryce nu încercă s-o contrazică.

– Dar nu suntem îndrăgostiți unul de celălalt. N-am fost niciodată și nici nu vom fi.

Kate se uită la el cu un aer uluit.

– Nu înțeleg ...

– Nici eu și nici ea nu vrem să avem o relație serioasă. Nu intenționează nici să se mărite și nici să aibă copii.

– Înseamnă că ești încă îndrăgostit de soția ta.

– Nu sunt îndrăgostit de nimeni, îi spuse el cu asprime în glas.

– E atât de îngrozitor să iubești pe cineva?

– Da.

– Minți!

– Bine, mint ... Îți repet o dată pentru totdeauna că nu suntem făcuți unul pentru celălalt. Aceasta este o realitate cu care va trebui să te obișnuiești.

– Nu vreau.

– N-ai de ales, spuse el trecându-și mâna prin păr. Când vei începe cursurile, vei întâlni fel de fel de oameni și mă vei uita.

– Cum poți să fii amantul ei dacă n-o iubești?

– Asta nu e treaba ta, îi răspunse el cu răceală în glas.

– Regret că te-am întâlnit.

– Într-adevăr, poate că ar fi fost mai bine să nu ne fi întâlnit. Pentru numele lui Dumnezeu, Kate. Îndrăgostește-te de cineva, mărită-te cu Graham, fă ce ...

– Pe Graham nu-l interesează căsătoria, i-o reteză ea imediat. Vrea doar să se culce cu mine.

– Și e foarte clar că eu nu sunt în măsură să te întreb dacă te-ai culcat deja cu el.

– Bineînțeles!

Îl văzu mușcându-și buzele și se simți foarte satisfăcută. Îl jignise, și dacă era în stare să fie gelos, înseamnă că persoana ei nu-l lăsa total indiferent.

Ea mai făcu o încercare.

– Ai rețineri din cauză că divorțul încă nu s-a pronunțat?

– Nu, Kate, n-are nici o legătură cu asta.

Dar ea se îndoia că era așa. În timp ce-și termina cocteilul, observă cu ușurare că Graham și Anne își luau rămas-bun de la familia De Vries. În timp ce aceștia se întorceau la masă, ea îi studia cu atenție. Tânăra se mișca foarte grațios. Kate avu brusc în fața ochilor imaginea lui Anne și a lui Bryce în pat. Prost dispusă, își lăsă privirea în farfurie.

– Totul e în regulă, draga mea? o întrebă Graham punându-i o mână pe umăr.

Dacă nu te superi, aș vrea să mă duc acasă. Nu vreau să mă culc prea târziu. Mai am un curs mâine– seară și joi am examen.

– Bineînțeles, nu e nici o problemă.

El ceru nota de plată. Se ciorovăiră cu toții care din ei să plătească și în cele din urmă ieșiră din local. Își strânseră mâinile, își luară rămas-bun și apoi Anne și Bryce plecară într-o parte, iar Kate și Graham în cealaltă.

Peste câțiva metri, Graham o certă cu blândețe:

– Nu participăm la vreun maraton, Kate.

Ea merse mai încet.

– Scuză-mă.

– Te supără ceva?

S-ar fi simțit mai ușurată dacă i s-ar fi confesat lui, dar din cauza orgoliului și mai ales ca nu cumva acesta s-o creadă isterică, se abținu.

– Da, recunoscu ea totuși. Dar nu țin să vorbesc despre asta.

El o luă de braț.

– Știi că umărul meu îți stă oricând la dispoziție, dacă simți nevoia să plângi.

– Îți mulțumesc, ești foarte drăguț.

După ce ajunseră în fața casei ei, el se opri în fața grilajului și lăsă motorul să meargă.

– Ești cumva interesată de umărul meu, sau de restul persoanei mele, în seara asta?

– Cred că nu mai am chef să plâng ...

– Păcat! Pentru mine, vreau să spun ...

Ea izbucni în râs.

– Probabil că ai șterge-o imediat dacă aș spune da. Ai face un atac de cord.

Graham o prinse de bărbie și o privi cu aer extrem de serios.

– Nu fi atât de sigură ...

– Oh, nu, Graham, te rog să nu te îndrăgostești de mine!

El îi dădu drumul și se uită în altă parte.

– Nu, șopti el, dar ești fermecătoare, Kate ... și probabil singura pentru care mi-a trecut prin cap timp de câteva secunde că aș putea să renunț la statutul meu de burlac.

Bătu darabana nervos cu degetele în volan și continuă:

– Știi foarte bine că nu fac parte din categoria acelora care dau sfaturi neîntrebați, dar în seara asta voi încălca regula.

Ține-te departe de Bryce Sanderson.

– De ce?

– Nu-l cunosc prea bine, de fapt nu l-am întâlnit decât o singură dată. Am simțit că e un om singuratic, Kate. Nu e un bărbat care să se îndrăgostească și să se însoare.

– Și totuși el și Anne nu sunt numai amici ... și asta de multă vreme ...

– Oh, da, asta e doar o problemă de alcov.

Într-adevăr, cam așa se exprimase și Bryce.

– Bărbații sunt foarte ciudați, după părerea mea. Dacă aș avea o legătură, aș fi măcar îndrăgostită de persoana respectivă, spuse ea.

– Dacă ai chef să faci vreo încercare, fă-mi un semn. Sunt în întregime la dispoziția ta. O sărută cast pe buze.

– Baftă la examen. Dacă vei fi prima din clasă, te invit la cină.

– Și dacă nu?

– Nu vei căpăta decât desertul.

– Ce zgârcit ești! Noapte bună, Graham.

Nu era îndrăgostită de Bryce Sanderson, hotărî ea după ce intră în casă. Și nici nu risca să fie vreodată. Fusese îndeajuns avertizată ca să ia lucrurile în serios.

***

Bryce ajunse în fața casei lui Anne chiar în momentul în care Graham pleca de la Kate. Ca și acesta din urmă, Bryce opri lângă trotuar și lăsă motorul să meargă.

– Nu vii și tu? îl întrebă Anne.

– În seara asta nu.

– Știi că nu voi fi aici săptămâna viitoare, nu-i așa?

El își aminti și chiar se simți mai ușurat.

– Nu aș fi o companie plăcută, îi spuse el evaziv.

– Kate McIntyre e cea care te preocupă?

Ar fi trebuit să știe că lui Anne nu-i scăpa niciodată nimic.

Dat fiind că el nu spunea nimic, ea adăugă:

– Pur și simplu te sorbea din ochi ...

– E încă tânără, o să-i treacă ...

– Dar e și frumoasă și plină de personalitate.

Bryce începu să fie nervos.

– Ești ultima persoană pe care aș bănui-o că e geloasă.

– Nu sunt geloasă, se apără Anne. Stau numai și mă întreb dacă ești la fel de detașat pe cât încerci să pari.

Se întâlniseră în urmă cu un an și jumătate, dar niciodată Anne nu se dovedise o fire posesivă. De altfel, Bryce era aproape sigur că avea și alți amanți în diversele orașe pe unde umbla cu afaceri. În loc să-l tulbure, infidelitatea ei mai degrabă îl liniștea. N-avea chef ca ea să înceapă să se joace cu sentimentele lui.

– Kate McIntyre știe că nu sunt disponibil ...

– Aș fi curioasă să aflu ce motive i-ai oferit.

– Aceleași ca și ție.

– Ceea ce este destul de vag.

– Și ție nu-ți prea place să plutești în ceață, o ironiză el

– Așa este, și mi s-a părut că nici Kate nu e prea încântată de explicația ta!

Afurisită mai era! Fusese în stare să stea de vorbă cu Johanna De Vries și să urmărească în același timp și cearta lui cu Kate. Nu e de mirare că avea atâta succes în afaceri!

– Ești prea răutăcioasă cu mine! se plânse Bryce. Te asigur că n-o voi mai revedea. Te sun după ce mă întorc de la Montreal. Distracție plăcută în vacanță.

– Asta și am de gând. Noapte bună, adăugă ea trecându-și un deget peste buzele lui Bryce.

– Noapte bună.

Așteptă ca ea să închidă ușa în urma ei și apoi plecă. Mai târziu, în timp ce rula pe străzile întunecate și tăcute, nu se gândea însă la Anne, ci la Kate McIntyre.

Capitolul 5

Profesorul de biologie al lui Kate făcea parte din categoria dascălilor care știau să transmită studenților lor pasiunea pentru studiu. Îi amintea oarecum de Graham, dar spre deosebire de acesta, profesorul Meacham era înalt și slab, cu umerii încovoiați și un gât descărnat care aducea foarte mult cu cel al unui bâtlan. Avea și obiceiul de a preda materia până în ultimul minut al cursului.

Lui Kate i se părea extrem de interesant. Programul se termina cu o introducere în genetică, un subiect care o fascina. Mazărea lui Mendel și muștele de oțet, cu ochii lor roșii și aripile zimțate erau pentru ea un izvor de uimire și curiozitate.

Domnul Meacham avusese inspirația să includă în expunere și câteva noțiuni de genetică umană. Astăzi preda în fața clasei, arătând spre țeasta sa chealǎ ca un exemplu de caracteristică

sexuală. "Nu există nici o femeie cheală printre voi", spuse el triumfător. Kate era probabil cea mai vârstnică dintre studenți. Demonstrația era discutabilă, dar obținuse un mare succes și multe hohote de râs.

De la caracterul ereditar al culorii ochilor, profesorul Meacham trecu apoi la grupele de sânge. Vorbi despre RH, transfuzii și stabilirea paternității.

– Dacă tu ai grupa B, spuse el arătând cu degetul spre o studentă din rândul întâi, și mama ta are grupa A, tatăl tău nu poate avea grupa O. Sau atunci nu e tatăl tău ... Bazându-se pe acest criteriu oamenii au ajuns în fața tribunalului și a fost posibil să se conteste multe testamente. Au fost pierdute averi întregi ...

La dispensarul Crucii Roșii, Kate aflase că avea grupa AB, Își propuse s-o verifice și pe cea a părinților ei duminică seara. Bill va înțelege imediat, dar Dora va fi foarte impresionată dacă Kate va ghici ce grupă de sânge are!

Urmară niște diapozitive cu celule anemiate și un tabel prin care era depistată hemofilia printre descendenții reginei Victoria.

– Alegeși-vă partenerii cu grijă, le spuse profesorul. Iubirea e trecătoare, dar patrimoniul nostru genetic e dobândit pentru totdeauna.

Închise apoi cartea și opri proiectorul.

– Baftă la examen și vă rog să nu bateți câmpii. Ori știți

subiectul, ori nu-l știți!

Ieși apoi din sală în ropotele de aplauze ale studenților. Kate își petrecu a doua zi recapitulând materia. Se duse la examen relaxată și optimistă, dădu testul și părăsi amfiteatrul mulțumită de ceea ce făcuse.

Pentru duminică seara, Dora pregăti somon în aluat, ceea ce însemna că Rufus trebuia să stea în casă și Stephan în grădină. Pentru a doua oară în interval de o lună Derek veni cu Gail Williamson, o blondă frumoasă care lucra la Institutul de patologie și era îndrăgostită lulea de el. Părea foarte agitată, acordând în mod vizibil acestei a doua invitații o importanță mai mare decât Derek sau oricare membru al familiei. Kate era enervată s-o vadă dându-se bine pe lângă fratele ei. Îl obișnuia prost și știa că oricum nu o va lua niciodată de nevastă.

Somonul cu sos olandez și sote de legume fu urmat de o tartă cu zmeură. Bill se prefăcu îngrozit de mărimea porției lui.

– Parcă ai vrea să mă omori cu zile, dragă mamă!

– Pot să-ți dau una mai mică dacă vrei, îi spuse Dora.

– Nu, mulțumesc.

Îi făcu poznaș cu ochiul lui Kate.

– N-aș îndrăzni să te oblig să tai din ea ... Apropo, Kate, chiar voiam să te întreb ... ce ai făcut la examenul de biologie? L-ai dat săptămâna asta, nu-i așa?

– Da, joi. Am impresia că m-am descurcat destul de bine.

– Bravo! Poate până la urmă te vei răzgândi și te vei hotărî

să urmezi medicina.

– Pe baza unei simple introduceri în biologie? Mă cam îndoiesc. În plus, știi foarte bine că nu suport să văd sânge ... Apropo, tu ce grupă de sânge ai tată?

Russell puse furculița în farfurie și scoase portofelul din buzunar. Ca în fiecare duminică era îmbrăcat în cămașă și costum, cu un lanț de ceas peste vestă. Ceasul era din aur și-l avea de la tatăl lui, un fermier din Cap Breton, care-l învățase să respecte munca și valoarea banului. Ca tânăr încă nu prea cizelat, Russell se înscrisese la universitatea din Halifax pentru a-și completa educația înainte de a deveni asociatul unuia din birourile de expertiză contabilă cele mai cunoscute din regiune.

Cu un gest precis, scoase un cartonaș dintr-unul din buzunărașe.

– Grupa A, RH negativ, spuse el. De ce mă întrebi, Kate?

Fiind căzută pe gânduri, Kate nu observase expresia de pe fața lui Bill.

– Dar tu, Kate, ce grupă de sânge ai? o întrebă el.

– AB.

Din moment ce are AB, Dora trebuia să aibă B sau AB, știindu-se că grupa B e mai răspândită decât AB.

– Pun pariu pe un dolar că tu, mamă, ai B, spuse ea pe un ton triumfător.

– De unde știi? se miră Dora. Derek, du-te și adu-mi geanta,

te rog. E pe frigider.

– Nu e nici o grabă. Ce-ar fi să ne bem mai întâi cafeaua? Sunt convins că Gail abia așteaptă.

"Sunt sigură că nu o ceașcă de cafea așteaptă Gail", își spuse Kate.

– Mă duc eu, spuse ea. Vreau să verific dacă am câtigat sau nu.

Geanta Dorei era ințesată de farduri, acte și scrisori. Kate o aduse în sufragerie și i-o întinse mamei sale.

– N-am înțeles niciodată cum pot bărbații să stea fără geantă, spuse Dora. Fără ea, aș fi un om pierdut.

Începu să scotocească prin geantă și continuă să vorbească.

– Apropo, Russell, ți-am spus că mi-a scris Moira Peach? Acum locuiește în Trenton.

Bill se ridică de la masă.

– Te rog să scoți ceștile, Sue. Mă duc să iau cafetiera. Dacă așteptăm terminarea inventarului, ne apucă dimineața.

Vocea lui era ușor tăioasă. Sue păru mirată, dar aduse serviciul de porțelan Wedgwood. Bill se întoarse din bucătărie cu cafeaua.

– Servește tu cafeaua, mamă. Mă ocup eu de geanta ta.

Dar Dora încerca să descifreze ce scria pe o bucată de hârtie șifonată pe care o găsise înăuntrul acesteia.

– Nu, servește-o tu, dragule, șopti ea. Încerc să-mi aduc aminte a cui este adresa asta.

Russell discuta cu Gail și Derek. Băieții se distrau trasând niște linii prin frișcă. Bill și Sue se ocupau de cafea, și atunci Kate se hotărî să caute ea portofelul.

– Uite-l, spuse ea în cele din urmă. Cartonașul e în el?

– Așa cred, îi răspunse Dora, dar nu garantez nimic.

Bill așeză o ceașcă în fața lui Kate.

– Pune-ți singură zahăr. Dă-mi mie portofelul ... Acum îmi aduc aminte. Mama are grupa AB.

Fără să vrea, Kate luă portofelul.

– Ești cam ciudat, Bill, îl necăji ea. Oare portofelul ăsta ascunde un secret?

– Evident că nu. Voiam numai să te scutesc de căutare și nimic mai mult.

Tonul lui suna fals. Ținând portofelul într-o mână, puse un cub de zahăr în ceașca ei și i-o dău pe cea a lui Gail, obligându-l astfel să facă turul mesei pentru a i-o duce.

Scotocind înfrigurată prin despărțiturile din plastic, Kate găsi în sfârșit ceea ce căuta. Dora Mac McIntyre scria pe cartonaș, dar atenția îi fu atrasă de colțul din dreapta sus. În dreptul grupei sanguine era scris: grupa A, RH negativ.

Kate se uită câteva clipe la literele negre. Probabil că era o greșeală! Russell avea și el grupa A și RH negativ. Dar din două grupe A nu putea rezulta un copil cu grupa Ab ...

– Ești sigur că ai grupa A? îl întrebă ea pe tatăl ei.

Așa scrie pe cartonaș și îmi amintesc că și infirmiera mi-a

spus același lucru. Dar de ce ți se pare atât de importantă problema asta?

Kate se uită din nou la cartonașul Dorei. Era sigură că nu se înșela. Părinții cu grupa A nu puteau avea un copil cu grupa AB.

– Îmi amintesc și eu că mi s-a spus că am grupa A, spuse liniștită Dora. Chiar m-am gândit că, având amândoi aceeași grupă, va fi mai practic în cazul în care am avea nevoie de transfuzii.

De obicei, Bill izbucnea în râs atunci când mama lui făcea genul acela de observație. Kate aruncă o privire spre el. Părea nervos și bătea darabana în masă cu lingurița.

"El știa dinainte, își spuse ea. De aceea nu voia să mă uit în portofelul mamei." Brusc, pariul ei nu i se mai părea amuzant și-i veni amețeală.

– Ce ai, draga mea? spuse Dora îngrijorată. Îmi datorezi un dolar, e mare lucru?

Kate gândea cu rapiditate. Ori Dora nu era mama ei, ori Russell nu era tatăl ei. Nu exista decât o singură variantă valabilă. Oare Dora avusese o relație în urmă cu douăzeci și cinci de ani sau...

– Ce s-a întâmplat, Kate?! exclamă Dora. Nu te simți bine?

Conversațiile încetară și șapte perechi de ochi se uitau la ea. Ea își coborî privirea în farfurie.

– Nu înțelegi, mamă? interveni Bil. E imposibil ca doi părinți cu grupa A să aibă un copil cu grupa AB.

Vorbele lui și făcură efectul. Kate o văzu pe Dora pălind.

– Ceea ce înseamnă ...

– Ceea ce înseamnă că vei fi nevoită să-i spui adevărul.

Tăcerea se prelungi și curând deveni insuportabilă. Apoi se auzi vocea lui Peter.

– Ce e în neregulă cu Kate, tată?

– Nimic, dragul meu, îi răspunse Sue. Acum puteți să mergeți să vă jucați în grădină, dar aveți grijă să nu intre Stephan în casă.

În jurul mesei tăcerea persista. Cu buzele pecetluite, Dora se uita disperată la Russell. De data asta totuși, el nu-i sări în ajutor.

În cele din urmă, Bill spuse cu un glas obosit:

– Ai fost adoptată, Kate.

– Adoptată, repetă ea fără să înțeleagă. Adoptată?

– Da ... Tata și mama te-au luat pe când aveai șapte luni și au început imediat demersurile necesare.

El schiță un zâmbet.

– De aceea nu semeni nici cu mine nici cu Derek.

– Tu cum ai aflat?

– Întâmplarea a făcut să dau într-o zi peste fișa medicală a mamei. După nașterea lui Derek suferise o operație de îndepărtare a uterului. Atunci am întrebat-o cum a reușit să te aibă pe tine și mi-a mărturisit ce ți-am spus adineauri.

– Tu știai? îl întrebă ea pe Derek.

El scutură din cap cu un aer tulburat.

– Nu. Nici nu mi-ar fi trecut prin cap așa ceva. Mi se părea amuzant că eram atât de diferiți, dar nu mi-am imaginat că tu ... fuseseși adoptată.

– Nu înțeleg ... i se adresă ea Dorei. De ce nu mi-ai spus? Dacă nu sunt fiica ta, atunci cine sunt?

Dora îl imploră din nou pe Russell din priviri. De data asta, el răspunse.

– Ne-am gândit că nu are nici un rost. Nu ne-a trecut niciodată prin cap că un simplu cartonaș ar putea să te facă să descoperi că nu ești ... fiica noastră biologică.

Ochii lui cenușii, asemănători cu cei ai lui Bill și Derek și atât de diferiți de ai lui Kate, priviră intens în ai ei.

– Am ales dinadins acest cuvânt. Din punct de vedere biologic eu nu sunt tatăl tău și Dora nu e mama ta, dar în realitate ești fiica noastră, Kate. Așa te-am considerat și crescut.

Kate începu să plângă. Simțea cum lacrimile i se preling pe obraji.

Dat fiind că o auzi pe Dora dregându-și glasul, se întoarse imediat spre ea. În momentele de mare criză, mama ei știa să-și depășească indiferența și să dea dovadă de o reală demnitate. Așa făcu și acum.

– Ceea ce a spus tatăl tău este adevărat, spuse ea. El e tatăl tău și eu sunt mama ta. Nimeni nu va putea schimba acest lucru. Te iubim, Kate. Te-am iubit din prima clipă când te-am

văzut.

Tăcu brusc însă, când văzu expresia de pe fața lui Kate, care o întrebă:

– Unde m-ai văzut? Cine e mama mea adevărată?

– Nu știu, n-am aflat niciodată, răspunse Russell în locul ei. Atunci când se adoptă un copil acesta îi revine familiei adoptive și adevărații lui părinți își pierd toate drepturile asupra lui. Drept urmare, identitatea persoanelor respective rămâne strict secretă.

– Dar ...

Kate își frecă fruntea încercând să gândească lucid.

– ... dacă aș vrea să descopăr cine sunt în realitate mi s-ar spune, nu-i așa?

– Nu cred.

– Dar e obligatoriu!

Russell îi zâmbi la fel de indulgent ca și clienților lui atunci când aceștia nu înțelegeau necesitatea necruțătoare a plătirii taxelor și impozitelor.

– Legea nu ascultă de sentimente, Kate. E un ansamblu de reguli și coduri de la care e imposibil să te abați.

– Vrei să spui că nu voi putea niciodată să aflu cine cunt adevărații mei părinți?

– La ce ți-ar folosi, după atâta vreme? interveni Dora cu buzele tremurânde. Ne-ai fost încredințată nouă. Noi suntem adevărații tăi părinți.

Kate se uită pe rând la toți cei din jurul mesei. Sue părea emoționată și nedumerită, deoarece era vorba despre o situație care nu putea fi remediată printr-o simplă vorbă frumoasă. Bill, cu maxilarele crispate, avea un aer furios. Cele două scaune ale copiilor erau goale. Derek, așezat în fața ei, se uita cu atenție la sora lui.

– A fost un șoc și pentru mine, Kate, șopti el. Dar lăsând la o parte considerentele biologice și de altă natură, vreau să știi un singur lucru: pentru mine, ești și vei fi întotdeauna sora mea.

Kate nu-și putea stăpâni lacrimile. Clătină din cap, evită privirea jenată alui Gail și se întoarse spre Russell, pe care-l admirase și adulase mereu și care-i trădase încrederea.

– Ar fi trebuit să-mi spui, îi reproșă ea. Ar fi trebuit s-o faceți atunci când puțin îmi păsa dacă eram un copil adoptat și că tu nu erai tatăl meu ... și tu mama mea, adăugă ea întorcându-se spre Dora.

Ochii Dorei se umplură de lacrimi.

– Termină odată, Kate! spuse Russell pe un ton aspru.

În vremurile obișnuite, asta ar fi fost suficient ca să descurajeze orice tentativă de revoltă, dar nu și în seara asta.

– Nu, ar fi prea ușor! se supără ea. Doar nu-ți imaginezi că mă voi preface că nu s-a întâmplat nimic și să-ți spun cuminte ceva de genul: "nu sunt fiica voastră, dar asta nu are nici o importanță." Pentru că are mare importanță pentru mine.

Chiar nu înțelegi? Acum, habar n-am cine mai sunt!

Russell își împinse scaunul de sub el și se ridică în picioare.

– Ești fiica noastră.

– Nu, nu știu a cui fiică sunt.

Se ridică și ea și izbucni din nou în plâns.

– De ce nu mi-ai spus?

Kate socoti atunci că era mai bine să plece, să scape de figurile acelea uluite. Se răsuci pe călcâie și se repezi spre capătul mesei. Bill se ridică și o prinse când ajunse în dreptul lui.

– Unde te duci?

– Dă-mi drumul! strigă ea.

– Liniștește-te, Kate. Să ne așezăm și să stăm de vorbă cu calm. Pentru numele lui Dumnezeu, șiroaiele de lacrimi nu vor rezolva în nici un caz problema!

– Ce e de rezolvat? E imposibil să ne întoarcem în trecut, Bill.

El o luă de umeri și o scutură zdravăn.

– Te rog, nu fi ridicolă!

– Ți-am cerut să-mi dai drumul, spuse ea fulgerându-l cu privirea. Vreau să plec.

– Surioară, pentru Dumnezeu ...

Întotdeauna îi zisese "surioară", dar în seara de față minciuna aceea i se părea de nesuportat. Se smulse din mâinile lui.

– Dragul meu Bill, după cum vezi, nu sunt și nu am fost niciodată sora ta, spuse ea cu răceală în glas.

După care se năpusti spre ușă și o trânti în urma ei. Când ajunse în stradă, începu să alerge.

Kate depăși mai multe blocuri, neluând în seamă privirile mirate ale șoferilor cu care se întâlnea, dar nici sandalele și nici fusta strâmtă de pe ea nu erau făcute pentru alergat. Până la urmă se opri, cu răsuflarea tăiată, și privi în jurul ei. Deși o luase pe drumul care ducea spre casa ei, nu ținea să se întoarcă atât de curând între patru pereți. O luă la dreapta și spre centrul orașului.

În alte împrejurări, lui Kate i-ar fi plăcut să meargă pe jos de-a lungul acelor străzi liniștite, mărginite de copaci și case înstărite, dar în seara aceea simțea un cumplit gol în suflet. Familia pe care o credea a ei nu mai exista. Avusese brusc impresia că nu mai avea rădăcini niciunde. Cine era ea? Unde se născuse? Cine erau adevărații ei părinți? Nu știa nici măcar dacă data nașterii ei era cea reală. Referitor la numele ei, pe acesta îl pierduse în urmă cu douăzeci și cinci de ani, când femeia care o adusese pe lume o abandonase. O abandonase! Acest cuvânt o tortura până la obsesie!

Poate era un copil din flori ... Sau poate că mama ei n-o iubea și nu-și dorea acest copil. Poate că era vorba despre o femeie măritată, sau o prostituată ... Posibilitățile erau infinite...

Coti la stânga pe Barrington Street, trecu de casa guvernatorului, apoi de cimitir și de monumentul eroilor. Prostituatele se plimbau pe trotuar. Aveau ochii dați cu rimel, tocuri înalte, fețe lipsite de orice expresie care văzuseră defilând prin patul lor mii de bărbați, fără să iubească pe vreunul ... Kate se gândi că poate mama ei fusese una dintre ele.

În timp ce se pregătea să traverseze strada pentru a ieși din atmosfera aceea sordidă, fu strigată de o prostituată. Era vina ei. Nu trebuia să se aventureze pe un teritoriu căruia, slavă Domnului, nu-i aparținea.

Dar în loc să-i mulțumească lui Dumnezeu, era mai normal să le mulțumească lui Russell și Dorei? Dacă n-ar fi fost ei, probabil că și ea ar fi ajuns în stradă. Devenind brusc conștientă de cât de mult le datora celor doi, lui Kate i se făcu rușine de modul cum reacționase și de cuvintele pe care le rostise. Mâine se va duce să-și ceară scuze. Atunci vor înțelege că era necesar să-i dea informațiile de care dispuneau ca s-o ajute să-și găsească adevărații părinți. În seara aceea toți fuseseră șocați, dar mâine va fi cu totul altfel.

Cu sufletul ceva mai ușor, se întoarse acasă, întâmpinată cu afecțiune de motanii care veniră să se frece de picioarele ei. Deodată sună telefonul. Era Bill:

– Unde Dumnezeu ai fost? o întrebă el.

– Simțeam nevoia să merg pe jos ...

– Ai plecat de două ore! ...

Kate aruncă o privire la ceas și constată că nu exagera deloc. Nu simțise când trecuse timpul.

– Gata, acum m-am întors acasă, spuse ea cu calm. Ești tot la mama și tata?

– Da. Sunt extrem de îngrijorați.

– Îmi pare rău. Spune-le că îmi cer iertare pentru felul în care am plecat și că voi încerca să trec mâine pe la ei.

– De ce nu le spui cu gura ta?

– Te rog, Bill, nu îngreuna și mai mult lucrurile ... Îmi pare rău că m-am supărat și pe tine, Bill. Știi foarte bine că te iubesc foarte mult, fie că ești fie că nu ești fratele meu.

– Da ... deși, ceva mai devreme mă îndoiam că mai crezi asta...

Ezită câteva clipe înainte să continue:

– Când am descoperit că fuseseși adoptată, în urmă cu câțiva ani, am făcut presiuni asupra tatei și mamei să-ți spună, dar n-au vrut. Mai ales mama, care s-a opus categoric. Nu știu de ce ... Încearcă să nu fii prea aspră cu ei ...

– Sunt sigură că vom vedea lucrurile mai limpede mâine, răspunse ea prudentă. Pe curând, Bill.

El închise telefonul. Kate le dădu motanilor să mănânce, făcu un duș și se duse la culcare. La ora patru dimineața însă stătea cu ochii în tavan și își mai pierduse puțin din optimism. Abordarea cu seninătate a problemei identității ei cu Russell și

Dora i se părea acum o acțiune care sfida bunul-simț. Ar fi putut foarte bine să-i spună în seara asta în ce împrejurări o găsiseră, dar n-o făcuseră.

Nemaiputând sta locului, se ridică din pat și se duse să-și facă un ceai. În timp ce se apleca deasupra ceștii, cu capul sprijinit între mâini și își freca neatentă fruntea, degetele ei rămaseră brusc nemișcate. Accidentul de mașină ... Cum de nu se gândise mai devreme? Era totuși evident. Adevărații ei părinți muriseră în acest accident. Kate rămânând orfană, nimic nu-i mai împiedicase pe Dora și Russell să ceară s-o adopte în mod legal.

Certitudinea că nu fusese abandonată o mai liniști. Părinții ei muriseră în accident, ceea ce explica intensitatea acelui vis în care retrăia tragedia. Teama pe care o simțea atunci venea din faptul că știa în mod inconștient că accidentul urma s-o lase fără părinți și fără siguranța și afecțiunea de care are nevoie un copil. Nu era de mirare că acesta lua înfățișarea unui monstru fără chip. Kate observă brusc că începuse să plângă, dar simțea că era cuprinsă treptat și de o stare de agitație. Trebuia numai să obțină de la Dora și Russell data aproximativă a accidentului și, studiind ziarele din vremea respectivă, va fi posibil să dea de urma părinților ei. Nu va fi greu, și atunci va ști.

Capitolul 6

Ziua de luni fu plictisitoare și parcă fără sfârșit. Vara era pe sfârșite. Pe plajă, certurile erau din ce în ce mai frecvente. Copiii începuseră să obosească și Kate era convinsă că mamele lor așteptau cu nerăbdare începerea școlii.

La ora cinei, Kate fu bucuroasă să plece acasă. Nu-i mai rămâneau decât câteva zile de lucru înainte să-și reia și ea studiile. După ce făcu un duș și mâncă o salată, o porni pe jos spre Dora și Russell. În seara aceea va rămâne calmă, își propuse ea pe drum. Le va expune ipoteza accidentului de mașină și va cere toate informațiile necesare ca să-și înceapă investigațiile. Nu va ridica tonul și nu se va enerva. În seara aceea se vor purta ca niște adulți.

Rufus veni s-o întâmpine vesel la poartă. Ea urcă treptele din fața casei, bătu la ușă și intră.

– Sunt Kate! anunță ea.

Dora ieși din bucătărie ștergându-și mâinile de șorț.

– Bună seara, draga mea, spuse ea evitând privirea lui Kate.

– Bună seara, mamă, spuse ea prinzând-o de mijloc.

– Îmi pare rău că am plecat așa aseară, șopti ea.

Dora se mai relaxă puțin. Peste umărul acesteia, Kate văzu că Russell ieșise din salon și se uita la ele cu un aer aprobator.

– Îmi pare bine că ai venit, spuse el. Ne-am făcut griji pentru tine, aseară

– Iartă-mă, tată.

I se părea important să i se adreseze în continuare la fel ca înainte.

– Simțeam nevoia să reflectez în liniște la toată povestea asta.

– Ai mâncat de seară? se interesă Dora. Oricum, sunt convinsă că mai e loc și pentru o porție de șarlotă de pere și o ceașcă de ceai.

– Bune, dar cu foarte puțină cremă, preciză Kate. Vreau să port și fustele de anul trecut.

– Îmi face plăcere faptul că ai ajuns la concluzia că ne poți considera și acum părinții tăi, observă Russell după ce se așezară în jurul mesei din bucătărie. După scena de aseară, nu eram prea sigur de felul cum te vei comporta față de noi.

În mod ciudat, observația lui o supără pe Kate.

– Nici nu sunt prea sigură că tu ai înțeles suficient de bine

șocul pe care l-am suferit. Tu știai deja că sunt adoptată, pe când eu, nu.

El se uită la ea o clipă, apoi spuse cu un aer serios:

– Ai dreptate, Kate. Cred că îți datorăm și noi scuze ...

Kate îi zâmbi. Russell era întotdeauna corectitudinea întruchipată. Convinsă fiind că problema era rezolvată, ea continuă cu însuflețire:

– Adevărații mei părinți au murit într-un accident de mașină, nu-i așa? Atunci, fiind orfană, m-ați adoptat. Așa a fost, mamă? Ai adus acasă încă o pisică rătăcită?

Spre marea ei dezamăgire, Dora își ascunse brusc fața în mâini și începu să plângă. Russell se ridică și o luă pe după umeri.

– Te rog să te calmezi, draga mea. Lacrimile nu servesc la nimic ...

Se întoarse apoi spre Kate:

– Îmi pare rău, Kate, dar nu vrem să-ți răspundem la aceste întrebări.

Impasul părea de netrecut. Ea inspiră adânc aer în piept.

– Nu văd nimic ieșit din comun în ele. Nu înțeleg care e problema.

– Trebuie să ai încredere în noi, Kate.

– Dar nu mai am cincisprezece ani, tată! Te asigur că nu voi leșina dacă voi afla de la tine că sunt orfană sau că am un tată necunoscut. Vreau doar să știu.

– Există anumite lucruri pe care ar fi mai bine să nu le știi.

Nu era un răspuns foarte convingător și probabil el își dădea seama de asta.

– Bine ... dar spune-mi măcar dacă am fost propusă pentru adopție ca urmare a unui accident.

Privirea lui Russell rămase de nepătruns.

– Îmi este imposibil să-ți răspund, Kate.

Ea își mușcă buza de jos și continuă cu încăpățânare.

– M-ați găsit la spital sau prin intermediul unei organizații?

Dora își ștergea ochii cu șorțul.

– După nașterea lui Derek, nu mai puteam avea copii, spuse ea suspinând. Amândoi ne doream o fetiță, așa că te-am adoptat pe tine.

Kate așteptă ca Dora să continue, dar ea tăcu. Se întoarse atunci spre Russell.

– În urmă cu douăzeci și cinci de ani locuiați la Montreal. Acolo lucrai pe vremea aceea. Acolo m-am născut, nu-i așa?

Cu o forță surprinzătoare, Dora bătu brusc cu ambii pumni în masă. Kate tresări și Rufus scoase un miorlăit speriat.

– Da! exclamă ea. Da, la Montreal te-ai născut. Și asta e tot ce putem să-ți spunem, Kate. Nu vrem să ne mai pui nici o întrebare!

Acum își frângea mâinile ca o femeie bătrână, gest care o enerva pe Kate.

– Ești fiica noastră, continuă ea, nu îți este de-ajuns?

– Vă iubesc foarte mult, șopti ea, dar simt nevoia să-mi cunosc originea. Nu înțeleg de ce refuzați să-mi spuneți ce știți.

– Amândoi credem că e mai bine să nu dezgropăm trecutul, Kate, interveni Russell. Până acum nu ai pus la îndoială vorbele mele. De ce nu ai în continuare încredere în mine?

Kate clătină cu tristețe din cap.

– Am impresia că mă izbesc de un zid. Ar fi mai bine să plec. Nu vom ajunge nicăieri în felul acesta.

Dora o prinse de încheietura mâinii.

– Te rog, draga mea, nu te încăpățâna. Dacă n-ar fi fost povestea asta blestemată cu grupa sanguină, n-ai fi descoperit niciodată că ai fost adoptată. Te asigur că nu e atât de important. Începi cursurile săptămâna viitoare. Vei întâlni oameni noi, vei ieși în oraș, te vei distra. Te rog, Kate, uită de toate astea ...

Kate ar fi putut s-o mintă și să-i spună: "da, hai să nu mai vorbim despre subiectul ăsta", sau "voi încerca", dar ea știa că i-ar fi imposibil să uite ce i se întâmplase în ultimele douăzeci și patru de ore.

– Voi încerca să nu vă fac necazuri, spuse ea. Asta e tot ce vă pot promite. Pe duminică ... sau poate chiar mai devreme, spuse ea ridicându-se în picioare. Dacă vă răzgândiți și vă hotărâți să-mi spuneți ce vreau să aflu, sunați-mă adăugă ea repede. La revedere.

Kate se grăbi să iasă din încăpere. Rufus se luă după ea și

reuşi să iasă în stradă înainte să apuce să închidă poarta.

– Întoarce-te acasă! îi comandă ea.

El o privi atât de duios, încât nu o lăsă inima să-l repeadă din nou. În definitiv, o plimbare le va prinde bine la amândoi. Nu-i venea să se întoarcă acasă şi să se apuce de citit o carte. De ce oare Russell şi Dora refuzau să-i spună adevărul? Era convinsă că cei doi îi ascundeau ceva.

Traversară o stradă, apoi o alta, Kate nu fusese atentă la drumul pe care apucaseră, când deodată îşi dădu seama că se îndreptau către casa lui Bryce. Se afla la o distanţă de două blocuri de el ...

Ar fi putut s-o ia la dreapta sau la stânga, dar continuă să meargă înainte. Înăuntru era lumină şi maşina era parcată în faţa casei. În timp ce Rufus amuşina cauciucurile acesteia, Kate o luă pe alee şi sună la uşă.

Bryce apăru imediat în pragul uşii şi se uită la ea surprins.

– Kate?

Mirarea bărbatului se transformă rapid în bucurie, care nu putea fi decât sinceră. El îi zâmbi.

– Te rog să intri.

În hol un motan cenuşiu se lingea pe labe. Din încăperea din fund se auzeau sunete de trompetă. "Vivaldi", îşi spuse Kate. Graham ar fi fost foarte mândru de ea.

În timp ce mergea, mâna ei o atinse din întâmplare pe a lui Bryce. Ea ezită o secundă şi în timp ce ridica ochii spre el,

acesta o luă brusc în brațe.

Ea îi răspunse la sărut. Se lipi de el și se agăță de umerii lui. Întredeschise buzele sub apăsarea gurii lui și simți că se topește de dorință.

Atunci când Bryce îi dădu drumul din îmbrățișare, Kate își dădu seama că e la fel de tulburat ca și ea.

– Nici nu știi cât de mult îmi doream să te sărut, Kate, mărturisi el cu o voce răgușită de emoție. De când ...

În momentul acela, Rufus scoase un lătrat vesel și trecându-le printre picioare, se năpusti spre motan.

– Rufus, vino aici! exclamă Kate.

Motanul profită de ocazie și dădu buzna spre scară, cu Rufus pe urmele lui.

– Nu putem să avem și noi o clipă de liniște! șopti Bryce, oftând.

– Trebuie să mă duc după el ...

– Da ...

O prinse de mijloc, o trase spre el și o sărută din nou, dar de data asta cu mai puțină patimă. În timp ce ridica ochii spre el, la etaj se auzi un zgomot înăbușit. Kate se desprinse cu părere de rău din brațele lui.

– Trebuie să mă duc să văd ce s-a întâmplat, șopti ea. Nu vreau ca Rufus să-ți spargă tot ce ai prin casă. Cum se numește motanul tău?

– Al, îi răspunse el, zâmbind. E diminutivul de la Alexandru

cel Mare. A bătut toți motanii din cartier, dar și câțiva câini, și nu-și mai găsește adversari pe măsura lui.

– Înseamnă că Rufus și-a găsit nașul! Îi plac la nebunie urmăririle, dar nu mai știe ce să facă atunci când pune laba pe pradă.

– În cazul acesta, ar fi mai bine să urcăm la ei!

În timp ce traversau palierul, îl auzi pe Rufus pufăind cu zgomot în spatele unei uși.

– E aici!

Era dormitorul lui Bryce ... În fața dulapului din lemn de pin, pe tot peretele se înșirau rafturi pline cu cărți. Cocoțat pe dulap, Alexandru cel Mare se uita la Rufus cu un aer disprețuitor.

– Te porți ca un câine lipsit de educație, Rufus! îl certă ea.

Acesta dădu nevinovat din coadă. Deasupra lui, motanul se zbârli și începu să-l sâsâie. Deodată, văzând tot acel spectacol, Bryce fu cuprins de un acces de râs care-i aduse lacrimi în ochi și îl îndemnă să se sprijine cu spatele de ușa dulapului. Kate îl privea uluită. Nu-l mai văzuse niciodată așa! Rufus putea să alerge toți motanii din lume dacă îl făcea pe Bryce să fie atât de bine dispus. Râsul îl prindea de minune și-l făcea mai seducător ca niciodată.

Observând periculoasa apropiere de pat, ea se întoarse cu spatele la el.

– Unul din ei a răsturnat noptiera, observă ea. Probabil asta

a produs zgomotul pe care l-am auzit. Crezi că Al va reuși să se dea jos singur?

– Nu-ți face griji pentru el. Întotdeauna reușește să se descurce ... Vino cu mine ... Voi face o cafea. Vizita ta are un scop precis sau ai trecut pe aici cu totul întâmplător?

– Oh, da! Am ... am uitat.

– Ce s-a întâmplat?

Ea făcu un gest evaziv.

– De fapt, nu aveam de gând să vin la tine, dar când mi-am dat seama că mă aflu pe strada ta, m-am gândit că aș putea să stau de vorbă cu tine.

– Despre ce este vorba? spuse el privind-o îngrijorat. S-a întâmplat ceva cu părinții tăi? Sau cu vreunul din frați?

– Nu, eu sunt foarte bine. Numai că ei nu sunt adevărații mei părinți și frați. Nu există nici o legătură între noi ...

Bryce se încruntă.

– Am fost adoptată la vârsta de șapte luni, și eu n-am știut nimic despre asta până acum.

– Nu ți-au spus?

– Nu, dar nu înțeleg practic de ce. Nu e nimic rușinos în toată povestea asta. Ei însă refuză să vorbească despre acest subiect. M-am născut la Montreal, asta e tot ce am reușit să aflu. Mama spune că nu trebuie să dezgropăm trecutul și că nu e nevoie să caut să mă informez în legătură cu adevărații mei părinți.

– Să știi însă că, în general, nu este dezvăluită identitatea copilului familiei adoptive.

– Știu, dar ei nu vor să-mi spună nici măcar cum au dat de mine. Am fost rănită într-un accident de mașină pe vremea când eram foarte mică. Cred că atunci au murit părinții mei și mama și tata m-au descoperit la spital. Mama mai degrabă, deoarece ea participa des la acțiuni pentru Crucea Roșie. Ea refuză însă să-mi dea și cel mai mic amănunt sau să-mi confirme că lucrurile s-au petrecut în acest mod și nu înțeleg de ce...

– Stai puțin ... De unde știi că ai suferit un accident?

– Mai am și acum cicatrice și două degete nu mi s-au refăcut normal. Mai am și o cicatrice la picior.

El se apropie de ea și-i întoarse fața spre lumină, dându-i la o parte buclele nege de pe frunte.

– Probabil că tăieturile au fost adânci ... spuse el. Arată-mi mâna.

El îi examină degetele.

– Ești sigură că a fost vorba despre un accident?

– Așa mi-a spus mama. De ce m-ar fi mințit? Și în plus, mai e și visul pe care-l am mereu și care pare într-adevăr să corespundă unui accident.

– Poate că ești un copil din flori.

– M-am gândit și la asta. Totuși, nu cred că e atât de simplu. Părinții mei îmi ascund ceva ...

Bryce o luă în brațe.

– Și ai aflat toate astea aseară? Biata de tine ...

Ea își sprijini capul de umărul lui și închise ochii. Ar fi putut să rămână așa la nesfârșit ...

– Ar fi mult mai bine pentru toată lumea dacă aș putea să nu mă mai gândesc la toată povestea asta, șopti ea. Din păcate, nu pot să mă abțin ...

– Mi se pare foarte normal să dorești să-ți cunoști originile. Nu trebuie să te scuzi din cauza asta ...

– Mă vei ajuta?

Mâna lui Bryce cu care îi mângâia părul rămase nemișcată.

– Ce înțelegi prin asta, Kate?

– Nu știu de unde să încep. Nu cunosc legislația și demersurile pe care trebuie să le fac, dar tu ești avocat și ești la curent cu lucrurile de genul acesta, nu-i așa?

– Să mergem să bem o cafea. Vom discuta după aceea detaliile acestei afaceri.

Kate se încordă fără voia ei.

– Să înțeleg că refuzi să mă ajuți?

– N-am spus așa ceva, dar nu pot să mă ocup de problema ta. Lucrez în domeniul asistenței juridice, deci sunt angajat al guvernului și n-am dreptul să practic avocatura pentru persoane particulare.

– Oh ... scuză-mă! Am luat-o razna, dar părinții mei s-au dovedit a fi atât de necooperanți, încât am tendința de a vedea

rea-voință peste tot.

– Acum e vremea să ne bem cafeaua, spuse el cu fermitate.

Kate îl luă pe Rufus de zgardă și se duseră cu toții în bucătărie. El măcină cafeaua, lăsă amestecul să fiarbă doar atât cât trebuia și filtră zațul.

– Ce părere ai? spuse el dându-i zahărul și frișca.

– E ... tare.

– Am băut cafea din asta pe toată durata studiilor.

– Ai terminat facultatea din Toronto, nu-i așa?

– Da. Tocmai îmi terminasem lucrarea de licență, când am întâlnit-o pe Emmeline, soția mea. Dat fiind că ea era din sud, ne-am stabilit la Halifax și, după ce am petrecut câțiva ani într-un birou de avocatură, am trecut la asistența judiciară.

Kate amestecă în tăcere cu lingurița în cafea, sperând că el îi va face și alte confidențe, dar Bryce continuă:

– Așa cum ți-am mai spus, nu pot să intervin în mod direct. Tot ce pot să fac e să-l sun mâine pe unul din prietenii mei din Montreal, să-i explic cum stă situația și să-l rog să te reprezinte. Oricum va trebui să ai pe cineva în locul respectiv.

– Cât mă va costa?

– Totul va depinde de timpuul necesar investigației.

– N-ar fi mai bine să încep prin angajarea cuiva care să se intereseze de accidentele care au avut loc în zona orașului Montreal? Ar fi mai simplu.

– Roland ar putea să facă asta în locul tău.

– Da, ar fi mai practic, aprobă ea.

Bryce își notă numărul de telefon și adresa lui Kate.

– N-ar trebui să dureze prea mult, spuse el. Mă vei ține și pe mine la curent cu tot ceea ce vei afla?

– Bine.

Va avea astfel ocazia să-l mai vadă ...

– Ești sigură că vrei să începi o asemenea aventură? Probabil că părinții tăi au motive întemeiate să refuze să coopereze cu tine. Uneori, adevărul este mai dureros decât necunoașterea.

– Nu văd de ce ar fi.

– S-ar putea ca unul din părinții tăi să se afle la închisoare, sau într-un spital de boli nervoase. Te-ai gândit la o asemenea eventualitate?

– Nu ... spuse Kate, pălind.

– Atunci, te sfătuiesc să te mai gândești înainte de a dezgropa trecutul. Uneori, acesta ascunde lucruri pe care nu e atât de plăcut să le afli.

Russell și Dora îi spuseseră exact același lucru, dar cu alte cuvinte. Oare de ce secret cumplit vroiau s-o apere?

– Ce e mai bine? oftă ea. Să descopăr că tatăl meu e un criminal sau că mama e nebună sau să mă chinuie îndoielile până la sfârșitul zilelor mele?

– După părerea mea e mai bine să afli. Voiam numai să fii conștientă de urmările pe care le-ar putea avea investigațiile pe care ai de gând să le începi.

– Cel mai ușor ar fi de fapt să mă port ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Să continuu să mă prefac că sunt fiica lui Russell și a Dorei, dar e ceva care nu mă lasă. Simt nevoia să aflu ...

– Te înțeleg ... Mâine îl voi suna pe Roland și îți voi spune ce a hotărât. Dacă acceptă sau nu să se ocupe de tine.

– Îți mulțumesc.

Se simți dintr-o dată foarte obosită, golită de energie.

– Îl duc pe Rufus la părinții mei și apoi mă întorc acasă.

– Vin și eu cu tine.

În câteva minute, după ce îl lăsară pe Rufus la destinație, Bryce oprea mașina în fața casei lui Kate.

– Te sun mâine-seară la ora șase. Vei fi acasă?

– Da. Îți mulțumesc că îl suni pe prietenul tău pentru mine.

– Pentru puțin.

Simți că el n-o va mai săruta și nu va mai pomeni despre modul în care aproape se aruncase asupra ei când sosise la el acasă și se supără puțin pe el.

– Noapte bună, spuse ea cu răceală.

Ca și la ultima întâlnire, el o așteptă să intre în casă, apoi plecă. Kate descuie ușa, nu-i băgă în seamă pe motani și se duse la culcare.

***

Telefonul lui Bryce de a doua zi fu scurt și impersonal. Vorbise cu prietenul lui, Roland, care îi recomandase un birou de investigații. Bryce își luase libertatea de a suna chiar el acolo și să explice cum stăteau lucrurile. Onorariul va fi în funcție de timpul pierdut, iar biroul o va informa pe Kate despre rezultatele anchetei peste trei săptămâni.

– Trei săptămâni? se miră ea la final

– Nu pot să se ocupe imediat de problema ta, Kate. Mai au și alte cazuri în curs de desfășurare.

– Probabil ... șopti ea. Îți mulțumesc, Bryce, te voi ține la curent cu mersul anchetei.

– Îți mulțumesc. Succes la învățătură! Încearcă să nu te mai gândești la povestea asta... Ai făcut tot ce se poate face.

Pentru Kate, mesajul era limpede: nu mai avea de gând s-o vadă.

– Da, spuse ea. Noapte bună, Bryce.

Capitolul 7

Spre mirarea lui Kate, cele trei săptămâni trecură foarte repede. În ultima zi organiză un picnic pe plajă împreună cu ceilalți doi salvamari.

Tradiționala cină de duminică se desfășură fără incidente deosebite Nu se pomeni nici despre adopție și nici despre grupe sanguine. Kate se hotărî să se poarte ca și cum nimic nu s-ar fi înt 6mplat și toată lumea îi urmă exemplul. Spre bucuria ei, Derek nu o mai invitase pe Gail. Bill nu se lăsă păcălit de aerul ei vesel, dar Kate făcu în așa fel încât să nu trebuiască să stea de vorbă cu el între patru ochi și fu prima care plecă acasă.

Începu și școala, unde se întâlni cu foștii colegi, făcu noi cunoștințe și începu curând să pregătească lucrări, astfel că în curând vara nu mai era decât o amintire.

Kate se felicită că era atât de ocupată, deoarece astfel nu mai

avea timp să se gândească la anchetă și la Bryce. De altfel, nu voia să se gândească la aceste două lucruri și atunci când se întâmpla s-o facă, se grăbea să se cufunde din nou în problemele de aprovizionare ale firmei X sau în metodele de finanțare a investițiilor.

La o lună de la telefonul lui Bryce, biroul de investigații canadian îi trimise un raport. Luă plicul de pe covorul din holul de la intrare și simți cum inima începe să-i bată mai rapid în piept. Când deschise plicul, observă că prima filă reprezenta factura cu onorariul pe care-l datora și care era mult mai mic decât se așteptase. Celelalte două erau rezumatul investigației unui anume Luc P. Gagnon. Kate le citi rapid, apoi reluă lectura cu mai multă atenție.

Conținutul era simplu. În timpul perioadei pe care o indicase Kate, nu existase în zona Montrealului nici un accident de mașină care să corespună descrierii ei. Un băiețel de patru luni devenise orfan la Pointe Claire, o fetiță de un an supraviețuise unui accident în lanț soldat cu moartea mamei, dar ea rămăsese cu tatăl ei. Niște gemene fuseseră luate de către niște persoane apropiate după moartea părinților lor, dar nu exista nici o urmă referitoare la o fetiță de mai puțin de un an care să fie propusă spre adopție ca urmare a morții unuia din cei doi părinți.

"Trebuie să fie o greșeală" își spuse ea frecându-și fruntea. Accidentul avusese loc și ea fusese adoptată. Atunci, de ce

detectivul recomandat de Roland nu găsise nimic?

Acum, ce trebuia să facă? Să sune la biroul de investigații și să ceară să se facă cercetări mai aprofundate? Kate avea senzația că lui Baldwin, Gagnon și Wilson nu le plăcea ideea ei. Să meargă la Russell și Dora și să le ceară mai multe informații? Să lase totul baltă? Într-un moment de enervare maximă, mototoli scrisoarea și o aruncă pe podea. Se hotărîse brusc să se ducă la cei doi soți McIntyre.

Russell era plecat într-o călătorie de afaceri și Dora era în bucătărie, strângând resturile mesei de seară. Neluând în seamă semnalele de foame pe care i le trimitea stomacul și expresia radioasă a Dorei, Kate își trase doar puțin sufletul, o salută pe Dora și trecu direct la obiect.

– Mi-ai spus adevărul atunci când ai afirmat că am avut un accident de mașină? zise ea pe un ton acuzator.

Pe moment, Dora încasă lovitura, fiind în mod vizibil luată pe nepregătite, apoi trânti un castron de legume pe masă.

– Parcă te rugasem să lași în pace trecutul, Kate!

– Ăsta nu e un răspuns.

– N-am de gând să-ți răspund la întrebări!

– Dacă cicatricele astea nu provin de la un accident, atunci de unde le am?

Dora trase un sertar de unde scoase o foaie de staniol cu care acoperi castronul.

– Ești îngrozitor de încăpățânată!

– Și tu ești la fel.

– Și am intenția să fiu în continuare!

În timp ce Dora punea castronul în frigider, Kate încerca din răsputeri să-și stăpânească furia.

– Mamă, am cerut să se facă o investigație despre acest accident. Speram să dau de urma adevăraților mei părinți. N-a avut loc nici un accident la Montreal care să corespundă datelor pe care le am eu.

Dora se întoarse spre ea cu obrajii în flăcări, arborând un aer triumfător.

– Cine a afirmat că accidentul s-a produs la Montreal?

– Mamă ...

– Katherine, sper că vei pune capăt acestei povești! Te rog să mă crezi că nu va duce la nimic bun. Îți repet, lasă trecutul în pace!

Dora nu-i spunea Katherine decât atunci când era extrem de nervoasă, semnal pe care Kate îl respectase întotdeauna, deoarece Dora era în general cea mai îngăduitoare și înțelegătoare dintre femei. Acum însă, Kate vedea o cu totul altă față a Dorei. Părea pregătită să țină piept unei întregi armate de detectivi și să le spună domnilor Baldwin, Gagnon și Wilson ce puteau să facă urgent cu investigația lor.

– Bine, hai să nu mai vorbim despre asta, oftă Kate resemnată. Trebuie să mă întorc acasă, am de terminat un studiu de caz. Voi veni duminică seara.

– Încui tu ușa după tine, Kate?

– Da.

Kate se apropie rapid de Dora și o sărută pe obraz.

– Ești femeia cea mai încăpățânată pe care o cunosc ... dar te ador! îi șopti ea înainte să plece.

De data asta, se afla singură în fața uneia din alternativele de care se temea cel mai mult: să lase totul baltă sau să angajeze un avocat pentru a-i găsi dosarul de adopție ...

Atunci își aminti că îi promisese lui Bryce să-l sune când va avea rezultatele anchetei. Cu o lună în urmă, aceasta i se păruse o idee bună, dar acum nu mai era atât de sigură ... Fiind lipsită de orice veste de la el, simțea o anumită rezervă să ia din nou legătura cu el.

Totuși, își spuse Kate intrând în casă, n-avea datele necesare referitoare la avocatul din Montreal care ar trebui să se ocupe de afacere. Căută numărul lui Bryce în cartea de telefon și ascultă cu inima cât un purice soneria o dată, de două ori ... de cinci ori, apoi închise. Kate știa foarte bine de ce nu-i răspundea: era cu Anne ...

Dar poate că ieșise numai să cumpere o sticlă de lapte sau se afla sub duș. Se hotărî să-l sune peste o jumătate de oră. Îl sună însă de încă două ori și Bryce tot nu-i răspunse. Kate se întoarse la lucrările ei, dar niciodată studiul de caz nu i se păruse atât de complex și metodele de gestiune a costurilor atât de plictisitoare. La ora unsprezece renunță și se duse la

culcare. Îl va suna pe Bryce mâine la birou. "Dacă Anne îl va lăsa să se dea jos din pat", își spuse ea ironic.

A doua zi, Kate profită de pauza dintre două cursuri și sună la serviciul de asistență judiciară. O secretară îi spuse:

– Este fie la închisoare, fie la tribunal, domnișoară, dar trebuie să se întoarcă la birou după prânz.

– La închisoare ați spus?

– Se duce acolo în fiecare zi, domnișoară. Acolo se află clienții lui. Apoi îi însoțește la tribunal. E singurul avocat de drept penal pe care îl avem în momentul de față.

– Am înțeles ... șopti Kate. Atunci îl voi suna la ora paisprezece treizeci.

Ceea ce și făcu, și secretara îi dădu imediat legătura cu Bryce,

– Bryce? Sunt Kate McIntyre.

– Urmă o tăcere de câteva secunde, timp în care își ascultă bătăile inimii.

– Ah, bună, Kate! Sunt cu un client. Pot să te sun eu?

– Te sun de la un telefon public. Voiam numai să-ți cer numele și numărul de telefon al colegului tău din Montreal.

– Nu am la mine numărul. Carnetul cu adrese e acasă.

– Pot să te sun mâine? se interesă ea.

– Te sun eu. Ești acasă diseară?

I-ar fi plăcut să-i spună că avea întâlnire cu atacantul echipei de fotbal, dar nu obișnuia să mintă.

– Da, voi fi acasă, răspunse ea fără prea mare tragere de inimă.

– Atunci, vorbim mai târziu.

El o sună într-adevăr în seara aceea. Foarte hotărâtă să se arate fermă, Kate ridică receptorul și spuse:

– Alo?

– Bryce la telefon. Ai luat deja cina?

Nu era ceea ce se aștepta ea să audă.

– Nu, dar ...

– Ce-ar fi să mergem să mâncăm undeva?

Părea obosit. Kate însă se ținu tare.

– Nu, mulțumesc.

– Te rog, Kate. Ne va face bine la amândoi. Sunt mort de foame.

– Vreau numai niște informații despre prietenul tău din Montreal.

Urmă o tăcere apăsăoare.

– Credeam că ne-am înțeles să ne vedem din când în când...

– Tu ai afirmat așa ceva, nu eu!

– Te rog, Kate. Am avut o zi grea, nu mă supăra și tu.

– Nu vreau să te supăr, încerc numai să obțin un număr de telefon!

– Bine. Hai s-o luăm de la capăt. Nu vrei să mergem la un restaurant?

– Nu.

– În cazul ăsta, vin eu la tine.

– Nu. Ai ...

Dar Kate vorbea singură ... pentru că el închisese deja telefonul.

– Luate-ar naiba, Bryce Sanderson! bombăni ea.

În curând se auzi soneria, și Kate se duse să deschidă cu Marmelade în brațe, pe care-l strângea atât de tare, încât acesta scoase un mieunat.

– Te rog să intri.

– Motanul nu are nici o vină. Pe mine îți vine să mă strângi de gât.

Îl luă pe Marmelade din brațele ei și-l puse pe podea.

Prietenul meu se numește Roland Dupré. Acesta este numărul lui de telefon, spuse el înșirându-i câteva cifre.

– Ai fi putut foarte bine să mi-l spui mai devreme, spuse Kate pe un ton aspru.

Observă în ochii lui albaștri un amestec de emoții pe care nu încercă să le analizeze.

– Am preferat să vin personal.

– Și eu trebuie să mă supun, nu-i așa? Ești insuportabil, Bryce, ba chiar revoltător!

– Investigația n-a dus la nici un rezultat?

Întrebarea lui o luă pe nepregătite.

– Nu încerca să produci o diversiune, îi răspunse ea cu obrajii în flăcări. Nu suntem la tribunal!

– Ești extrem de frumoasă atunci când te înfurii, Kate.

– Lingușirirle nu-ți vor folosi la nimic ...

– M-ai invitat să intru în casă, sau nu sunt primit decât în hol?

– Oh! spuse ea bătând cu piciorul în podea. Mă întreb cum de nu i-a venit cuiva ideea bună de a te strânge de gât!

– Și eu mă întreb cum de nu te-am dus până acum în dormitor.

Din roșii, obrajii lui Kate deveniră stacojii.

– Credeam că Anne îți este de-ajuns ...

– Anne n-are nici o legătură cu ceea ce simt atunci când te afli la cincizeci de centimetri de mine. Și tu știi foarte bine asta!

– Vrei să spui că s-a schimbat regula jocului? Sau că te opui în continuare să se petreacă ceva între noi doi?

– Nu e o problemă de regulă a jocului...

Bryce își vârî mâinile în buzunarele sacoului și dădu din umeri cu un aer enervat.

– De ce nu-mi spui care sunt rezultatele anchetei, Kate?

Deci, nu se schimbase nimic. Se întoarse supărată cu spatele la el și se îndreptă spre bucătărie. Scrisoarea de la Baldwin, Gagnon și Wilson era pe masă. O luă și i-o întinse.

După ce o citi cu atenție, el o împături și o vârî cu grijă în plic.

– Pe scurt, au rămas trei ipoteze: ori nu a avut loc nici un accident, ori acesta nu s-a produs în Montreal sau datele sunt

greșite.

– Mama m-a lăsat să înțeleg că accidentul ar putea să nu fi avut loc la Montreal.

– Deci ai intenția să ...

– Da, dacă nici așa nu obțin nici un rezultat, voi fi nevoită să mă declar învinsă ...

– Dar măcar poți să spui că ai încercat.

– Mă înțelegi, nu-i așa?

– Perfect.

Kate intui că probabil Bryce avusese impresia că se năruie pământul sub el atunci când l-a părăsit soția lui, de aceea o înțelegea atât de bine.

– Am să încălzesc niște vită cu sos, spuse ea cu timiditate. Vrei să rămâi și tu? Nu va fi nimic special, am un curs la ora opt.

– Cu plăcere. Pot să te ajut?

Ea se aplecă și scoase de sub chiuvetă un săculeț cu cartofi.

– Curăță câțiva. Cratițele sunt în dulap, deasupra aragazului, și uite și un cuțit.

Îi întinse cuțitul cu lama spre el. Bryce prinse de el și se înțepă în palmă.

– Oh, îmi pare rău, Bryce!

Luă un șervețel și-l apăsă pe interiorul mâinii lui. Privirile li se întâlniră și păru ca și cum și-ar fi mărturisit dorința pe care o simțeau unul față de celălalt, fără să mai aibă nevoie de cuvinte.

– Ce ne facem, Bryce? șopti Kate.

– Nimic, îi răspunse el desprinzându-se de ea.

– Suntem adulți doar, nu trebuie să ne mai fie teamă de orice. De ce să ascundem că există ceva între noi?

– Te rog, Kate, încetează! spuse el cu un aer chinuit.

– Spune-mi măcar ce nu este în regulă, insistă ea. Dacă aș ști, probabil aș înțelege și ...

El o prinse brusc de umeri și o sărută ușor.

– Nu pot, mă înțelegi? Nu pot! Și oricum, n-ar avea nici o importanță și n-ar schimba cu nimic situația.

– În cazul ăsta, ar fi mai bine să pleci, șopti Kate cu o voce obosită. Și te rog să nu mai vii pe la mine. Nu-mi place să fiu atrasă cu o mână și respinsă cu cealaltă ... Nu ... nu suport așa ceva.

Ea îl simți că ezită: degetele lui se înfipseră ușor preț de o clipă în brațele ei, ca și cum nu avea de gând să-i dea drumul... dar totuși o făcu.

– Știu că n-am dreptul să-ți cer așa ceva, dar aș vrea să mă ții la curent cu ceea ce va descoperi Roland. O vei face?

– Nu ... nu știu.

– Povestea asta va dura mult, Kate, poate câteva luni. Dacă vei reuși cândva să descoperi identitatea părinților tăi, voi fi foarte bucuros să aflu acest lucru.

– Nu pot să-și promit nimic, Bryce.

– Dacă în șase luni nu am nici o veste de la tine, te voi suna.

Ea zâmbi cu tristețe.

– Am luat notă. Acum însă, te rog să pleci. Simt nevoia să fiu singură.

– Ai grijă de tine, Kate.

– Și tu la fel.

Îl conduse până la ușă, apoi mâncă o porție de vită cu sos și plecă la cursuri. Ce altceva putea să facă?

Capitolul 8

La telefon, Roland Dupré se dovedi a fi fermecător și vesel, spre deosebire de Bryce cel distant.

– Sunt încântat să-i fac un serviciu unei prietene a lui Bryce. Ce problemă ai?

Kate îi explică despre ce era vorba, așteptând cu răbdare ca el să-și ia notițe. Îi păru rău de faptul că el sublinie aceste pauze cu mârâieli pline de îndoieli.

Atunci când termină ce avea de spus, el îi citi ce scrisese.

– E exact, spuse ea. Din păcate, nu am alte informații. Crezi că ce ți-am spus e de-ajuns pentru a începe niște investigații?

Nu pot să-ți promit că demersurile noastre vor avea vreun rezultat, dar vom face tot ce este omenește posibil. În prima fază voi prezenta o cerere tribunalului pentru a putea consulta dosarul tău de adopție, conform articolelor 20 și 46 din Codul

civil. Această cerere va fi supusă avizului curții care va hotărî, într-un anumit interval de timp, dacă trebuie onorată sau nu.

– Cât poate dura?

– Procedura e destul de lungă. S-ar putea să dureze patru sau cinci luni, poate chiar mai mult.

– Dar e puțin probabil să fie respinsă ...

– Nu e exclus. Confidențialitatea e de o importanță extremă în genul acesta de afaceri, mai ales că legea adopției face parte din Codul civil. Totul depinde de judecător. Trebuie ca cererea noastră să fie cât mai cuprinzătoare și să ai motive foarte convingătoare pentru a cere să afli identitatea părinților tăi.

– Vreau doar să știu, spuse Kate.

– Curiozitatea nu va fi considerată un motiv suficient de întemeiat. Ai ceva amintiri despre ei? Dorești să afli cărei religii aparții, dacă ești de origine francofonă sau dacă ai frați și surori? Necunoașterea acestor detalii îți provoacă o adâncă suferință morală? Redactează o scrisoare și trimite-mi-o cât mai repede posibil. După aceea vei semna o declarație pe proprie răspundere și vom începe procedura.

Și mai adăugă, în timp ce Kate își lua rapid notițe:

– S-ar putea ca judecătorul să vrea să te vadă. Nu am nici un control asupra acestei probleme.

– Nu mi-am dat seama că poate fi atât de complicat, șopti Kate.

– Au mai rămas încă două aspecte importante de discutat,

pe care trebuie să le cunoști înainte de a iniția aceste demersuri. Pe deoparte, în cazul în care ai fost adoptată prin intermediul unei organizații private, ceea ce nu știu încă, dosarul tău a fost cu siguranță distrus. Pe de altă parte, conform articolului 672, alineat IV, accesul la informații care ar permite găsirea părinților nu e autorizat decât dacă aceștia și-au dat consimțământul în prealabil. Asemenea cereri sunt rare și jurisprudența are păreri contradictorii: unii judecători le admit, iar alții le resping. În ceea ce te privește pe tine, în momentul de față nu putem să știm cum vor sta lucrurile.

– Vrei să spui că, dacă părinții mei mai sunt în viață, va trebui să-mi dea ei mai întâi voie să-i contactez?

– Exact, dar probabil că nu te vor lăsa s-o faci.

Pe Kate o cuprinse amețeala. Ceea ce la început i se păruse a o treabă simplă și perfect îndreptățită devenise un adevărat coșmar.

Conștient de deruta clientei sale, Roland Dupré continuă:

– Ți-am descris situația în culorile cele mai sumbre. Trebuie să-ți păstrezi însă optimismul și mai ales să nu disperi, domnișoară. Îți trimit chiar azi documentele pe care trebuie să le completezi.

Kate se interesă de onorariul lui cu o voce șovăitoare, se strâmbă când află care e și se hotărî să se bucure din plin de resturile tocanei de vită ... înainte să treacă la regimul pe bază de iaurt!

Atunci când închise telefonul își dădu seama pentru prima oară că poate nu va da niciodată de urma părinților săi și va trebui să trăiască până la sfârșitul zilelor fără să afle de unde venea și cine era, ceea ce era extrem de deprimant. De aceea nu a fost o întâmplare faptul că a doua zi, la testul săptămânal de contabilitate, a făcut parte dintre aceia care au luat nota zero.

***

Totuși, nu mai luă o asemenea notă toată iarna. Era atât de ocupată cu studiul, încât nu mai avea timp să-și pună întrebări despre originile ei și nici despre așa-zisa ei relație pe care o avusese cu Bryce. Completase formularele pe care i le trimisese avocatul și se întorsese la preocupările ei zilnice.

În fiecare joi seara, Kate se ducea la piscină ca să-i învețe să înoate pe niște puști gălăgioși, printre care se numărau și Jake și Toby. După cursuri, îi însoțea pe cei doi până acasă, nu înainte însă de a se opri și a bea o ciocolată, ritualul de care se bucura și ea la fel ce mult ca și copiii.

În timpul iernii se întâlni cu Bryce de trei ori, întotdeauna din întâmplare și la distanță de câteva luni.

Prima oară, în februarie, îl dusese pe Rufus la Point Pleasant

Park, în partea cealaltă a golfului. Kate luase cu ea o minge din cauciuc și atunci când ajunseră la terenul de joacă situat pe malul oceanului, începu să i-o arunce lui Rufus. Îl privea zâmbind cum aleargă ca un apucat ca să i-o aducă înapoi. Nu observă bărbatul care cobora panta și care urmări cu privirea câinele, apoi o văzu pe ea și își încetini mersul Îi auzi numai vocea dureros de cunoscută.

– Bună ziua, Kate.

Ar fi trebuit să fie orb sau total inconștient ca să nu-și dea seama de reacția ei. Bryce nu era însă nici inconștient și nici orb. Inspirând adânc aer în piept, el își șterse fruntea cu mâna.

– Ce mai faci? Arăți ... pur și simplu superb.

– Sunt bine, îi răspunse ea. E o vreme minunată, nu-i așa?

– Așa este, spuse el mângâindu-i fața cu privirea lui albastră.

Ea simți că se înroșește. Din fericire, sosi Rufus și-i puse mingea la picioare. Bryce o luă și o aruncă departe.

– Ce mai face Alexandru cel Mare? se interesă ea.

– Încearcă să-l terorizeze pe buldogul care s-a mutat alături de noi. Ca să-ți spun sincer, aș miza mai degrabă pe el decât pe buldog ... Ești mulțumită de cursurile pe care le urmezi?

– Am obținut șaptezeci și opt de puncte din o sută la ultimul test de contabilitate. Niciodată în viață nu am muncit atât de mult și mărturisesc că asta îmi place la nebunie.

– Ai vreo veste de la Roland?

– Nu. Așteptăm hotărârea judecătorului. Roland crede că va

mai dura o lună sau două.

– Te mai sun peste ceva vreme.

Începu să tremure.

– Mai bine aș pleca, altfel risc să îngheț de tot. La revedere, Kate.

– La revedere, șopti ea.

Atunci când îl văzu pentru a doua oară, peste o săptămână, într-un restaurant la modă unde fusese invitată de Joe și Franck să cineze pentru a sărbători cumpărarea unei francize informatice, Bryce arăta cu totul altfel. Îmbrăcat într-un costum maro cu dungulițe fine, era extrem de elegant. În fața lui, cu o rochie neagră mulată pe trup, Anne etala în mod ostentativ un decolteu care tăia răsuflarea bărbaților. Uluită, Kate ezită puțin și, ca și cum el i-ar fi simțit prezența, întoarse capul spre ea. Privirile li se întâlniră preț de o secundă și Kate se adresă repede ospătarului.

– N-am putea să stăm la o masă de lângă șemineu?

– Desigur. Veniți, vă rog, după mine.

– Îl cunoști? se interesă Franck.

– Din nefericire, da.

– Te vom apăra noi, o asigură Joe.

Joe era cam de aceeași înălțime cu Kate și ceva mai plinuț ca ea. Abținându-se să nu izbucnească într-un râs nervos, ea luă loc cu spatele la sală, și se cufundă în studierea meniului. Peste o jumătate de oră, când cei doi se ridicară să plece, nici Anne

și nici Bryce nu veniră să stea de vorbă cu ea și de aceea le era profund recunoscătoare.

Cea de-a treia întâlnire, de la sfârșitul lunii martie, avu loc în niște împrejurări mult mai dramatice. Kate își formase de multă vreme părerea că viscolele anunțate la radio nu constau cel mai adesea decât în câțiva fulgi amărâți, în timp ce acelea care se abăteau asupra orașului pe neanunțate erau cele mai de temut. În joia dinaintea penultimei ei lecții de înot cerul rămase cenușiu toată ziua, în timp ce meteorologii anunțau ușoare căderi de zăpadă.

Kate acordă puțină atenție stării vremii, deoarece în dimineața aceea poștașul îi adusese scrisoarea de la Roland Dupré pe care o aștepta de șase luni. Conținutul ei era foarte concis. Tribunalul se pronunțase în favoarea cererii sale. Trebuia să se programeze la Centrul de servicii sociale al orașului Montreal ca să aibă acces la dosarul său de adopție, cu condiția să ducă o copie după hotărârea judecătorească într-un plic. Se uită la acest document, semnat de un anume Andre Marechal, președintele tribunalului, apoi la adresa serviciilor sociale. Nu simțea nimic. Nici bucurie, nici nerăbdare, ci doar o ușoară neliniște.

Lecția care urma după a ei fusese anulată, deoarece monitorul avea gripă. Drept urmare rămase până mai târziu, pentru a-l ajuta pe Toby să-și perfecționeze stilul și să aducă puțină eleganță în salturile periculoase ale lui Jake. În cele din

urmă îi trimise la vestiar, iar ea făcu un duș, se îmbrăcă îi își uscă părul. Contrar obiceiului lor, băieții o așteptau în hol, cu nasurile lipite de geam. Ea înțelese imediat care era motivul și-i păru rău că nu avusese încredere în presimțirea ei. Măcar își pusese în picioare cizme și un hanorac. Toby avea și el cizme, dar Jake purta niște tenișii și o geacă din plastic.

Afară zăpada cădea cu fulgi mari. Nu se vedeau nici luminile podului și nici clădirile de la poalele dealului.

– Ar fi trebuit să coborâm acum o jumătate de oră, bombăni ea. Hai să ne grăbim. Voi curățați parbrizul, în timp ce eu încălzesc motorul.

Pe alee fură nevoiți să se lupte cu palele de vânt care le pătrundeau prin haine și le biciuiau fețele. Mașina era aproape îngropată în zăpadă.

– Fii atent la ștergătoarele de parbriz, îi spuse ea lui Toby.

Îi întinse racleta, apoi îi dădu mănușile ei lui Jake ca să-i curețe geamul din față.

Kate răsuci cheia în contact. Motorul gemu, dar nu porni. Încercă din nou ... și din nou. Văzând că luminile de la tabloul de bord sunt stinse, bănui că i se terminase bateria, așa că mașina nu-i va duce nicăieri în seara aceea.

Coborî și le dădu vestea băieților.

– N-avem decât să ne întoarcem pe jos, îi propuse Toby. Nici nu e așa departe.

– Nu, nu pe furtuna asta, cu atât mai mult cu cât Jake nu e

decât în tenişi ...

Kate se opri.

– Uitaţi că vine un autobuz! Hai să alergăm spre el!

Ajunseră în staţie în momentul în care autobuzul oprea lângă trotuar. Kate îi împinse pe Toby şi pe Jake înaintea ei şi se prăbuşi pe un scaun.

– Urâtă vreme, nu-i aşa? îi spuse şoferul în timp ce pornea din loc. Cred că nu durează mult. Acum primăvara e foarte aproape.

Coborâră în apropierea casei lui Toby. Mama acestuia, care se arătase întotdeauna politicoasă cu ea, dar distantă, catadicsi să o invite pe Kate înăuntru

– Rămâne pe altădată, îi răspunse ea zâmbind. Trebuie să-l duc acasă pe Jake până nu răceşte. Oricum, vă mulţumesc doamnă Oliver. Pe săptămâna viitoare, Toby.

Jake locuia la două străzi mai departe. Vântul glacial le pătrundea prin haine. Băiatul stătea strâns lipit de ea, cu mâinile vârâte în mănuşi. Când ajunseră în sfârşit la destinaţie, Kate nici nu mai putea să respire. Se opri câteva secunde la poartă, în timp ce Jake alerga să deschidă uşa.

– Tu eşti, Jake? strigă mama lui.

– Da, sunt cu Kate.

Când dădu să intre şi ea în casă, observă că Jake deja dispăruse după ce-şi lăsase grăbit tenişii pe ştergătorul de la uşă. Deodată în prag apăru Bryce Sanderson.

Kate se sprijini de pervazul geamului, crezând că viscolul îi dereglase mintea.

– Întâlnirile noastre mă iau mereu prin surprindere, observă ea pe un ton prefăcut calm.

El o lăsă să intre și închise ușa în urma ei. Un miros de varză și ceapă prăjită plutea prin încăpere.

– Nu mi-ai spus că îl cunoști pe Jake, îi reproșă el.

– Nici tu mie.

– Ce cauți afară singură pe vremea asta?

– N-am fost singură. I-am avut lângă mine pe Toby și pe Jake.

– N-am ce zice, ei ți-ar fi fost de un real folos în cazul în care ai fi fost atacată de cineva ...

Bryce vorbea tare și Kate vedea că mama lui Jake urmărea scena cu interes din ușa bucătăriei.

– Stau să mă întreb cui i-ar trece prin cap să mă atace într-o seară ca asta, îi răspunse ea.

– Să nu-ți închipui că violatorii și borfașii iau în seamă asemenea detalii. Unde ți-e mașina?

– Te rog să nu te mai joci cu mine de-a copiii cuminți, Bryce Sanderson! N-am nevoie de lecțiile tale, Și în plus, ce naiba cauți aici? Mă urmărești?

Mama lui Jake își ținu răsuflarea. Scena era mai tare ca la televizor!

– Poate chiar ar trebui, îi răspunse Bryce.

– Oare îți trec prin cap niște gânduri mai puțin onorabile? se interesă ea cu o voce mieroasă.

– Poate o crimă.

– Îți dai seama că suntem pe cale de a deveni ridicoli?

– Am impresia că mi se întâmplă așa ceva de fiecare dată când mă întâlnesc cu tine.

– Ar trebui să mă simt măgulită?

El își trecu mâna prin păr și inspiră adânc.

– Să încercăm să o luăm de la capăt. Unde e mașina ta?

– În parcarea piscinei. N-a vrut să pornească.

– Doar n-ai venit până aici pe jos!

– Nu, am luat autobuzul și ca să mă întorc acasă voi proceda la fel.

– Nu cred, pentru că te duc eu cu mașina.

– Ah, da? Și cine a hotărât așa?

– Eu. Și acum, încetează cu comentariile. Sunt mai puternic decât tine.

Kate surprinsese o licărire poznașă în privirea lui.

– Bine, accept oferta ta, dar numai pentru că nu vreau să stau în bătaia viscolului și să aștept autibuzul.

– E rândul meu să mă simt măgulit.

– Nu mi-ai spus încă ce cauți aici.

– Jake e unul din clienții mei. L-am apărat deja de două ori. Trec din când în când pe la el să văd dacă nu s-a abătut de la calea cea dreaptă. Știam că ia lecții de înot, dar nu făcusem

legătura cu tine. S-ar părea că supraveghezi și modul cum se poartă.

El o privea cu afecțiune. Kate simți că se înroșește.

– Deci, nu întâmplarea te-a adus aici, șopti ea.

– Nu. Ar fi fost însă inevitabil să ne întâlnim într-o bună zi. Ești gata de plecare?

El îmbrăcă o haină de piele. Kate își dădu brusc seama că era foarte obosită.

– Bună seara, doamnă Timmins. Îi spuneți dumneavoastră lui Jake la revedere din partea mea?

Doamna Timmins își șterse cu părere de rău mâinile de șorț.

– Veniți oricând doriți, domnișoară. Noapte bună, domnule Sanderson.

Bryce o luă de braț, o conduse spre mașină și porniră la drum.

– Aștept până intri în casă, spuse el când ajunseră în fața casei ei.

Practic nu scoseseră nici o vorbă nici unul din ei pe tot parcursul drumului, deoarece circulația intensă și conducerea mașinii pe o asemenea vreme solicita foarte mult atenția lui Bryce.

– Ai observat că în toate casele de pe stradă e întuneric? șopti Kate. Probabil e o pană de curent.

– Nu e de mirare, cu vântul și zăpada asta ... Deschide torpedoul, trebuie să fie o lanternă acolo.

Dar tânăra nu găsi acolo decât niște hârtie și hărți. Bryce înjură printre dinți.

– Am uitat s-o pun la loc, după ce am folosit-o.

– A mea e în mașină, spuse Kate și izbucni în râs.

– Noi doi formăm o pereche pe cinste, n-am ce zice. Ai măcar vreo lumânare?

– Cred că da. Sub chiuvetă, mi se pare.

– Te conduc înăuntru, ca să fiu sigur că așa e.

Când ajunseră la intrarea în apartament, aceasta era cufundată în întuneric. Se auzi un mieunat ascuțit, apoi se făcu din nou liniște.

– Potolește-te, Tom! șopti Kate. Nu suntem într-un film de groază.

Bryce, care se afla în spatele ei, îi dădu gluga jos și o mușcă ușor de gât.

– Vampirul din casa întunecată, șopti el.

– Potolește-te și tu, șopti ea venindu-i să râdă, dar simțindu-se în același timp cuprinsă de o senzație de plăcere. Ai părul ud.

– Mereu te plângi de câte ceva. Mai bine ai aprinde o lumânare. De obicei, în filmele de groază, eroina principală bântuie pe coridoare cu o lumânare în mână ... și în cămașă de noapte, completă el cu un aer sugestiv.

– Ai uitat de părul blond care-i atârnă până la brâu. Mi-e teamă că nu sunt cea de care ai nevoie, Bryce.

El o strânse brusc la pieptul lui.

– Așa crezi? Eu nu sunt chiar atât de sigur.

Kate încercă să se concentreze asupra luminii slabe care venea dinspre stradă, ca să-și obișnuiască ochii cu întunericul.

– Eu da, îl asigură ea pe un ton hotărât. Pe aici se ajunge la bucătărie.

Lumânările se aflau sub chiuvetă, la locul lor. Bryce aprinse una din ele, apoi încă două. Dat fiind că se făcuse din ce în ce mai multă lumină, se auzi din nou un mieunat disperat.

– Cred că trebuie să le dau de mâncare, oftă Kate. Altfel n-or să-mi dea deloc pace.

– În casă se va răci, deoarece încălzirea centrală nu mai funcționează. Vrei să fac focul?

– Da. Am putea să pregătim niște ciocolată caldă cu frișcă.

– Și să depanăm povești cu fantome ... adăugă Bryce zâmbind.

În următoarele două ore, Kate se bucură de o fericire aproape perfectă. Evitând orice subiect controversat, se amuzară povestindu-și unul altuia întâmplări vesele din timpul studenției, referitoare la primele experiențe profesionale și chiar câteva povești cu fantome. Ciocolata era delicioasă, motanii torceau și flăcările jucau vesele în cămin. Atunci când curentul reveni brusc și frigiderul începu să bâzâie în bucătărie, Kate se simți dezamăgită. Realitatea își făcuse apariția prea devreme și într-un mod brutal. Acum își dădea seama că era

aproape miezul nopții, că avea un curs a doua zi de dimineață la ora opt și că, deși Bryce părea să fie bărbatul vieții ei, acesta va pleca din nou de lângă ea ...

– Și cu asta basta, exclamă ea ridicându-se în picioare.

Bryce se încruntă cu un aer ironic.

– Aluzia ta nu e prea subtilă.

– Scuză-mă ... Ai fost drăguț că m-ai condus acasă și ai rămas cu mine, dar ...

– ... toate lucrurile bune au un sfârșit, o opri el. Stai puțin, te ajut să faci curățenie.

Când intrară amândoi în bucătărie și aprinseră lumina, ea observă pe masă scrisoarea de la Roland Dupré, pe care era convinsă că Bryce o va vedea.

– Am primit-o chiar azi-dimineață, se grăbi ea să explice în timp ce punea vesela în chiuvetă. Dacă mă duc la Montreal, voi avea posibilitatea să-mi consult dosarul de adopție.

– Când pleci?

– Examenele vor avea loc peste trei săptămâni, așa că trebuie să mai aștept până le termin. Pe de altă parte, voi lucra din nou pe plajă anul acesta, de la întâi mai. Prin urmare, singura posibilitate e să mă duc între cele două evenimente.

– Îmi dai voie să arunc și eu o privire peste scrisoare?

– Bineînțeles.

Ea se uită la el în timp ce citea hârtiile din plic. Apoi o întrebă:

– Pot să vin și eu cu tine?

– Poftim? spuse ea și se prăbuși pe un scaun.

– Cred că ar fi mai bine să fie cineva cu tine atunci când vei consulta acest dosar și aș dori ca acela să fiu eu.

– Ți-e teamă de ce aș putea să descopăr?

– Da. Nu mă întreba de ce, dar așa cred. Am un fel de presimțire.

– Credeam că n-ar trebui să ne mai vedem.

– Și eu îmi spuneam același lucru. Îmi dai voie să te însoțesc?

– Da, șopti ea lăsând privirea în jos.

Auzi cum Bryce inspiră adânc aer în piept și apoi o apăsă ușor pe mână.

– Îți mulțumesc, Kate. Dă-mi un calendar, să fixăm data. Mă ocup eu de rezervări chiar mâine dimineață.

Hotărâră să meargă în ultima săptămână din aprilie.

– Am putea să plecăm marți seara, să petrecem noaptea acolo și să ne ducem la biroul de servicii sociale miercuri dimineața. Vom păstra restul zilei pentru cazul în care va trebui să te mai întâlnești și cu alte persoane, și vom lua avionul înapoi joi dimineața. Ce părere ai?

– Eu mă ocup de fixarea orei de întâlnire.

– Iar eu de rezervarea camerelor.

Kate observă pluralul și fu de acord.

– Îți voi transmite ora de plecare imediat ce voi obține

biletele. Până atunci, te rog să nu te spetești prea mult muncind.

– Nu reușesc să te înțeleg, Bryce, șopti ea clătinând gânditoare din cap.

– Nici eu nu reușesc să mă înțeleg mai bine în ceea ce te privește, Kate. Ai grijă de tine, îi spuse sărutând-o ușor pe obraz.

– Voi avea.

Ea îl conduse până la ușă și el dispăru în noapte.

***

Veni și perioada examenelor. Cel de contabilitate a fost un adevărat coșmar și ieși din sală cu convingerea că picase, ca de altfel majoritatea studenților. După ultimele lucrări, împreună cu vreo duzină de băieți și fete din grupa ei, își petrecu noaptea bătând berăriile orașului, aventură care se lăsă cu o durere de cap pe care era conțtientă că o cam merita. A doua zi rămase în pat aproape toată ziua, a treia făcu curățenie generală prin toată casa și în cea următoare, umplu frigiderul cu alimente. După care începu să se simtă din nou stăpână pe ea însăși. Pe măsură ce data plecării se apropia, era din ce în ce mai neliniștită și se bucură că Bryce îi propusese să o însoțească.

Prezența lui îi va fi de mare ajutor.

În duminica de dinaintea plecării, se duse să ia cina la părinții ei. Ca niciodată, Derek era singur. Avea cearcăne sub ochi, ceea ce îi sporea și mai mult farmecul.

– Unde-ți sunt logodnicele cu care vii de obicei? îl întrebă Kate.

– Fiecare acasă la ea și toate sunt foarte mirate că nu le-am sunat.

– Pari epuizat.

– Toată săptămâna am rămas în laborator până pe la două sau trei noaptea. Am o problemă pe care încă nu sunt sigur că o pot rezolva. Nostim e că trebuie să mă întorc acolo după cină.

Sue se apropie cu o tavă de sărățele.

– Cum te simți? se interesă el.

Sue era însărcinată în trei luni și avusese ceva probleme cu stomacul în diminețile trecute.

– Mai bine, îl asigură ea. Reușesc să mă uit la un crevete sau un pateu cu brânză fără să-mi vină să vomit! Serviți-vă!

– Kate, draga mea, spuse Dora apărând brusc în încăpere, vino să mă ajuți să bat frișca. Și tu, Derek, dă-l pe Stephan afară. Își închipuie că am făcut friptura de berbec special pentru el ...

După ce mâncară și aduseră cafeaua, trimiseră copiii afară să se joace.

– De la atâtea calorii, voi fi nevoită să fac de două ori turul parcului mâine dimineață, se plânse Kate. A fost delicioasă

masa, mamă. Îmi dai și mie rețeta de la spuma de ciocolată?

– N-ai decât să ți-o copiezi înainte să pleci. Apropo, miercuri sunt reduceri de prețuri la centrul comercial. Vrei să vii cu mine? Am putea să luăm masa de prânz împreună și să mergem acolo după-amiază.

Toată săptămâna Kate se întrebase dacă trebuia sau nu să vorbească despre călătoria ei la Montreal. Iată că acum nu mai putea da înapoi.

– Îmi pare rău, mamă, dar miercuri nu sunt liberă.

– Bine ... Atunci joi? Mi se pare că reducerile durează câteva zile.

– Nu voi fi în oraș. Mă întorc în cursul zilei de joi, nu știu la ce oră.

– Astfel te vei mai relaxa și tu după examene ... Unde te duci?

Îi era imposibil să mintă văzând ochii albaștri ai Dorei privind-o fix.

– La Montreal. N-aveam de gând să vă vorbesc despre asta înainte să mă întorc, dar am depus o cerere astă-iarnă pentru a-mi putea vedea dosarul de adopție. Hotărârea judecătorească a fost dată chiar înainte de examene, de aceea încă nu m-am dus acolo. Plec marți și mă întorc joi.

Urmă o tăcere lungă și apăsătoare, în timpul căreia Kate nu îndrăzni să se uite la Dora sau la Russell. Acesta din urmă reacționă primul cu vocea crispată, ca atunci când era foarte

furios.

– Ce speri să obții?

– Vreau să aflu cine sunt adevărații unei părinți.

– Eu și mama ta am crezut că ți-a venit mintea la cap și ai înțeles că aceste investigații un prezintă nici un interes.

Kate schiță un gest de protest.

– Mai ușurel, tată, interveni Bill.

– Sunt foarte furios pe tine, Kate, spuse Russell. Nu trebuia s-o superi pe mama ta.

– Eram convinși că ai uitat de povestea asta, adăugă Dora, și când colo, tu complotai pe la spatele nostru. Cum ai putut să faci așa ceva, Kate?

– Bine, mamă, dar n-am complotat deloc! se apără ea. Atâta vreme cât nu primisem hotărârea judecătorească, nu vedeam de ce să vă vorbesc despre acest subiect. De altfel, e foarte posibil ca o piesă să se fi rătăcit și să descopăr că dosarul e incomplet.

Dora se ridică în picioare.

– Nu vreau să te duci acolo, Katherine.

– Trebuie.

– Pleci singură? o întrebă Bill.

– Nu, cu un prieten.

– Un prieten? se miră Derek

Kate îl fulgeră cu privirea.

– Nu cred că tocmai tu ești în măsură să-mi dai lecții de

morală.

– Pleci cu un bărbat? întrebă Dora.

– E doar un prieten, mamă.

– Mă bucur că va mai fi cineva cu tine, spuse Bill. Și te înțeleg că ți se pare important să-ți cunoști originile. După părerea mea, ai făcut exact ce trebuia.

Dora se întoarse spre el cu un aer dojenitor.

– Bill, nu cr ...

– Mamă, Kate e un om matur acum. Nu poți să-i ascunzi veșnic adevărul. Ți-am spus asta acum trei ani și ți-o spun și acum.

Ea trebuie să hotărască. Același lucru e valabil și pentru tine, tată.

Bill era singurul care putea să-l reducă la tăcere pe Russell.

– Mulțumesc, Bill, șopti Kate.

– Promiți că vii să-i vezi pe mama și pe tata după ce te întorci?

– Da.

– În cazul ăsta, nu văd ce mai e de discutat. Mamă, dă-mi, te rog, zahărul.

– Am să vă dau niște vești bune, interveni Derek. Bursa mea a fost prelungită și voi petrece în vara asta șase săptămâni pe vasele departamentului de oceanografie.

Kate își bău coniacul cam repede, în timp ce conversația era reluată și tensiunea se risipea.

Când plecă, îi îmbrățișă pe Dora și pe Russell, îi asigură că îi va suna când se va întoarce și le făcu pentru ultima oară cu mâna înainte de a deschise poarta.

Capitolul 9

Discuțiile începură în holul hotelului. Bryce rezervase două camere cu ușă de legătură între ele și scoase cardul ca să plătească. Kate, care nu avea card de credit, scoase portofelul din geantă.

– Cât îți datorez pentru camera mea? se interesă ea.

– Vor lua toți banii din contul meu atunci când vom pleca, apuae el întinzând cardul recepționerului, care dispăru cu ea.

– Nu trebuie să-mi plătești tu camera, protestă Kate.

– Tu ești studentă, Kate. Nu dispui de mijloacele financiare necesare pentru a-ți permite un asemenea hotel.

– Atunci, hai în altă parte.

– Nu vom găsi nimic mai ieftin în centru. Termină cu discuțiile.

Kate îl urmă pe Bryce până la lift și apoi până la etajul șapte.

Camera era mobilată elegant și era situată vizavi de piața Ville-Marie.

– Măcar spune-mi cât costă, spuse ea pe un ton rece. Oricum, prețul e scris pe spatele ușii.

Bryce îi spuse o cifră care o determină să facă ochii mari de uimire.

– Voi plăti prin cec. Nu am atâția bani la mine.

– Plătesc eu și după o jumătate de oră, după ce îți vei desface bagajul, te voi duce undeva să luăm cina.

Expresia feței i se mai îmblânzi.

– Te rog, Kate, nu te încăpățâna. Știu că nu-ți place că mă aflu în acest loc cu tine singur și cu toate astea, sunt aici! Așa că te rog să accepți acest gest ca pe un semn de prietenie, de acord?

– Mereu trebuie să ai tu ultimul cuvânt! Sunt moartă de foame și te avertizez că nota de plată va fi foarte mare.

– Poți să comanzi și caviar, dacă vrei.

– Nu-mi place caviarul.

– Atunci poate preferi somonul afumat. Mă duc să fac un duș și să mă schimb. Îți ajunge o jumătate de oră ca să te pregătești?

– Trei sferturi.

El ocoli patul, își luă geamantanul și se duse în camera lui prin ușa dintre cele două încăperi, pe care Kate o încuie, după care se duse în baie și dădu drumul la apa caldă în cadă ...

***

Peste patruzeci de minute, când Bruce bătu în ușă, Kate era gata. Luară masa într-un restaurant pe care el îl cunoștea mai dinainte, situat în apropierea hotelului. Kate bău cam mult și realiză acest lucru. Și mai știa și de ce. O obseda ceea ce avea să descopere a doua zi și spera ca vinul să mai diminueze suspansul. Dar mai exista un motiv, Bryce. Era și o plăcere, dar și o tortură să petreacă seara cu el și să se gândească la întoarcerea lor la hotel unde, în cele din urmă, poate că se va întâmpla ceva. În sinea ei, Kate era totuși convinsă că nu va avea loc nimic neobișnuit și vinul îi mai alina părerile de rău.

Plecară de la restaurant cu puțin înainte de miezul nopții, găsiră un bar, comandară niște cocteiluri și dansară. Trupurile lor se apropiară ... Apoi merseră la clubul de jaz, situat chiar la subsolul barului, unde ascultară cântând o mică orchestră și o cântăreață cu voce răgușită. După ce aceasta se retrase în acordurile unei melodii lascive, pe scenă apărură șase tinere îmbrăcate cu niște rochii împodobite cu bănuți, care după câteva mișcări senzuale, începură să se dezbrace.

Montrealul era un oraș al eleganței, de inspirație eminamente franțuzească. În consecință, spectacolul avea stil.

Kate se uita fără să facă nici o mișcare, bucurându-se că era întuneric în jurul ei, în timp ce obiectele de îmbrăcăminte ale dansatoarelor zburau cât colo și muzica devenea mai ritmată. Spectacolul nu jena în mod deaosebit, dar prezența lui Bryce o stânjenea. Era foarte conștientă de apropierea trupului lui și de dorința pe care o stârnea în ea. Îi venea să danseze ca tânăra aceea brunetă, să se dezbrace în fața lui cu aceeași lascivitate voluptuoasă, să-l tulbure, să-l seducă, până când nu va mai putea rezista și s-ar arunca asupra ei ...

Totuși, el nu făcu nici un gest în acest sens. Strângând în mână paharul, urmărea spectacolul cu un aer indiferent. Apoi se auziră ultimele acorduri și cortina căzu peste goliciunea dansatoarelor.

– Eu zic să ne întoarcem la hotel. Tu ce părere ai?

– De acord.

Când ajunseră la ușa camerei ei, se întoarse spre Bryce cu un aer crispat.

– Îți mulțumesc.

– Probabil ar trebui să-ți răspund că plăcerea a fost de partea mea, dar pentru numele lui Dumnezeu, Kate, nu mă privi cu aerul ăsta fioros! N-am de gând să tabăr asupra ta.

Normal ar fi fost ca în clipa aceea să-i răspundă printr-un salut demn și să dispară în camera ei, dar se trezi spunând:

– Mai degrabă cred că voi tăbărî eu asupra ta în seara asta, Bryce.

El păru ușor nedumerit, apoi izbucni în râs.

– Dacă stripteuzele au avut un asemenea efect asupra ta, draga mea Kate, poate ar trebui să te duc acolo ceva mai des!

Ce avea de pierdut? Nimic, ba poate ceva de câștigat.

– Nu te deranja. Când sunt cu tine, nu am nevoie nici de băutură, nici de restaurante dubioase și nici de hoteluri de lux.

– Mi-am dat seama, șopti el, și pot spune că mă simt foarte măgulit.

– Ar trebui să fii, pentru că nu obișnuiesc să vorbesc cu oricine.

– Știu și asta, Kate, spuse el luându-i mâna și ducând-o la buze. Și pe lângă că sunt foarte măgulit, mă simt și deosebit de onorat ... Te sun mâine la ora opt să luăm micul dejun, spuse el dându-i drumul la mână.

Kate crezuse că se trezise când ieșise din club, dar băuse mult în seara aceea. Nu putu să-și rețină lacrimile.

– Nu vreau să rămân singură, spuse ea cu vocea ușor tremurândă.

Bryce o privi amuzat.

– N-ai fi o actriță prea grozavă, Kate. Voi fi alături, așa că n-ai de ce să te simți singură. Și acum, la culcare!

Îi dădu o palmă la fund și o împinse în cameră. Ea puse lanțul de siguranță și-i păru rău că băuse prea mult.

Când sună telefonul a doua zi la ora opt, tânăra dormea adânc. Se întâlniră la bufetul din sala de mese și ea nu mâncă

decât o porție de pepene galben și bău mai multe cești de cafea tare. Îmbrăcat cu un sacou din stofă și o cămașă bleu, Bryce părea relaxat și odihnit, în timp ce Kate avea cearcăne sub ochi și o durea capul.

– Mă bucur mult că ești cu mine, Bryce ... Fără tine, aș fi fost foarte îngrijorată la ideea că trebuie să mă duc la biroul de adopții.

– Dacă prezența mea îți este de folos, sunt foarte încântat. Ai întâlnire la ora nouă și treizeci, nu-i așa? Vom lua un taxi din fața hotelului.

Când ajunseră la etajul nouă al clădirii arătoase în care credea că se află biroul, ea îi zâmbi recepționerei și i se adresă în franceză.

Am venit să-mi văd dosarul de adopție, îi spuse ea. Numele meu e Kate McIntyre. Am aprobarea tribunalului.

Mergeți în clădirea de alături, domnișoară. Ar trebui puse niște indicatoare. Majoritatea oamenilor nimeresc la noi din greșeală ...

Aici, atmosfera nu mai era atât de plăcută ... Scaunele din plastic roz și verde păreau să se fi luat la întrecere pe fondul roșu al mochetei. La intrare, o doamnă în vârstă ascunsă în spatele unui birou vechi studia actele lui Kate cu un aer neîncrezător, după care ridică receptorul telefonului.

– Vă caută Kate McIntyre, doamnă Clery ... Am înțeles. Îi voi spune.

Și închise telefonul.

– Doamna Clery va fi aici într-un sfert de oră. Vă rog, luați loc.

Kate și Bryce se așezară și începură să răsfoiască niște reviste. După ce trecură cele cincisprezece minute, mai trecură cinci și încă cinci ... Când deodată sună telefonul. Recepționera răspunse și după aceea i se adresă lui Kate.

– Puteți să urcați. Etajul doi, a treia ușă pe stânga.

Kate își netezi nervoasă fusta, dar era perfect calmă atunci când intră în biroul auster al doamnei Clery.

– Bună ziua, spuse ea. Mă numesc Kate McIntyre, iar dânsul e un prieten, Bryce Sanderson. Aș vrea să-mi consult dosarul de adopție. Am aprobarea tribunalului.

Doamna Clery nu-i răspunse la zâmbet. Ea luă documentele încruntată, își puse o pereche de ochelari pe nasul acvilin și începu să le citească. Nici unul din ei nu fusese invitat să ia loc. Kate se așeză hotărâtă pe un scaun și-i făcu semn lui Bryce să facă la fel. El îi făcu cu ochiul în semn de simpatie.

– E cam neobișnuit, observă în cele din urmă doamna Clery. Mai ales după atâta vreme.

– Serios? șopti Kate simțind că i se pune brusc un nod în gât.

– Nu înțeleg cum a putut curtea să dea o asemenea hotărâre.

– Și totuși, a făcut-o.

– Cred că nu mai e cine știe ce în dosar, mai ales după douăzeci și șase de ani.

– Am venit special din Halifax, spuse Kate, politicoasă. Vă rog să-mi permiteți să insist.

– Va trebui să-l rog pe Albert să-l caute. El are cheile. Sunt sigură că dosarul se află acum la subsol ... Va mai dura ceva timp.

– Am toată ziua la dispoziție, preciză Kate.

– În cazul acesta, veți fi nevoiți să așteptați la parter. Eu am mult de lucru.

– Ne vom întoarce peste o jumătate de oră, spuse Bryce ridicându-se.

– Nu vă promit absolut nimic.

***

Până la urmă, se pare că doamna Clery fusese mai impresionată decât voise să arate, căci Kate și Bryce fură chemați sus după numai douăzeci de minute.

Doamna Clery stătea tot la biroul ei și avea un dosar în față.

– Așa cum v-am spus, nu conține practic nici o informație. Nici n-ar fi trebuit să se afle aici, ci la centrul serviciilor de la Ville-Marie ... dat fiind că sunteți de origine anglofonă. Noi nu

ne ocupăm decât de francofoni.

– Am câștiga timp dacă ați fi atât de amabilă să-i dați aceste puține informații domnișoarei McIntyre, interveni Bryce.

– Am cerut o copie xerox a celor două documente de la dosat. Puteți să vă uitați la ele.

Kate luă cele două file de hârtie pe care i le întindea doamna Clery. Pe prima apărea numele lui Russell și Dora, data nașterii lor, o adresă din Montreal, numele ei și data nașterii. Nimic care să nu știe deja. Foarte dezamăgită, trecu la a doua. Două nume erau scrise și aici, precum și două date de naștere și mențiunea "decedată", deasupra adresei unui spital din Montreal. Una din cele două date era cea a nașterii ei. Cealaltă era ziua de iarnă în care cinci luni mai târziu, mama ei, Alanna Shaw, murise la spitalul St. John The Divine. Așadar, se născuse cu numele Catherine Marie Shaw.

– Asta e tot? șopti ea, întinzându-i foile.

– V-am avertizat.

– Numele tatălui meu nu e menționat.

– E evident că ești un copil nelegitim. De altfel, nu putea fi altfel pe vremea aceea. Numai copiii din flori erau adoptabili.

– Cum aș putea să dau de urma lui?

– Habar n-am. Și acum, domnișoară, vă rog să mă scuzați, dar sunt foarte ocupată

– Dosarul nu conținea nimic altceva? se întoarse Bryce.

– V-am mai spus o dată că nu.

– Bine. Vă mulțumim pentru cooperare, doamnă. Hai să mergem, Kate.

Ea îl urmă cuminte până la lift. La recepție, folosi telefonul pentru a chema un taxi.

– Unde mergem? îl întrebă Kate.

– La spital. Să sperăm că dosarele lor ne vor oferi mai multe informații despre mama ta.

– Cu greu ar putea să ne ofere mai puține, șopti Kate. Știu numai că a murit.

Spitalul St. John era situat la poalele muntelui Royal, vizavi de cimitir.

La subsolul clădirii, unde se afla administrația, îi explică secretarei directoarei despre ce era vorba și-i arătară copiile xerox pe care i le dăduse doamna Clery. Aceasta examină documentele și i se adresă lui Bryce.

– În urmă cu douăzeci și șase de ani? Doamne sfinte! Mi-e teamă că nu vă vom fi de nici un ajutor ...

– Vreți să spuneți că nu păstrați dosarele atât de mult timp?

– Acum opt ani am avut un incendiu. Toată arhiva a ars, ceea ce înseamnă că nu mai avem nimic mai vechi de opt ani. Era ceva important?

– Da, îi răspunse Kate. Femeia aceea, Alanna Shaw, era mama mea. Am aflat de curând acest lucru. Încerc să aflu de ce a murit.

– Dumnezeule! Ce putem noi să facem?

Își sprijini bărbia în palmă și păru să se concentreze.

– Am găsit! Călugărița Marthe! E la fel de bătrână ca și clădirea în care ne aflăm. Probabil se găsea aici în urmă cu douăzeci și șase de ani. Urcați la etajul trei și căutați-o în camera infirmierelor.

– Vă mulțumesc, spuse Kate. Ați fost foarte amabilă.

Măicuța Marthe avea numai în jur de șaizeci de ani și lăsa impresia unei femei foarte eficiente.

– În urmă cu douăzeci și șase de ani, șopti ea și căzu pe gânduri. Nu, eram la Hotelul Dieu pe vremea aceea. Cred că ar trebui să vorbiți cu măicuța Marie-Claire. Ea a lucrat aici mulți ani. Trăiește într-o mănăstire, la doi pași de aici. Poate că ea vă va putea ajuta.

– Dacă nu, mai veniți pe la mine, poate până atunci îmi voi aminti și de altcineva.

Măicuța Marie-Claire era, în ciuda ideilor lor preconcepute, în deplinătatea facultăților mintale. O găsiră instalată într-un fotoliu, pe o terasă înconjurată de flori.

Kate se apropie de ea și tocmai se pregătea să se prezinte, când măicuța Marie-Claire scoase un strigăt de uimire.

– Doamne Dumnezeule! Dar știam că a murit!

– Despre cine vorbiți?

Măicuța Marie-Claire închise o clipă ochii.

– Numele ei ... cum se numea oare? A trecut atâta timp de atunci! Ah, da! Mi-am amintit! Alanna. Alanna Tremblay. A

murit ... trebuie să fi trecut douăzeci și cinci de ani de atunci, dar asemănarea cu ea e uimitoare: același păr negru, aceiași ochi verzi ... Scuză-mă că te întreb ... dar ... ești cumva fiica ei?

– Așa ... cred. Cred că se numea Alanna Shaw.

– Ia loc, copila mea. Dânsul e soțul tău?

– Nu, sunt un prieten, răspunse Bryce. Numele meu e Bryce Sanderson și ea este Kate McIntyre. Venim din Halifax. Kate a descoperit de curând că a fost adoptată și încearcă să-și găsească adevărații părinți. Am aflat numele spitalului unde a murit mama ei, de unde ni s-a spus că ar fi mai bine să ne adresăm dumneavoastră.

– Deci nu m-au uitat! Ce drăguț din partea lor! Am lucrat acolo vreme de patruzeci și șase de ani. N-aș putea să vă spun numele tuturor pacienților pe care i-am avut, dar mi-i amintesc foarte bine pe unii dintre ei.

Se întoarse spre Kate și se uită îndelung la ea.

– Mama ta face parte din această categorie. Nici nu-ți închipui cât de mult îi semeni.

– Nu știu absolut nimic despre ea, decât că se numea Alanna Shaw și că a murit. Nici măcar nu am aflat unde a fost îngropată.

– Asta pot eu să vă spun, dar ce-ar fi să bem niște ceai mai înainte?

– Cu plăcere.

În timp ce-și băură ceaiul, Kate îi vorbi bătrânei despre viața

ei de până atunci în casa Dorei și a lui Russell, despre frații ei, Bill și Derek, și despre studiile și munca ei pe plajă.

– Ambii părinți s-au opus să încep această investigație, în special mama.

– E de la sine înțeles, așa cum vei vedea tu însăți ... Nu știu de unde să încep. Mama ta e înmormântată în cimitirul Mont Royal. Dacă mergeți acolo, cereți să vi se indice numărul și amplasamentul mormântului. Sunt ani de zile de când nu m-am dus la cimitir, deși m-am ocupat chiar eu de înmormântare.

– Nu era căsătorită?

– Nu. Numele ei de fată era Alanna Shaw, dar trăia cu un bărbat care se numea Denis Tremblay și până la urmă sub acest nume era cunoscută în cartierul în care locuiau. Totuși, nu dorea să fie înmormântată sub numele de Alanna Tremblay.

– Nu erau fericiți împreună?

– Nu, deloc. El nici măcar n-a venit s-o vadă la spital.

– A zăcut multă vreme?

– A stat numai cinci zile în spital înainte să moară de pneumonie. De fapt era epuizată din cauza sărăciei și a relelor tratamente la care era supusă. Încă nu se refăcuse după nașterea ta, și când i-au fost luați copiii, la începutul lui februarie, s-a prăbușit.

– Copiii, ați spus?

– Da. Ai un frate cu zece ani mai mare ca tine, Joseph. Mama

ta delira mai tot timpul, dar în clipele ei de luciditate, mă implora să vin să vă văd pe tine și pe Joseph.

Kate simțea că îi fierbe mintea. Întrebările i se învălmășeau în cap. Îi era teamă să le pună, dar era imperios necesar.

– Ați spus că i-au fost luați copiii. De ce? Ce s-a întâmplat?

Măicuța Marie-Claire își coborî privirea spre mâinile deformate de reumatism.

– Nu e ușor de explicat. Tu și fratele tău erați în spitalul pentru copii, din vârful dealului. Tatăl tău era un om foarte violent, Kate. V-a bătut adeseori pe amândoi și atunci au intervenit serviciile sociale ...

– Sunt convinsă că acolo m-a găsit Dora. Și cu tatăl meu ce s-a mai întâmplat?

– Nu l-am întâlnit niciodată. Nu a participat la înmormântare.

– Dar dumneavoastră?

– Eu da! Am aranjat totul.

Lui Kate îi venea să plângă. Dacă n-ar fi fost acea călugăriță fragilă, mama ei ar fi ajuns la groapa comună. Însă, deocamdată, nu putea să plângă. Nu încă.

– Spuneți-mi, cum era mama?

– Trebuie să fi avut vârsta ta. Așa cum am cunoscut-o eu pe vremea când era bolnavă, era și mai frumoasă, dar avea deja păr alb și era extrem de slabă. Nu mai avea dorința de a trăi, Kate.

– Cum îmi spunea?

– Catherine, îi rosti ea numele, cu accent franțuzesc.

– Și fratele meu a fost adoptat?

– Nu știu. După moartea mamei tale, am avut alți pacienți, alte probleme, sper că mă înțelegi. Nu v-am revăzut de atunci pe nici unul dintre voi.

– Fusese bătut rău?

– Avea o mână ruptă și o grămadă de vânătăi pe corp. Avea și el părul negru, dar niște ochi foarte deschiși la culoare, plini de sfidare. Nu a plâns atunci când i-am spus că mama lui era bolnavă și nici când a aflat că a murit. Cred că era capabil de foarte multă ură.

– Poate că s-a întors la tatăl nostru.

– Mă îndoiesc ca tribunalul să fi acceptat așa ceva. Să sperăm că a avut același noroc ca tine și și-a găsit o familie.

Lui Kate îi mai rămăsese o singură întrebare importantă de pus.

– Unde eram rănită?

– Aveai niște tăieturi pe frunte și la picior, și două degete rupte.

Deci, nu avusese loc nici un accident de mașină ... Dora inventase totul pentru a-i ascunde adevărul. Kate se simți dintr-o dată foarte obosită. Se aplecă spre măicuța Marie-Claire și o luă de mână.

– Nu știu cum să vă mulțumesc pentru ceea ce ați făcut pentru noi. Vă sunt extrem de recunoscătoare.

– Nu ai pentru ce, copila mea. Notează-ți adresa mea. Dacă mai ai și alte întrebări, poți să-mi scrii. La revedere, fetițo! Dumnezeu să vă binecuvânteze pe amândoi!

Când ajunseră pe alee, ea se năpusti în direcția porții, dar Bryce o ajunse din urmă și o făcu să se răsucească spre el. Atunci, ea izbucni în plâns, în timp ce se lipea de pieptul lui.

Kate plânse îndelung soarta mamei sale care își pierduse cheful de viață și pe cea a celor doi copii ai ei care fuseseră victimele cruzimii tatălui lor. Plânse până la epuizare, până când nu mai avu lacrimi. Abia în acel moment ridică ochii spre Bryce.

Acesta îi întinse o batistă și așteptă liniștit, până când își mai reveni.

– Am observat că ceva mai încolo e o cafenea . Să mergem să bem ceva.

După ce fură serviți cu un ceai excelent și cu niște prăjiturele, Kate se uită în ochii lui Bryce.

– Mă bucur că ai fost alături de mine. Tu te așteptai să fie vorba despre ceva în genul acesta, nu-i așa?

– După ce investigația în legătură cu accidentul n-a dus la nici un rezultat, m-am gândit imediat că ar fi posibilă o asemenea variantă, cu atât mai mult cu cât părinții tăi adoptivi au refuzat să coopereze cu tine. De fapt, au făcut foarte bine. Încercau să te protejeze.

– M-au mințit, totuși.

– Cinstea nu e întotdeauna o virtute, Kate.

– Trebuie să merg la cimitir.

– Mă duc să chem un taxi.

– Te deranjează dacă mă duc fără tine? Simt nevoia să rămân puțin singură.

– Cu condiția să te întorci pe lumină și numai cu taxiul.

– Nu-ți face griji, mă descurc eu!

Când ajunse în stradă, între o băcănie și o brutărie, Kate văzu o florărie. Își puse o pereche de ochelari de soare pe nas, intră și comandă o duzină de trandafiri albi pentru măicuța Marie-Claire și cumpără o altă duzină pe care îi luă cu ea la cimitir.

Când ajunse aici, primi de la paznic toate informațiile referitoare la numărul și locul mormântului și porni în căutarea acestuia. La un moment dat se întâlni cu un bătrân care smulgea buruienile și îndepărta crengile uscate de pe morminte. Kate se apropie de el și-l întrebă unde putea găsi mormântul Alannei Shaw.

– Da, este aproape de aici. Îl țin minte pentru că acest mormânt are parte de puțini vizitatori.

– Înseamnă că există din când în când câte unul?

– E un domn bătrân. În fiecare an, în luna iulie, vine să aducă o jerbă de trandafiri roșii. Uitați, aici e.

Kate rămase nemișcată în fața mormântului din granit. Numele Alannei Shaw era înscripționat pe piatra de mormânt,

ca și datele scurtei ei vieți și un epitaf: "Odihnească-se în pace". Alanna murise de treizeci și unu de ani ... avea cu numai cinci ani mai mult decât Kate.

Tânăra se așeză pe o piatră de mormânt învecinată. Oare de ce rămăsese femeia aceea cu cu un bărbat care îi bătea fiul și fiica, un bărbat cu care nici măcar nu era măritată? Nu putuse să scape de el decât murind? Unde se afla oare Denis în acel moment? Era îngropat și el în cine știe ce cimitir din oraș sau trăia și nu se gândise niciodată la Alanna și la copiii pe care îi zămislise? Dar cu fratele ei, joseph, ce se întâmplase? Acum ar fi trebuit să aibă treizeci și șase de ani.

Dar mormântul Alannei nu putea să-i răspundă la toate aceste întrebări. Kate se ridică în picioare, aranjă trandafirii pe mormântul mamei sale și plecă.

Timpul fiind frumos, se hotărî să se întoarcă la hotel pe jos. Merse așadar la pas, având tot timpul ca punct de reper zgârie-norii din centrul orașului, până când începură s-o doară rău picioarele. Abia vârâse cheia în broasca ușii camerei ei, când aceasta se deschise brusc din interior ...

Capitolul 10

Bryce o trase brutal în cameră și trânti ușa în urma ei.

– Unde naiba ai fost? exclamă el.

– M-am întors pe jos, de ce?

– De la Mont Royal?

– Da ...

El o scutură de umeri.

– Am crezut că înnebunesc așteptându-te și fără să știu unde ești! Mă pregătem să sun la poliție.

– De ce?

– Kate ai plecat de peste trei ore!

– Nu ... nu mi-am dat seama. Îmi pare rău.

– Totul e în regulă? insistă el.

– Mă cam dor picioarele. Cred că mi-ar prinde bine să stau puțin jos.

– Oh, Kate!

O trase spre el și își afundă capul în părul tinerei.

– Mi-am imaginat tot ce e mai rău, Kate! Să nu mai faci niciodată așa ceva. Montrealul nu e Halifax! Nu trebuie să te mai plimbi singură seara, ar putea fi periculos. Ai mâncat ceva?

Kate clătină din cap.

– Voi cere să ni se trimită masa sus. Nu cred că suntem vreunul din noi în stare să mai ieșim în oraș. Până atunci, vei face o baie și te vei vârî în pat.

Baia fierbinte și parfumată o mai relaxă puțin. Când își puse cămașa de noapte din muselină transparentă și se privi în oglindă, Kate realiză că realitatea depășea intențiile ei. Oare va îndrăzni să apară în fața lui îmbrăcată astfel? Și goală dacă ar fi fost, n-ar fi arătat atât de provocatoare!

Kate se strecură în cameră în vârful picioarelor. Bryce studia conținutul tăvii de mâncare aduse de chelner, stând cu spatele spre baie. Tânăra trecu prin dreptul lui și se îndreptă spre pat.

Probabil că îi simțise prezența totuși, deoarece se întoarse ... și rămase o clipă uluit. Veioza era aprinsă și dezvăluia probabil puținul pe care-l ascundea cămașa de noapte.

Jenată, Kate se acoperi cu pudoare și-i explică:

– Am ... am uitat să-mi iau un halat.

Bryce o studie îndelung cu privirea, apoi se uită în altă parte.

– Ai face bine să te culci, Kate. Probabil că ești obosită.

Ea nu așteptă să i se spună a doua oară. Își puse două perne la spate și se acoperi cu cuvertura cât mai bine posibil.

– Ce ai comandat? îl întrebă ea pe un ton nepăsător.

Credea că nu-i este foame, dar omleta cu ciuperci și salată erau atât de gustoase, încât mâncă totul cu poftă. Bryce deschise televizorul și Kate avu intenția să se uite la știri, dar, doborâtă de oboseală, închise încet ochii și adormi ...

Bryce aruncă o privire spre ea și observă că tânăra adormise. Trupul ei acoperit în mod voluptos cu așternutul îl invita s-o mângâie, înflăcărându-i imaginația. Știa că dacă ar face-o, ea n-ar protesta. Și mai știa că i s-ar dărui fără nici o reținere, deoarece îl dorea foarte tare ...

Pentru el, totuși, nu era ceva pur fizic. Era adevărat că o dorea pe Kate, dar voia mai mult decât trupul ei. Voia ca ea să-și deschidă în fața lui sufletul și intuia că o va face. Își cuprinse capul între mâini. N-ar fi trebuit să vină aici cu ea și să se supună unor asemenea chinuri. Dar avusese încotro? Din clipa în care îi arătase cicatricele, el bănuise ceea ce fusese confirmat azi.

Luă tava și o puse pe cărucior, după care stinse lumina și lăsă ușa dintre camere deschisă. Făcu apoi un duș și se întinse în pat să se uite la o veche comedie englezească, plină de umor. Se relaxă și el treptat până când un strigăt îl făcu să tresară. Înainte să înțeleagă ce se petrecea, un nou strigăt de groază îi îngheță sângele în vine.

Dintr-o săritură, se află în camera lui Kate, care se zbătea înfășurată în așternuturi, cu fața lividă și schimonosită de groază. Auzi pentru a treia oară un urlet neomenesc ieșind din gâtlejul ei. O luă de umeri și o scutură ușor.

– Trezește-te, Kate ... te rog să te trezești.

Încăperea era scăldată în lumină și un bărbat îi spunea să se trezească ... Zgomotul și întunericul din coșmar luaseră sfârșit. Kate deschise ochii. Era Bryce. Cu inima bătându-i puternic în piept ea își încleștă cu sălbăticie degetele în mâinile lui.

– Nu mă lăsa singură, îl imploră ea.

– Nu, nu-ți face griji. Sunt aici ... dar nu mă strânge atât de tare, pentru că ai să-mi rupi oasele.

Ea îi dădu drumul încet, cu mușchii încă încordați de frică. Când o luă în brațe, ea oftă adânc. Bryce era cald, viu, real ... El va ști să țină monștrii întunericului departe de ea.

– Mi-e frig, șopti ea.

Probabil că Bryce simțise că tremura. O acoperi din nou cu cuvertura și se întinse lângă ea.

– Nu mă lăsa singură, repetă ea ghemuindu-se la pieptul lui.

– Ți-am promis doar. Spune-mi ce s-a întâmplat, Kate.

– Am ... am avut un vis.

– Asta am observat și eu! spuse el zâmbind, încercând în felul acesta s-o facă să râdă. Ce ai visat?

– N-am mai povestit nimănui până acum visul meu.

– Înseamnă că nu e prima oară că ți se întâmplă.

– Nu. Îl am de când mă știu.

– Povestește-mi-l, insistă el.

– Nu știu dacă voi reuși, dar acum îi înțeleg sensul.

– Din cauza celor descoperite astăzi?

– Da.

– Monstrul căre mă terorizează atât de mult este ... tatăl meu, spuse ea începând din nou să tremure.

Ochii i se aburiră de lacrimi și Kate începu să plângă. Bryce o trase mai aproape de el, ca și cum căldura trupului său ar fi putut reuși să alunge demonii care o chinuiau.

Ea începu să-i descrie treptat senzațiile pe care le trăia – lumina, vocile și spaima aceea teribilă care o tortura.

– Eu credeam că retrăiam accidentul de mașină despre care îmi vorbise Dora ... dar n-a avut loc nici un accident. Era vorba de fapt despre tatăl meu, care ne bătea pe mine și pe fratele meu. De aceea a fost necesar să se amestece justiția. Măicuța Marie-Claire nu m-ar fi mințit, și pe de altă parte dovezile sunt clare.

Ea ridică ochii spre el.

– Nu reușesc să înțeleg cum de propriul meu tată a putut fi atât de violent cu noi. Și mama unde era? De ce nu-l oprea să ne mai lovească? Îi era și ei frică de el?

– Ești prea tânără, Kate. Tu nu te vezi rămânând lângă un bărbat care te-ar bate, dar n-ai de unde să știi ce o reținea pe mama ta. Poate că nu avea unde să se ducă. Acum douăzeci și

cinci de ani nu se prea vorbea despre genul acesta de lucruri și asociațiile de apărare și protecție a femeii nu existau. Sau poate, cine știe ... poate că îl iubea.

– Nu, nu e posibil așa ceva.

– Iubirea nu înseamnă întotdeauna numai tandrețe și duioșie ... În meseria mea am avut adesea ocazia să văd femei luând apărarea unor brute care le cotonogeau cu bătăia, dar pe care evident îi iubeau.

– Cum aș putea să aflu cine era, cu ce se ocupa?

– A murit de prea multă vreme, Kate. Ai puține șanse să afli vreodată asemenea informații.

Acesta era răspunsul la care se aștepta, dar Kate nu era mulțumită. Lipită de trupul lui, închise ochii și-i ascultă bătăile inimii. Visul îi stârnea în continuare groaza și era bucuroasă că nu era singură în întuneric împreună cu fantomele lui Denis și Alanei, sau cu imaginea fratelui său pe care nu-l cunoștea. Cu aceste gânduri în minte, Kate adormi din nou.

Bryce își spunea mereu că se afla acolo numai ca să-i susțină moralul, dar nu putea să se amăgească în felul acela. Motivul era că o dorea mai mult decât pe orice femeie de până atunci. Mai mult și totuși altfel ... Ceea ce făcea el cu Anne în patul mare din apartamentul lui putea fi descris în cuvinte destul de deocheate, cuvinte pe care Anne nu se sfia deloc să le folosească. Acum însă, în timp ce o ținea pe Kate în brațe, era convins că povestea lui cu Anne luase sfârșit.

Anne nu va fi prea încântată de veste. Nu numai că era îndrăgostită de el, dar relația lor i se părea plăcută și practică. Bryce știa că o satisfăcea deplin și perspectiva de a-i găsi un înlocuitor nu-i prea surâdea. Cu atât mai mult cu cât Anne nu va crede că o părăsea ca să se combine cu Kate, pentru că tânăra aceea nu părea făcută pentru el. Kate trebuia să se mărite și să aibă copii, ceea ce el nu-i putea oferi.

Se chinuia cumplit ținând-o pe Kate lipită de trupul lui. Totuși nu vroia să-și asume riscul de a o trezi pentru a se duce în camera lui. Ar fi trebuit să se gândească la faptul că era inevitabil să se producă ceva în genul acesta atunci când se hotărâse s-o însoțească la Montreal. Totuși, dacă ar fi s-o ia de la capăt, ar proceda la fel. Plăcerea de a se afla lângă ea compensa toate celelalte neajunsuri.

Se desprinse ușor și se întoarse pe o parte. Kate se lipi de spatele lui suspinând fericită. Bryce închise ochii și încercă să adoarmă.

***

A doua zi dimineață, Kate se trezi prima și descoperi că petrecuse noaptea lângă Bryce ... Bine că încă dormea. Își aminti de ce se afla acolo și cum îl implorase să n-o părăsească.

Buneînțeles că bietul de el nu avusese încotro și rămăsese cu ea. Măcar avusese decența de a adormi, fără să încerce să o provoace ...

Se înfășură într-o pătură și se așeză pe pervazul ferestrei. Începu să treacă în revistă informațiile pe care le avea despre adevărații ei părinți. Nume, date, un portret vag Nu era însă îndeajuns pentru a renunța la investigații.

– Kate?

– Ea se întoarse. Sprijinindu-se într-un cot, cu cearșaful înfășurat în jurul șoldurilor, Bryce își trecea o mână prin păr. Avea un trup puternic, cu pielea fină, exact așa cum și-l imaginase.

– Bună dimineața, spuse ea lăsând rușinată ochii în jos.

– Nu mai poți să dormi?

– Nu, dar mă simt odihnită. Datorită ție ... Sper că nu ți-am dat prea multe bătăi de cap în noaptea asta. Nu-mi stă în obicei să mă vâr pe gâtul oamenilor în felul acesta.

– Vrei să spui că îți pare rău că ai petrecut noaptea cu mine?

– Nu. Dar ție?

– Mie nu-mi pare rău.

– Între timp, am mai reflectat la problema mea, Bryce. Ce zici, biroul de investigații care a făcut ancheta asupra accidentului ar putea încerca să dea de urma tatălui și fratelui meu?

– Cu siguranță, contra unui onorariu. Vrei să recurgi la

serviciile lor?

– Da Nu sunt mulțumită cu ce am descoperit. Vreau să aflu mai multe. Aș mai vrea să verific, dacă nu cumva mama nu mai avea și alte rude.

Îi vorbi despre un domn bătrân care depunea în fiecare an flori la mormântul Alannei.

– N-avem decât să sunăm la birou înainte să plecăm ... Dumnezeule, e deja târziu! Ar trebui să coborâm să luăm micul dejun.

Se ridică din pat, îmbrăcat numai în chiloți. Kate îi admiră trupul foarte frumos proporționat. Se ridică și ea și lăsă să-i cadă pătura pe covor.

– Bryce, te rog să te uiți la mine.

El se răsuci, în timp ce ea se apropia de el.

– Bryce, te doresc îngrozitor de mult.

– Nu, Kate ... nu pot să fac dragoste cu tine.

– De ce?

– Pentru că nu pot să mă însor cu tine și ceea ce există între noi merită mai mult decât o simplă relație.

– De ce zici că nu poți să te însori, din moment ce divorțul tău urmează să se pronunțe în curând?

– Nu mă voi căsători cu nimeni.

– Și dacă ți-aș spune că nu vreau să mă mărit cu tine? Că vreau numai o aventură?

– Nu te-aș crede. Nu e stilul tău. Tu trebuie să te măriți și să

faci copii.

– Nu cred că ești în măsură să decizi în numele meu, protestă ea cu asprime în glas.

– Sunt mai în vârstă ca tine, Kate. Am mai multă experiență...

– Oh, te rog, Bryce ... Îți voi spune adevărul. Toată iarna am încercat să te uit, dar n-am reușit. Pe tine te vreau, nu pe altcineva.

Ea îi așteptă răspunsul cu ochii strălucind de nerăbdare.

– Ațadar, ai de gând să te lupți cu mine?

– Exact. Deci ne-am stabilit pozițiile. Tu nu vrei să mă iei de nevastă și crezi că n-ar trebui să se petreacă nimic între noi, iar eu susțin contrariul. Mai ai și alceva să-mi sugerezi?

– Deocamdată nu, dar sper că nu te aștepți să mă dau bătut din primul foc, adăugă Bryce zâmbind.

– Departe de mine gândul că ai fi un bărbat docil, îi răspunse ea râzând.

El se apropie de ea și o prinse de umeri.

– Ai grijă, am cam început să ne jucăm cu focul, Kate. Ceea ce ar putea deveni periculos. Riscăm să ne îndrăgostim unul de celălalt.

– Poate că deja ne-am îndrăgostit.

– Nu trebuie s-o facem.

– În cazul acesta, așa să fie.

– Ce-ar fi să încheiem un armistițiu, până ne pregătim de

plecare și ajungem la Halifax?

– De acord, îi răspunse ea cu un aer poznaș. Pui pariu că voi fi gata înaintea ta?

– În zece minute?

– Am pierdut. Îmi va trebui cel puțin un sfert de oră ...

Capitolul 11

Când ajunse în fața casei în care crescuse, se opri pe trotuar și se uită la ea. Poate că ar fi fost mai bine să aștepte până a doua zi ca să-i vadă pe Russell și pe Dora. Din nefericire însă, îi sunase deja ca să-și anunțe vizita.

Sună la ușă și Russell îi deschise . Dora ieși și ea din salon și Kate îi sărută pe amândoi pe obraz.

– Cum ai petrecut la Montreal? Ai colindat prin magazine? se interesă Dora cu o veselie forțată.

– N-am avut timp și nici nu-mi stătea mintea la așa ceva ... Am descoperit numele părinților mei și am aflat că am fost un copil bătut, spuse ea pe un ton calm.

Ochii Dorei se umplură de lacrimi.

– Nu voiam să știi acest lucru. Nu-i așa, Russell?

– Nu, nu voiam. Veneai dintr-un mediu extrem de

defavorizat. Nu vedeam la ce ți-ar fi folosit să afli că tatăl tău era un bărbat violent și că mama ta a murit într-o sărăcie lucie.

– Și că aveam un frate, adăugă Kate cu o voce ușor supărată.

– Noi ți-am dăruit doi, îi răspunse Dora.

– Dar ei nu sunt frații mei!

– Nu cred că le-ar face plăcere dacă te-ar auzi vorbind așa, observă Russell pe un ton dojenitor.

– Știți foarte bine că-i iubesc sincer pe amândoi, dar când am descoperit că am un frate de sânge, am suferit un șoc.

– Am acționat numai în interesul tău, Kate, spuse Dora.

– M-ați lipsit de rădăcinile mele, îi acuză Kate. Poate că veneam dintr-un mediu defavorizat, dar era mediul meu. Aveam dreptul să știu. Toată viața mea are la bază o minciună.

– Totuși nu trebuie să dramatizezi situația atât de mult, protestă Russell.

– Mai bine încearcă să te pui în locul nostru, continuă Dora cu asprime. Atunci când te-am văzut la spital erai într-o stare de nedescris. Erai rasă în cap, aveai vânătăi pe tot corpul și două degete în gips. Te-am adoptat pentru că am vrut să-ți acordăm șansa de a duce o viață normală. De aceea nu ți-am spus nimic!

Ochii Dorei aruncau fulgere și respira cu greutate.

Kate își cufundă fața în mâini. Își imagina perfect ce simțiseră Russell și Dora în fața acelui pat de spital.

– Vă sunt extrem de recunoscătoare pentru ceea ce ați făcut pentru mine, șopti ea. Totuși, nu ar fi trebuit să-mi ascundeți

adevărul. Atunci când îmi voi regăsi fratele, cum vom putea recupera toți anii petrecuți departe unul de celălalt?

– Când îți vei regăsi fratele? ... Ce vrei să spui cu asta?

– Am angajat un birou de investigasții să-l caute pe el și pe tatăl meu, în cazul în care acesta mai trăiește. Le-am mai cerut să afle informații despre originile mamei mele.

– S-ar părea că ești hotărâtă să răstorni cerul și pământul pentru asta, spuse Dora pe un ton înțepat.

– Acum că am început, trebuie să merg până la capăt.

– Ar fi trebuit să ne asculți și să nu începi nimic!

– Mamă, te rog, oftă Kate. Am mai discutat despre acest subiect.

– Mă îndoiesc că îți va plăcea ce vei afla despre fratele tău.

– Te rog, Dora, interveni Russell.

Dar ea nu-i acordă nici o atenție și continuă:

– L-am văzut și pe el atunci, la spital. Era într-o stare și mai jalnică decât tine. Am cerut voie să-l luăm la noi din când în când, pentru că aveam de gând să-l adoptăm și pe el, ca să nu locuiți separat, dar am descoperit curând că așa ceva era imposibil. Era un copil închis în el și agresiv. Nu puteam să scoatem nimic de la el. Ultima oară când l-am adus la noi, l-a bătut pe Bill pentru că voia jucăriile lui. Ce încerc să-ți spun, Kate, e că există mari șanse ca Joseph să fi apucat pe o cale greșită. Nu-mi lua în nume de rău ce spun acum. Ne părea sincer rău pentru el, dar era prea dificil, i-ar fi tulburat pe Bill

și pe Derek. N-am vrut să ne asumăm acest risc.

– Cum arăta ca fizic? o întrebă Kate.

Atunci Russell interveni:

– Era mai mic pentru vârsta lui și foarte slab. Avea părul negru, ca al tău, dar ochii mai deschiși și privirea piezișă. Era foarte vioi, înjura ca un birjar și mințea cu nerușinare. Crescuse pe stradă. La zece ani, era deja un golan.

Kate simți cum i se strânge inima de durere. Urma să plătească o sumă destul de mare pentru a-și regăsi fratele. Ca o naivă ce era, își imaginase că vor cădea unul în brațele celuilalt plângând de bucurie, dar era foarte posibil ca realitatea să fie foarte diferită de ceea ce spera ea.

Probabil că i se citea deruta pe față, pentru că Dora o sfătui:

– Sună-i pe detectivi și anulează investigațiile, draga mea. Ele nu-ți vor aduce decât nefericire.

– Poate că ai dreptate ... Nu știu ce să fac, șopti ea.

– În schimb eu știu, spuse Dora îndreptându-se spre bucătărie. Voi face un ceai și voi tăia câteva felii din prăjitura cu ananas.

– Începi serviciul curând, nu-i așa, Kate? o întrebă Russell.

– Săptămâna viitoare. La început voi îndeplini niște sarcini de ordin administrativ. Mă voi ocupa de organizarea activităților și voi participa la recrutarea de personal. Dat fiind că voi fi mai bine plătită, n-am de ce să mă plâng.

– Și când vei afla rezultatele de la examen?

– Peste o lună. Să sperăm că nu trebuie să-l mai dau o dată pe cel de contabilitate.

– Sunt sigur că nu va fi cazul.

Atunci când fu servită, acoperită cu un strat gros de frişcă, prăjitura de ananas se topea în gură. Kate mâncă două porţii. Înainte să plece acasă, o sărută pe Dora, mulţumindu-i pentru prăjitură.

A doua zi însă, uită în mod intenţionat să sune la biroul de investigaţii ...

***

Când se despărţiseră după întoarcerea de la Montreal, Bryce şi Kate nu stabiliseră nici un aranjament anume pentru a se revedea, dar Kate nu-şi făcea griji din pricina asta. Zarurile erau aruncate. Mai devreme sau mai târziu, unul din ei oricum va face primul pas.

Acesta fu Bryce, după vreo săptămână de aşteptare. O sună vineri dimineaţă, foarte devreme.

– Bună dimineaţa, Bryce la telefon ... Eşti liberă mâine-seară?

Întotdeauna vorbea scurt şi la obiect când o suna. Kate zâmbi cu şiretenie.

– Nu trebuie să pui niciodată întrebarea asta la telefon. Dacă fata spune da, înseamnă că recunoaște că n-a primit altă invitație.

– Îți fac eu una acum.

– În ultimul minut ...

– Pot să mă justific. M-a sunat sora mea. Trebuie să se ducă luni la New York să facă niște achiziții. Dat fiind că are intenția să-și petreacă weekendul la Halifax, m-am gândit că am putea să luăm cina împreună mâine-seară, în ipoteza că n-ai primit deja alte invitații ...

– Așadar, vrei să mă prezinți unui membru al familiei tale? îi răspunse Kate pe un ton provocator.

– Tocmai voiam să-ți propun să faci și tu la fel. Ce-ar fi să-l rogi pe fratele tău Derek, să vină cu noi? Din ceea ce mi-ai relatat despre el, cred că s-ar înțelege bine cu Jenetta.

– Frumoasă și independentă, așa mi-ai descris-o?

– Da.

– Confruntarea bănuiesc că nu va fi lipsită de interes ... dar probabil că are deja un program Derek nu e dintre aceia care obișnuiesc să stea acasă sâmbătă seara.

– Întreabă-l.

– Bine. La ce oră?

– Optsprezece și treizeci. Așa, vom putea să coborâm pe țărm și să luăm cina la Chester sau la Malone.

– Când și unde pot să te sun?

– După-amiază, la birou. Toată dimineața voi fi la o închisoare.

– O să mă mai vrei totuși pe mine, în cazul în care Derek nu e disponibil?

– La tribunal, asta e ceea ce se numește o întrebare tendențioasă. Cuvântul "a vrea" are mai multe sensuri ... Pe curând!

Kate sună zâmbind la Institutul oceanografic, unde Derek lucra la cercetările lui.

– Derek? Kate sunt. Voiam să știu dacă întâmplător ești liber mâine-seară.

– Sunt invitat la o petrecere prilejuită de mutarea într-o casă nouă. Am spus că poate mă duc, dar atât. De ce?

– Cred că ți-am pomenit despre Bryce Sanderson, tipul care m-a însoțit la Montreal. Sora lui se va afla în Halifax în timpul weekendului și ar vrea să luăm cina împreună.

– Cum este individa? o întrebă el pe un ton bănuitor.

– După părerea lui, e frumoasă și independentă. Are un magazin de îmbrăcăminte la Vancouver și trebuie să meargă la New York pentru achiziții.

– Înțeleg ... De ce nu? Nu prea aveam chef să particip la petrecerea aceea. Spune-mi locul și ora.

– În jur de opsprezece. Bryce spune că am putea să coborâm pe țărm. Treci pe la mine să mă iei?

– Da. Înseamnă că trebuie să-mi pun costum și cravată.

– Neapărat! Mă bucur că poți să vii, Derek. Pe mâine!

***

Conceptul de costum și cravată însemna pentru Derek o cămașă cu dungi late de culoare gri pe fond negru, o cravată cu dungi în diagonală din aceleași nuanțe și un costum negru cu niște dungulițe ceva mai deschise. De regulă, acest ghiveci de stiluri putea fi ridicol. În realitate, astfel îmbrăcat, Derek era eleganța personificată. Kate îl învălui într-o privire admirativă.

– Ești sexy și inteligent. Nu e drept deloc!

– Îți întorc complimentul, surioară! Bryce ăsta trebuie să fie cineva! Ești gătită ca o zi de primăvară!

– Da, e un tip bine, îi răspunse ea verificându-și rujul de pe buze în oglinda de la intrare.

– Va trebui să-mi exercit prerogativele de frate și să hotărăsc dacă arată îndeajuns de bine pentru tine.

Pe Derek nu-l interesa deloc că ea fusese adoptată. Pentru el, era în continuare surioara lui. Într-un elan de afecțiune, îl sărută pe obraz.

– Ești un dulce.

– Nu-i așa? spuse el zâmbind cu un aer de superioritate.

– Dar ești și un nesuferit! Acum am face mai bine să

mergem. Bryce ne așteaptă la el să ne bem aperitivele.

Bryce le deschise ușa. Tocmai se încheia la manșetele cămașii. Ochii i se opriră asupra figurii lui Kate, apoi se aplecă și o sărută pe buze.

– Bună seara, Kate.

– Bună, spuse ea, surprinsă.

Derek își drese glasul.

– Oh! exclamă ea. Bryce, dă-mi voie să ți-l prezint pe Derek, fratele meu. Derek, el e Bryce Sanderson.

– Încântat, spuse Derek. Am auzit multe despre tine.

– De bine, sper.

– Da, dar Kate nu e ceea ce s-ar putea numi un martor obiectiv.

Bryce îl privi în ochi.

– N-am de gând să mă plâng de acest lucru.

Se aflau în mijlocul holului de la intrare. Alexandru cel Mare îi observa de la distanță, așezat la baza scărilor. Din capul treptelor se auzi un zgomot de tocuri asuțite.

– Bryce, știi cumva unde mi-am lăsat geanta? se interesă o voce melodioasă.

Jenetta Sanderson era într-adevăr foarte frumoasă. Avea o față cu trăsături perfecte, ochi și mai albaștri decât ai lui Bryce și părul de culoarea mierii care îi cădea în valuri pe umeri. Îmbrăcată într-o bluză roșie și o fustă largă în stil țigănesc, traversă holul cu un pas energic și vioi și se apropie de Kate cu

mâna întinsă.

– Cu siguranță, tu ești Kate McIntyre. Mă bucur să te cunosc. Eu sunt Jenetta.

– Iar el este Derek, fratele lui Kate. Derek, ea e sora mea, Jenetta.

Derek avusese timp preț de câteva secunde să o studieze pe Jenetta. În ochii lui se citea admirație amestecată cu un ușor amuzament. Ea se uită câteva clipe la el și păru surprinsă. Îi întinse însă mâna cu un aer cordial și natural.

– Îmi pare bine să te cunosc, deși nu credeam că vei veni. Eram convinsă că nu ești liber.

– Kate mi-a spus că ești frumoasă, așa că era un caz de forță majoră!

Jenetta i se adresă fratelui ei.

– Încă nu i-ai luat pardesiul lui Kate. Eu mă ocup de cocteiluri, iar tu, Derek, de măsline. Vino cu mine!

În timp ce tânărul se lua după ea, Kate îi aruncă o privire lui Bryce.

– S-ar părea că se plac ... șopti ea.

– Derek e obișnuit să-i cadă femeile în brațe?

– Cu siguranță.

– Și Jenetta are o listă de curtezani. Ține la toți, dar nu preferă pe nici unul.

– Asta este și deviza lui Derek.

Bryce începu să-i descheie nasturii pardesiului și lăsă să-i

alunce degetele peste linia decolteului tinerei.

– Bună seara, Kate, îi șopti el.

– Profiți de faptul că te știi în siguranță ...

– Ești cinică. De ce crezi că nu o fac din plăcere?

– Atenție, Bryce. Ești pe cale să te joci cu focul, îl tachină ea.

– Tare mi-e teamă că așa e. Dă-mi pardesiul și pe urmă vom merge să gustăm din cocteiluri. În cazul în care s-or fi apucat să le pregătească ...

Atunci când Kate intră în salon, Jenetta îi întinse imediat un pahar.

– Spune-mi dacă nu e cel mai bun Marini pe care l-ai băut vreodată, îi spuse ea vesel.

– Și cele mai bune măsline! adăugă Derek. Nu trebuie să uiți de contribuția mea.

– Bryce, uite-ți și romul tău cu coca-cola.

– În sănătatea femeilor frumoase!

În timp ce continuau să discute vesel, Bryce își înnodă cravata la gât și-și îmbrăcă sacoul.

– Cred că a venit vremea să plecăm. Am făcut rezervarea pentru ora douăzeci. și avem de făcut o oră pe drum.

O luară de-a lungul țărmului până la Mahone, un orășel cuibărit în scobitura unui golf și luară cina într-un vechi han de țară. Mâncarea era foarte gustoasă și conversația animată. Jeanetta și Derek, mai tulburați decât voiau să pară, își aruncau tot timpul săgeți unul altuia. Janetta se mulțumi cu

răspunsurile evazive ale lui Derek referitoare la cercetările lui și-l bombardă cu întrebări până când acesta renunță la orice rezervă și începu să umple o bucată de hârtie cu diagrame și grafice, vorbind cu o mare însuflețire. În schimb, atunci când veni vorba despre problema drogurilor, Derek se arătă atât de interesat de situația din Vancouver, încât Jenetta îi mărturisi în cele din urmă că lucra voluntar într-un centru de dezintoxicare.

– Nu mi-ai spus niciodată că te ocupi de așa ceva, îi spuse Bryce.

– N-o fac decât două seri pe săptămână, îi răspunse ea, ușor jenată.

– Cum sunt împrejurimile centrului?

– Cam sordide. De fiecare dată iau taxiul până acolo.

– Singură? întrebă Derek.

– Da, dar stai liniștit. Am făcut cursuri de autoapărare vreme de doi ani. Nu sunt o femeie neajutorată.

– Un om avertizat valorează cât doi!

Se măsurară din priviri. Nici unul din ei nu lăsă ochii în jos. Kate îi făcu discret cu ochiul lui Bryce.

– Ce-ar fi să trecem la desert? spuse ea vioaie.

După aceea, porniră din nou la drum, Kate și Bryce în față, Jenetta și Derek pe bancheta din spatele mașinii. Kate privea drept înainte. Puțin după ce plecaseră, Bryce îi luase mâna și o așezase pe șoldul lui. Ea se bucura acum de acea nouă

intimitate, pe care, în mod ciudat, nu se grăbea să o ducă mai departe.

Când ajunseră la Halifax, se întoarseră la Bryce să mai bea ceva, apoi Kate și Derek se ridicară să plece.

– Deja?! exclamă Jenetta. E abia ora nouă, după ora din Vancouver.

– Te vei opri la Halifax când te vei întoarce acasă?

– Weekendul viitor.

Văzând că Bryce clipește des din ochi, Kate înțelese că era pentru prima oară când sora lui pomenea despre așa ceva, dar de feri să facă vreo observație.

– Am putea să ne vedem din nou sâmbătă și duminică, îi propuse Derek.

– Chestia asta mi se pare cam ... radicală!

– Luni vei fi la mii de kilometri de aici. Renunță măcar o dată la principiile tale, Jenetta.

– Bine, sâmbătă și duminică, dar nu vineri.

– Nici n-am pomenit de ziua de vineri, spuse Derek, încruntându-se.

Ea îl privi printre genele ei lungi.

– Ți-e teamă să nu fii refuzat?

– Deloc, orice nouă experiență îmi este de folos. Dar, apropo de noi experiențe, de ce nu-l rogi pe Bryce să vină să ia cina cu noi, duminică seara, Kate? Atunci are loc tradiționala noastră masă de familie și Kate nu invită niciodată pe nimeni.

Nu-i așa, surioară?

– Eu nu fac ca tine ...

– Ești o pârâcioasă! îi spuse el râzând.

– Nu trebuie să te simți obligată, Kate, interveni Bryce privind-o în ochi.

Derek o luase pe nepregătite. Afirmase întotdeauna că la masa lor familială nu va fi invitat decât bărbatul vieții ei.

– Nu mă simt obligată. Mi-ar plăcea să vii și tu, Bryce.

– În cazul acesta, accept cu plăcere.

"Gata, își spuse ea, sunt îndrăgostită de el. Îl iubesc la nebunie".

– Jen, continuă Bryce. Te deranjează dacă te rog să te duci să-ți iei rămas-bun de la Derek în altă parte?

– Deloc. Vă înțeleg foarte bine. Nu-i așa, Derek?

El se încruntă din nou, de data asta cu ochii la Kate, și ieșiră din cameră.

Bryce nici nu mai avu răbdare să se închidă ușa în urma lor.

– Când mă privești așa, Kate, eu ... Oh, dă-le încolo de cuvinte!

O luă brusc în brațe și-și lipi buzele de gura ei, ca și cum credea că urma să se prăbușească totul în jurul lor și ea ar fi fost ultima lui speranță, ultima plută de salvare. "Îl iubesc", își repetă Kate în timp ce răspundea sărutului său pătimaș. Dacă Derek și Jenette nu s-ar fi aflat în încăperea de alături, era convinsă că acel sărut nu ar fi reprezentat decât un început.

Bryce se desprinse din îmbrățișare cu părere de rău.

– Crezi că am putea să-i trimitem acasă pe sora mea și fratele tău și tu să rămâi aici?

– Sunt sigură că fratele meu ar fi de acord, în ceea ce-o privește însă pe sora ta ...

– Nu cred că ne va face greutăți. Jenette consideră că pentru a cunoaște mai bine pe cineva, cea mai bună metodă e aceea de a se culca urgent cu el. După părerea ei, în felul acesta se evită niște discuții inutile și nu riști să te atașezi prea mult de cineva.

– Ești sigur că ești fratele ei? Tu nu ai deloc aceleași principii... Poate că ai fost și tu adoptat!

– Nici o șansă, eu sunt picătură leită a bunicului meu din partea tatălui ... Dar cred că ar fi mai bine să ne ducem la ei, înainte ca reputația noastră să nu fie definitiv compromisă.

Derek și Jenetta nu-și luaseră aceleași libertăți ca ei. Stătea fiecare la câte o margine a holului, Jenetta sprijinindu-se cu coatele de balustrada scării și Derek cu spatele lipit de perete. Aveau aerul a doi adversari care își evaluau forțele înainte să urce în ring.

– Mergem? o întrebă Derek pe Kate.

Lui Kate îi venea să-i spună: "Întoarce-te fără mine." Dar cu voce tare spuse:

– Când dorești!

Derek îi mulțumi lui Bryce, apoi se întoarse spre Jenetta.

– Deci, ne vedem sâmbătă?

– Da. Să nu lucrezi prea mult.

– Așa o să fac. Și tu, să fii cuminte la New York.

– Îmi ceri cam mult ...

– Încearcă măcar să eviți situațiile în care ai putea fi nevoită să-ți demonstrezi talentele în autoapărare!

– Nu-ți face griji! Nu sunt atât de inconștientă. Noapte bună, Kate. Văd că fratele meu dă dovadă de un gust desăvârșit.

– Și al meu la fel. De data asta, cel puțin ...

– Puștoaică obraznică ce ești! o certă el, după care plecară.

Derek fluiera în timp ce mergea pe alee. Când se urcară în mașină, Kate îi puse inevitabila întrebare:

– Ai petrecut o seară plăcută?

– Excelentă. E o femeie remarcabilă. Din fericire, trăiește la celălalt capăt al țării, pentru că altfel aș fi poate tentat să renunț la obiceiurile mele.

– S-ar putea să ai dificultăți dacă ai încerca s-o convingi să renunțe și ea la ale ei.

– Merită să mă gândesc la asta. E femeia cea mai fascinantă pe care am întâlnit-o până acum.

– Și mai e și foarte frumoasă.

– Și mai e și ironică pe deasupra, dar cred că e și foarte sensibilă, dincolo de aerele ei sofisticate. Se ocupă de tinerii drogați și nu există nici un bărbat în viața ei ... Tare aș vrea să știu de ce ... E destul de neobișnuit.

– Are zeci de bărbați la picioarele ei, îl contrazise Kate.

– Are într-adevăr aventuri, dar asta nu înseamnă neapărat ceva pentru ea.

– Dar despre Bryce, ce părere ai?

Ajunseseră acasă la Kate. Derek se întoarse spre ea și o apăsă pe umăr cu afecțiune.

– Mi-a plăcut foarte mult. Vă stă bine împreună ...

– Atunci ar trebui să-i spună și lui cineva treaba asta, oftă ea. Încă n-am reușit să-l fac să fie mai puțin rezervat.

– Vrei să mă ocup eu de problema asta?

– Nu, nu, îți mulțumesc.

– În orice caz, dacă ai nevoie de mine, sună-mă.

– Bine.

Kate nu-l mai revăzu toată săptămâna pe Derek. Își reținu oră la doctor și ... luă masa de prânz cu Anne Dewer.

Anne o sunase duminică și-i sugerase să meargă să mănânce ceva într-o cafenea la modă din centrul orașului. Se înțeleseră să se întâlnească miercuri, Anne promițând că se va ocupa de rezervări.

Era multă lume în local când ajunse Kate. Anne îi făcu semn de la o măsuță din colțul încăperii și ea se duse acolo.

– Bună, Anne. Ce de lume!

– Bună, Kate. Da, mă bucur să constat că merge treaba aici. Proprietarul îmi este prieten. L-am ajutat după ce a cumpărat cafeneaua. Meniul e destul de sărac, dar totul e proaspăt și făcut în casă. Salatele sunt nemaipomenite.

După ce mâncară, li se aduse cafeaua și Anne își aprinse o țigară.

– Mă bucur că ai putut să fii liberă azi, spuse ea sprijinindu-se cu spatele de banchetă. Doream să avem o discuție referitoare la Bryce.

Până acum numele lui nu fusese pomenit deloc, spre ușurarea lui Kate, de aceea se încordă ușor.

– Nu sunt sigură că am chef de așa ceva, răspunse ea.

Era evident că Anne nu se așteptase la o opoziție din partea ei.

– Cred că nu va fi inutilă, insistă ea. Așa cum probabil știi, eu și Bryce avem o relație care durează deja de doi ani. Dat fiind că nici unul din noi nu dorim să ne luăm vreun angajament ferm, acesta este aranjamentul ideal. Cel puțin era până de curând. Am înțeles că ați început să vă revedeți de astă-primăvară.

– Mai mult sau mai puțin.

– Nu se va însura cu tine, Kate. Îl cunosc foarte bine. Sunt convinsă că nu se va recăsători niciodată.

– Nu știu în ce măsură mă privește pe mine problema asta.

– Tu faci parte din acea categorie de femei care doresc să se mărite, pe când eu, nu. Deci, eu mă potrivesc mai bine cu el decât tine.

– Dar Bryce nu e o ecuație pe care o poți rezolva în mod logic. E un om cu sentimente și aspirații.

– Vei fi foarte dezamăgită dacă te vei atașa de el.

– E un risc.

– Mai degrabă o constatare.

– Cine știe? Poate îl voi face să se răzgândească.

– Ești ridicolă! Nu te mai ține după el! Asta pe mine mă enervează și pe el îl face să se simtă jenat.

Kate ezită câteva clipe. Ea fusese cea care îl provocase pe el la Montreal, nu Bryce.

– Dacă se simte stânjenit din cauza mea, să-mi spună. De la el accept așa ceva, dar nu și de la tine.

– Nu vom ajunge nicăieri în felul acesta, spuse Anne pe un ton rece.

– Ești sigură că nu ești un pic îndrăgostită de el, Anne?

Ea își strivi țigara în scrumieră. Ochii ei verzi exprimau o sinceritate de care Kate nu se putea îndoi.

– Deloc, dar sunt foarte ocupată în clipa de față și nu am nici timpul și nici energia necesară să încep o relație nouă ... Nu fi atât de șocată. Nu toți oamenii care se culcă împreună sunt îndrăgostiți la nebunie unii de alții.

Terminându-și de băut cafeaua, Anne ceru nota de plată.

– Îmi pare rău că m-am lăsat dusă de val adineauri, Kate, continuă ea. N-am nici un interes să te pun în gardă. Îmi ești foarte simpatică și ... n-aș vrea să te fac să suferi.

– Înțeleg și ... apreciez atitudinea ta, șopti ea.

– Iar în ce-l privește pe Bryce ... știi cum se zice: pierzi unul,

găsești alți zece. Adevărul e că am făcut cunoștință de curând cu un atașat diplomatic al noului guvern, care e cu totul altfel... Poate că ar trebui totuși să-mi fac un pic de timp?

– Vrei să spui că între tine și Bryce totul s-a terminat?

– N-ai decât să-l întrebi pe el ... La revedere, Kate, și mult noroc!

Kate puse peste banii lăsați de Anne contravaloarea consumației ei și se ridică să plece. Oare Bryce era distant cu ea pentru că încă n-o rupsese cu Anne? Ideea aceea nu-i plăcea deloc ... Își puse pardesiul îngândurată și se întoarse la serviciu.

Capitolul 12

Când se întoarse acasă, Kate reuși să și-l alunge pe Bryce din minte. Sosise raportul biroului de investigații. Desfăcu plicul și scoase din el o scrisoare care conținea numai trei paragrafe.

Primul se referea la Alanna Shaw, fiica unică a Endorei și a lui Maxwell Shaw, care trăiau la Westmount de peste cincizeci de ani. Kate nu cunoștea prea bine Montrealul, dar era sigură că Westmount era un cartier de oameni bogați. Alanna obținuse bacalaureatul cu felicitările comisiei și se înscrisese la Institutul de Studii Politice al Universității McGill. Acolo se alăturase unei mișcări studențești protestatare, picase la majoritatea examenelor, părăsise universitatea și se mutase împreună cu Denis Tremblay cu care făcuse un băiat, pe vremea când locuiau la Saint-Henri, și apoi o fată, la Pointe Saint-Charles. Denis Tremblay nu era căsătorit cu ea.

Acesta lucra ca docher. Cu câțiva ani mai mare decât Alanna, acest sindicalist înfocat fusese implicat în mai multe incidente violente înainte să fie dat afară. Apoi ocupase niște funcții mărunte. Fusese arestat de două ori pentru beție și o dată pentru că insultase un polițist. Acum se afla într-un azil din Pointe Saint-Charles.

Al treilea paragraf se referea la Joseph Tremblay. După moartea mamei sale fusese plasat în diferite cămine de copii. Abandonase școala la paisprezece ani. Urma o listă de infracțiuni și pedepse a căror gravitate crescuse în timp. Vagabondaj, furt, furt prin efracție, deținere de droguri și în cele din urmă ceva de care lui Kate îi era cel mai teamă: furt cu mână armată pentru care Joseph fusese condamnat la șase ani de închisoare, pedeapsă pe care o executa la penitenciarul din Dorchester, unde era închis de trei ani.

Kate puse scrisoarea pe masă și luă cartea de telefon. Formă apoi numărul lui Raoul, un coleg de facultate originar din Montreal.

– Aș vrea să-ți cer câteva informații, Raoul. E adevărar că Westmount e un cartier rezidențial din Montreal?

– Da. E chiar cel mai elegant din zona anglofonă.

– Dar despre Pointe Saint-Charles și Saint-Henri ce știi?

– Treci de la o extremă la alta! Astea sunt niște cartiere sărace situate lângă docuri. Saint-Henri e francez, iar Pointe Saint-Charles e format dintr-un amestec de irlandezi și scoțieni.

De ce mă întrebi?

Ea pomeni despre niște investigații pe care le făcea, fu de acord cu ideea organizării unei întâlniri cu toată grupa după aflarea rezultatelor și apoi închise.

Așadar toți erau în viață ... Denis era la azil, Joseph în închisoare și Endora și Maxwell Shaw în casa lor luxoasă din Westmount. Aceștia își lăsaseră singura fiică să moară în sărăcie. Chiar dacă Alanna fusese o rebelă, să fi fost acesta un motiv rațional pentru a-i întoarce spatele fiicei lor și celor doi copii ai ei?

În acel moment, sună telefonul. Era Bryce.

– Ce faci? se interesă el.

– Bine... Adică nu, se corectă ea. Nu fac bine deloc. Am primit raportul biroului de investigații.

– Pot să vin la tine?

– Dacă dorești ...

– Sosesc imediat.

Când apăru în pragul ușii, Bryce o sărută în colțul gurii.

– Arată-mi raportul, îi spuse el.

El îl citi de două ori, după care îl puse pe masă.

– Au fost foarte rapizi, observă el. Te-a costat mult?

– Nici nu m-am uitat pe factură.

– Te așteptai ca tatăl tău să mai fie în viață?

– Nu, și nici soții Shaw ... Le voi face o vizită când voi avea câteva zile libere. Întâlnirea s-ar putea să fie amuzantă, nu

crezi?

– Și fratele tău?

– N-am fost niciodată într-o închisoare. Acum e o ocazie potrivită s-o fac.

– E posibil să nu vrea să te vadă.

– Da.

– Mi se pare totuși că tratezi aceste vești cu prea mult calm.

– Dora și Russell au încercat să mă avertizeze, dar n-am vrut să-i ascult.

– Te duc la mine să luăm cina împreună, spuse el ridicându-se de pe scaun.

– Nu, nu trebuie să ...

– Nu mai comenta, Kate. Unde ți-e pardesiul?

– Mă impresionezi cu aerele astea ale tale de tată de familie, îl ironiză ea.

– Ceea ce simt eu pentru tine, nu are nimic părintesc, Kate!

– Atunci, nu te mai purta cu mine ca un tată!

– Am înțeles ... spuse el amuzat. Reformulez: draga mea Kate, binevoiești să luminezi cu prezența ta seara unui holtei bătrân și morocănos? Așa îți place?

– Morocănos cu siguranță, dar bătrân mă cam îndoiesc.

– Hai să mergem! spuse el zâmbind.

***

Când ajunseră la Bryce, Alexandru cel Mare stătea în mijlocul holului.

– Îți plac spaghetele? o întrebă Bryce.

– Le ador!

– Cu atât mai bine. Vinul e în bar, paharele în dulapul din dreapta și tirbușonul în sertar, lângă chiuvetă.

Paharele de cristal erau de o curățenie ireproșabilă, iar tirbușonul era așezat cu grijă între cuțite și linguri.

– Ești foarte ordonat, observă ea.

– Mi se pare că observ în tonul tău o notă de superioritate feminină.

Kate se ocupa de scoaterea dopului sticlei de beaujolais.

– Vrei să spui că n-ar trebui să fiu surprinsă că un bărbat știe să întrețină curată bucătăria?

– Da. Nici eu nu mă mir de îndemânarea cu care deschizi tu o sticlă de vin.

– Derek mi-a dat niște lecții în acest sens, în urmă cu doi ani. Socotea că asta trebuie să facă parte din educația mea.

– Exact pe vremea aceea începeam eu să învăț să gătesc. După ce a plecat Emmeline, am început să mănânc numai în oraș, dar la un moment dat m-am plictisit și am cumpărat o carte de bucate. Am devenit și foarte inventiv. Spaghetele mele nu au niciodată același gust.

Kate unse pâinea cu unt și pregăti sosul pentru salată, în timp ce Bryce punea masa. Spaghetele erau delicioase și la

sfârșit, terminară și sticla de vin.

– Parcă s-ar fi evaporat ... spuse Kate. Masa a fost foarte bună, Bryce. Îți mulțumesc.

– Cu plăcere.

Îl privi cum râșnește cafeaua și pune apă la fiert. Denis, soții Shaw și Joseph păreau departe. Se va gândi la ei mai târziu. Bărbatul care se afla în fața mesei din bucătărie era prezent, mult prea aproape de ea.

– Ar trebui să te tunzi, observă Kate.

– Am avut de gând să mă duc la frizer, dar în ultima vreme am fost foarte ocupat.

– Petreci foarte multă vreme la tribunal, nu-i așa?

– Și la închisoare. Mă duc acolo în fiecare dimineață ca să stau de vorbă cu clienții mei. Pot fi și doi, dar și douăzeci în aceeași zi. Uneori nu am la dispoziție decât cinci minute pentru fiecare. Infracțiunile sunt diverse. De la arestare pentru hoție până la inculpați pentru viol și crimă. Pot să spun că am o muncă extrem de variată!

– Dar îți place ce faci.

– Da. Mă simt ... util.

– Ești un om cu multiple talente, spuse ea gândindu-se la delicioasa cină pe care o improvizase. Am acasă pătrunjel și busuioc în ghivece. Va trebui să-ți aduc și ție. N-ai nici o plantă în casă.

– Le-am aruncat când m-am mutat din casa în care locuiam

împreună cu Emmeline.

Bryce umplu două ceşti cu cafea.

– Divorţul nostru va fi pronunţat peste o lună sau două, continuă el. Căsnicia noastră mi se pare atât de îndepărtată, încât am impresia că nici n-a existat ...

Kate aşteptă să continue, dar el îi întinse zahărul şi frişca şi schimbă subiectul discuţiei.

– Să mergem în salon. Discul aproape s-a terminat.

Ea se aşeză pe canapea şi atunci când veni lângă ea, după ce schimbase discul, Kate se ghemui la pieptul lui închizând ochii şi lăsându-se legănată de acordurile pianului. Fericirea era atât de trecătoare, încât era indicat să te bucuri de ea atunci când dă peste tine, îşi spuse ea. Simţi apoi buzele lui sărutându-i părul. Îşi ridică faţa spre el, aşteptând ca Bryce s-o sărute.

Gura lui era blândă şi mângâietoare, ca şi cum ar fi fost şi ea vrăjită de muzică. Îi mângâie conturul sprâncenelor, apoi degetele lui coborâră de-a lungul gâtului. Kate se simţea atât de bine, încât rămase nemişcată, lăsându-se invadată de senzaţiile pe care le stârnea în trupul ei.

Nu spuse nici unul din ei nimic. Mâna lui Bryce alunecă apoi mai jos, în timp ce sărutul lui devenea şi mai apăsat, şi degetele i se opriră la primul nasture al bluzei ei.

Kate se întoarse spre el şi începu să-l mângâie pe piept. Bryce se dădu înapoi şi ea se temu o clipă că nu dorea s-o mai

sărute, dar el doar voia să-și elibereze brațul. Cu un aer grav și concentrat, îi scoase bluza, apoi îi dădu jos sutienul din dantelă și buzele lui îi sărutară sânii ...

Kate se înfioră. Plăcerea pe care o simțea era atât de intensă, încât ea îi apăsă capul pe pieptul ei cu mâinile vârâte în părul lui, rugându-se la Ceruri ca Bryce să nu se mai oprească niciodată.

În cele din urmă, el se depărtă de ea, luă sfeșnicul în mână și întinse mâna spre ea. O conduse în dormitor, puse sfeșnicul pe măsuța de toaletă și se întoarse spre ea.

– Dezbracă-te, șopti el.

Ea îl ascultă și după aceea Bryce se apropie de ea, o prinse de mijloc și își lipi coapsele de ale ei. Înțelegându-i dorința, Kate îi zâmbi și uită cât era de timidă. Împungându-i pieptul cu sfârcurile sânilor, începu să-i mângâie spatele, așa cum visase să facă la Montreal.

Cu răsuflarea grea și ochii strălucind, el îngenunche brusc în fața ei. Începu s-o mângâie voluptuos mai întâi pe glezne, apoi urcă până în spatele genunchilor, îi urmări conturul șoldurilor, apoi își lipi fruntea de pântecele plat al lui Kate, care simți imediat căldura buzelor lui.

O ținea de șolduri. Cu trupul străbătut de fiori de plăcere, ea se încordă, în timp ce gemea și-i striga numele. Bryce n-o mai văzuse niciodată făcând așa. Se ridică în picioare și se uită la ea cu admirație, observându-i toate detaliile feței și expresia

de încântare.

Kate reveni treptat la realitate. Îi venea să râdă și să cânte, să-l iubească și să-l satisfacă pe deplin așa cum îi făcuse și el ei. Îl privi ușor ironic.

– Nu e drept, tu ai un atu în plus față de mine, șopti ea. Nu ești complet dezbrăcat.

– Dacă nu e vorba decât despre asta ...

Dădu pătura la o parte, o invită să se întindă în pat și își dădu jos și restul hainelor de pe el.

Chiar în clipa aceea tânăra își aduse aminte de programarea la medic de peste opt zile ... Întinse brațele spre el.

– Întinde-te lângă mine.

– Ce s-a întâmplat, Kate?

Toate frazele care-i veneau în minte erau extrem de stânjenitoare.

– Bryce, eu nu fac parte din categoria aceea de femei care iau în mod regulat pilula contraceptivă, îi mărturisi ea în cele din urmă. Trebuie să merg la medic săptămâna viitoare. Îmi pare rău, dar nu prea țin să-mi asum riscul să-mi faci un copil...

El tresări și Kate văzu că trăsăturile feței i se crispară. Tânăra întinse brațele spre el cu un aer îngrijorat.

– Ce s-a întâmplat? Ce-am spus?

– Nimic, totul e în regulă, Kate.

– Nu, îmi dau seama că te-a deranjat ceva.

– Te rog să nu insiști. Oricum, ar fi fost o greșeală ce urma

să facem.

– Nu e adevărat și tu știi foarte bine asta, se apără ea.

El se desprinse brusc din brațele ei, se ridică și începu să se îmbrace.

– Am băut prea mult și ne-am lăsat duși de val, asta e tot. Acum, te-aș ruga să coborâm.Voi face niște cafea.

– N-am chef de cafea.

Kate se ridică și ea din pat și începu să se îmbrace.

– Te-ai supărat pentru că ai avut impresia că m-am eschivat în ultimul moment? Te asigur că nu mă mai gândeam la întâlnirea cu medicul. Doar nu voiai să rămân însărcinată? ...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Kate, taci din gură! exclamă Bryce. Să punem punct acestei povești și să nu mai vorbim despre ea!

– Anne e de vină, nu-i așa? De doi ani ești amantul ei. Acum te-ai obișnuit cu ea și nu mai vrei s-o schimbi cu altcineva.

– Nu sunt amantul ei ...

– Nu minți, Bryce Sanderson. Mi-a spus-o cu gura ei.

– Atunci, înseamnă că nu ți-a spus adevărul.

– Vrei să spui că nu e nimic între voi?

– Ba da ... dar acum totul s-a sfârșit.

– În cazul acesta, poate ar fi fost mai bine s-o informezi și pe ea.

– Am făcut-o ... Dar asta nu cred că te privește pe tine.

Tremurând de furie, Kate făcu semn spre cearșafurile

șifonate.

– Dat fiind ceea ce s-a petrecut adineauri între noi, cred că, dimpotrivă, mă privește chiar foarte mult ... Dar asta nu mai are deja nici o importanță. Poți să fii amantul Annei și a încă zece femei, dacă ea nu-ți ajunge, mi-e absolut indiferent. Totuși, nu conta pe mine dacă-ți închipui că voi intra în jocul tău. Nu-mi place să împart cu altcineva un bun oarecare ...

Se răsuci pe călcâie, se îndreptă spre ușă, o deschise și se împiedică de Alexandru cel Mare.

– Stăpânul tău nu te-a învățat că nu e frumos să asculți pe la uși? strigă ea la motan, în timp ce el bătea în retragere.

Aflat în spatele ei, Bryce izbucni în râs. Ea se întoarse spre el cu ochii strălucind de furie.

– Poate e din aceia cărora le place să privească ...

Din trei pași, Bryce ajunse la motan și-l luă în brațe.

– Ce să-i faci? Datorită femeilor care se perindă tot timpul pe aici, e un pic debusolat ...

– Nu văd nimic amuzant în ce spui. Lasă-mă să plec, Bryce, altfel am să te lovesc!

– Văd că asta și faci, spuse el râzând în continuare.

Ea îi dădu un pumn în umăr.

– Te urăsc! Chiar dacă ai fi ultimul bărbat de pe pământ și tot nu ți-aș ceda, m-ai auzit?

– Ar trebui să fiu surd ca să nu te aud.

Cu privirea strălucitoare, înăbuși replica lui Kate cu un sărut

lung și amețitor.

– Mă mai urăști și acum? o întrebă el după ce își desprinse buzele de gura ei.

– Da, îi răspunse ea cu un aer provocator.

– E bine, îmi plac femeile care sunt credincioase principiilor lor.

El se uită îndelung la buzele și apoi la trupul tinerei. Kate își dădu brusc seama că bluza ei rămăsese în salon și că probabil era mult mai ispititoare în sutien decât goală pușcă. Se dădu ușor înapoi.

– Nu, Bryce, șopti ea.

El îi zâmbi și se duse să-și pună cămașa și pantalonii.

– Voiai să știi adevărul, Kate, continuă el brusc. Între Anne și mine nu mai este nimic. Relația noastră n-a fost niciodată una bazată pe dragoste, nici pentru ea, nici pentru mine. Când m-am întors de la Montreal, i-am spus că nu mai vreau să am cu ea decât relații amicale, ceea ce s-ar părea că nu i-a plăcut, dar credeam că e de acord.

Văzând că era sincer cu ea, Kate consideră că era mai bine să nu-i ascundă nimic.

– Zilele trecute am luat masa împreună. Mi-a cerut să-i las câmp liber de acțiune.

– Am înțeles ... Anne nu face parte din categoria femeilor care renunță prea ușor. Bănuiesc că ar trebui să mă simt flatat.

– De ce ai suferit această schimbare după Montreal?

– Pentru că te-am ținut în brațe toată noaptea și am fost atât de tulburat, încât n-am dormit toată noaptea ... E un motiv suficient de serios? Sau mai vrei să auzi și altele?

– Mă mulțumesc cu unul.

– Mă crezi?

– Da.

Cobrâră în salon și peste zece minute stăteau amândoi pe canapea sorbindu-și cafeaua, la o distanță apreciabilă unul de celălalt. Apoi, Bryce o conduse acasă.

– Sâmbătă seara trebuie să particip la o masă rotundă, o anunță el oprindu-se în fața casei ei. Dar ne vedem duminică.

– Îți mulțumesc pentru seara asta, îi spuse ea.

– Nu mai spune prostii și sărută-mă.

A fost un sărut foarte plăcut pentru Kate, Bryce îi dovedea astfel că o dorește în continuare, dar a fost și frustrant, deoarece îi trezise în trup o mulțime de senzații care rămaseră însă nesatisfăcute.

***

Cina de duminică îi intrase atât de adânc în obișnuință, încât Kate nu mai vedea în ea o sărbătoare. De data asta însă, era cu totul altceva. Știa foarte bine că nu putea să sosească

împreună cu Bryce fără să dea niște explicații în prealabil, așa că, pe la mijlocul săptămânii o sună pe Dora.

– Mamă? Sunt Kate. Nu te deranjează dacă vin duminică seara cu un prieten?

– Un bărbat? întrebase Dora, uluită.

– Da... Dat fiind că Derek a invitat-o pe sora lui, adică a prietenului respectiv, m-am gândit că ar fi politicos din partea mea să-l invit și pe el.

– El e cel care a fost cu tine la Montreal?

– Da. Se numește Bryce Sanderson, e avocat și lucrează la asistența judiciară.

– Înseamnă că îl cunoști de ceva vreme.

Kate își dădu seama unde vroia să ajungă Dora.

– E un prieten, mamă, atât și nimic mai mult ... nu te gândi la altceva. Am luat cina duminica trecută cu Derek și cu sora lui Bryce, Jenetta. Așteaptă numai s-o cunoști! Am impresia că Derek și-a găsit echivalentul feminin! Oricum, el a invitat-o și eu am fost mai mult sau mai puțin obligată să procedez la fel și cu Bryce.

– Voi pregăti un sufleu cu Grand Marnier. Crezi că îi place carnea de miel?

– Sunt convinsă că da.

– În cazul ăsta, încearcă să vii ceva mai devreme. Tu vei prepara sosul.

Duminică, Kate sosi cu o oră mai devreme și-l găsi pe Bill pe

canapea cu o pernă sub cap.

– Bună, surioară! Am petrecut noaptea la spital. Nu prea aveam de gând să vin, dar, mi-a spus mama că ai invitat un bărbat! Îți dai seama că nu am vrut să ratez un asemenea eveniment!

– Înseamnă că vrei să afli cine îi sunt părinții, ce cont are în bancă ...

– ... Iar Derek se va întreba dacă este deja amantul tău!

– Știe că nu e ...

– Este vorba despre misteriosul tău avocat?

– Da.

– Atunci, înseamnă că faci progrese. Divorțul lui a fost pronunțat?

– Nu încă. Ascultă, Bill ...

– Scuză-mă dacă îți par cam indiscret, o opri fratele ei, dar dat fiind că ai afirmat întotdeauna că cina de duminică e sfântă și că va participa la ea numai bărbatul vieții tale, nu cred că poți să-mi iei în nume de rău curiozitatea.

– A ta ... și a tuturor celorlați.

Vocea Dorei se auzi din bucătărie.

– Tu ești, Kate?

– Da, mamă. Vin acum. I-am promis că pregătesc sosul, îi explică ea lui Bill. Te rog să te porți cu discreție atunci când va veni Bryce, de acord?

Kate se duse apoi în bucătărie, unde o găsi pe mama ei

foarte agitată la ideea că-l va întâlni pe Bryce Sanderson. Tânăra curăță ceapă și o amestecă încet cu smântână și unt. Tocmai termina de prăjit compoziția la foc mic când Derek își făcu apariția în bucătărie.

– Bună! La ce oră trebuie să sosească?

– I-am spus lui Bryce să vină la șase. Credeam că tu vei veni cu Jenetta.

– Nu. Ea a ținut să-și petreacă ziua cu Bryce, bombăni el. Mâine pleacă la Vancouver.

– Dacă am înțeles bine, vei fi nevoit să te duci să studiezi planctonul din Pacific, nu-i așa?

– Forte nostim, n-am ce zice ...

– Mai bine recunoaște că nu ești obișnuit ca o femeie să prefere compania fratelui ei.

– Așa e și nu voi pretinde că-mi place așa ceva. Unde e tata? Aș vrea să beau ceva ...

Toată familia era adunată în salon când se auzi soneria de la intrare. Kate se grăbi să meargă să deschidă, urmată îndeaproape de Derek. Jenetta râdea în timp ce intră în casă.

– Credeam că nu plouă decât pe coasta de vest, spuse ea scuturându-și părul ud. A trebuit să iau cizmele lui Bryce.

Derek o prezentă familiei. Ea părea în largul ei și schimbă câteva cuvinte cu fiecare, râzând și zâmbind cu o ușurință uluitoare.

Kate își amintea foarte confuz de ceea ce se petrecu după

aceea. Probabil că îl prezentase pe Bryce, Russell cu siguranță îi oferise ceva de băut și Dora le dăduse să guste din pateurile ei cu brânză. Ceva mai târziu stăteau toți în jurul mesei și discutau. Băieții se uitau la Jenetta cu o atenție sporită. Deodată, Michael spuse:

– Ești frumoasă, Jenetta.

Ea se roși la față, stânjenită.

– Îți ... îți mulțumesc, Michael, îngăimă ea. Ești foarte drăguț.

Friptura și sosul fură excelente, iar sufleul avu un mare succes. După cină, bărbații coborâră să vadă jocul cu circuit de mașini, în timp ce Sue, Kate și Jenetta se duseră în salon. Dora, care nu stătea o clipă locului, făcea naveta între camere cu tava cu cafele și băuturi.

– Am mâncat prea mult, se plânse Kate. Așa se întâmplă în fiecare duminică.

– Ai o mamă nemaipomenită, Kate, care gătește formidabil, îi spuse Jenetta. dacă aș mânca așa seara prea des, ar trebui să fiu atentă la siluetă.

– Ești slabă ca un fir de ață, îi spuse Sue cu o voce invidioasă. Eu am mai pus pe mine două kilograme, Kate. În curând, voi fi nevoită să port rochiile de gravidă.

Jenetta se uită mirată la ea.

– Nu mi-am dat seama că ești însărcinată.

– Iau vorbele tale drept un compliment, spuse Sue râzând.

– Ți-ai dori o fetiță?

– Bill da, dar mie mi-e indiferent. Îmi doresc doar ca bebelușul meu să fie normal și sănătos.

Peste figura Jenettei trecu o umbră.

– Bineînțeles ... Ai dreptate ... Scuză-mă că te întreb, dar eu nu frecventez decât oameni necăsătoriți și majoritatea acestora nici nu vor să audă de copii ... Tu te bucuri că îi ai pe ai tăi, Sue?

– Da, foarte mult. Uneori, dacă li se întâmplă ceva, simt că-mi pierd mințile. Dar tu? Nu ești tentată să faci copii?

– Nu știu. Țin prea mult la libertatea mea. În momentul de față, nu știu dacă așa voi gândi mereu. Dar tu, Kate?

– Da, eu aș vrea să am, cu condiția să nu fiu obligată să renunț la studii sau la carieră.

Dora o anunță pe Jenetta că băieții doreau ca ea să coboare să vadă circuitul împreună cu ei în sala de jocuri. Când ajunse aici, îi văzu pe Russell și Peter jucându-se cu mașinuțele, în timp ce Bryce stătea de vorbă cu Bill. Culcat pe covor, Derek se încăierase cu Michael, care râdea în hohote. Kate o văzu pe Jenetta făcând ochii mari de uimire, apoi se duse la Russell și Peter.

La plecare, Bill se aplecă la urechea lui Kate și-i șopti:

– I-am făcut o evaluare discretă lui Bryce și pot să te informez că rezultatele sunt excelente.

Pe la ora unsprezece seara, Jenetta îi anunță cu părere de rău că trebuie să plece.

– Avionul meu decolează la ora șapte, așa că trebuie să ne sculăm devreme ca să mergem la aeroport.

– Îi voi cere lui Bryce numărul tău de telefon, îi spuse Derek cu un aer indiferent.

Ea scoase un carnețel din geantă, notă numărul și i-l întinse lui Derek.

– Sunt sigură că vom mai avea ocazia să ne revedem.

– Toronto e la jumătatea drumului. E un oraș frumos.

– Așa e. Chiar am de gând să descid aici un magazin. Până atunci însă, ai grijă și nu frânge prea multe inimi!

– Nici tu.

Nețiând seama de faptul că nu erau singuri, Derek o sărută pe gură și-i puse capa pe umeri.

Bryce nu schimbă nici o vorbă cu Kate înainte de a pleca. Nici măcar nu o sărută atunci când își puse paltonul.

– Îți mulțumesc, Kate, spuse el. Sunt bucuros că ți-am cunoscut familia.

Își luă apoi rămas-bun de la Dora și Russell, apoi ieși împreună cu Jenetta afară, în rafalele de ploaie.

Capitolul 13

După ce petrecu o zi monotonă la birou, Kate se duse la medic și apoi trecu pe la farmacie. Când ajunse acasă, sună la serviciul de informații și ceru un număr, pe care ulterior îl formă.

– Aș dori să fac o vizită unui deținut al cărui nume este Joseph Shaw sau Joseph Tremblay.

– Da, Joseph Tremblay, îi răspunse telefonista după o pauză. Nu avem nici un Joseph Shaw. Sunteți rudă cu el?

– Este fratele meu.

– Ați mai fost la el?

– Nu.

– În cazul acesta, vă voi trimite un formular pe care trebuie să-l completați. Vorbitorul e deschis în fiecare zi de la nouă la douăsprezece și de la treisprezece la cincisprezece și treizeci.

– Aș vrea să vin joi. Nu voi avea timp să completez formularul.

– Atunci, dați-mi numele, data nașterii și numele asigurării sociale. Vom verifica imediat.

Kate îi oferi informațiile cerute și închise. Așadar, se va duce miercuri la Denis și la familia Shaw, iar joi la Joseph.

Bryce nu dădu nici un semn de viață, așa că în restul timpului își pregăti bagajul și miercuri dimineața plecă spre Montreal.

Când dădu adresa azilului șoferului de taxi, acesta se uită mirat la costumul ei din stofă și bluza din mătase.

– Acela nu e un cartier pentru dumneavoastră, domnișoară. Sunteți sigură că e adresa corectă?

– Da. E vorba despre un cămin pentru oameni în vârstă.

– Bine, cum doriți. Trebuie să vă aștept?

– Nu, nu e nevoie. Nu știu cât timp îmi va lua.

Căminul se afla pe colțul unei străzi. Era o clădire întunecată, cu ferestre înguste. În spatele acelor ziduri cenușii trăia acela care îi bântuia nopțile de când se știa, sursa coșmarurilor sale, își spuse ea.

Recepționera era o doamnă în vârstă, cu fața ovală. Kate i se adresă în franceză.

– Cu domnul Tremblay, vă rog.

– Camera 208. Pe scară, la stânga.

– Se simte bine? îngăimă ea.

Bătrâna făcu o mutră înțepată.

– Întrebarea asta puneți-o infirmierelor, dar cred că nu s-ar afla aici dacă ar fi așa.

– Am înțeles … Mulțumesc.

Urcă scara și văzu la celălalt capăt al coridorului doi bărbați îmbrăcați în pijamale discutând în fața ferestrei. Pentru prima oară Kate își dădu seama că putea foarte bine să nici nu-l recunoască pe Denis Tremblay și să treacă pe lângă el fără să știe. Își adună tot curajul și se apropie de camera 208.

Unul din cei doi bărbați se întoarse spre ea.

– Căutați pe cineva, domnișoară?

– Pe domnul Tremblay.

– Oh, în mod sigur e înăuntru,. Nu iese niciodată afară.

Bătu la ușă, dar nu-i răspunse nimeni. Mai bătu o dată și auzi o voce înfundată dinăuntru.

– Doarme, pleacă!

Așadar, erau doi. Ea împinse ușa și intră. Își îndreptă atenția asupra celui care ocupa patul de lângă fereastră, pentru că celălalt sforăia.

– Ești Denis Tremblay, nu-i așa? îl întrebă ea fără nici o introducere. Probabil că fusese un bărbat frumos, dată fiind înălțimea pe care o avea. Acum trupul lui era descărnat, fața palidă și slăbită. Nu simțea nici un pic de duioșie sau de afecțiune față de acel bătrân cu privirea rătăcită …

– Sunt sigură că ești Denis Tremblay. Sunt fiica ta,

Catherine.

O expresie speriată apăru deodată pe fața bătrânului și acesta se ghemui în fundul patului.

– Te-ai întors!

– Stai liniștit, nu-ți fac nici un rău ...

– Te-ai întors, repetă el și mai îngrozit. De ce? De ce?

Kate nu înțelegea.

– Pentru că sunt fiica ta. Voiam să te văd. Până de curând, nici nu știam că am fost adoptată și ...

Brusc văzu că spaima lui fu înlocuită de un acces de furie.

– Ticăloasă ce ești! strigă el. N-o să mă lași niciodată în pace? Trebuie să vii din nou să mă enervezi după atâția ani ... Ieși afară, nu mă impresionezi pe mine cu aerele astea ale tale de mare doamnă!

"E exact ca în vis", își spuse Kate.

– Nu sunt Alanna. Sunt fiica ta.

– Mi-ai făcut un băiat cu părul negru ca al tău ... Dar l-au luat, pe el și pe beblușul care plângea tot timpul ... Mi-au spus că ai murit ... Am fost și la mormântul tău. Alanna Shaw ți-ai scris pe cruce, nu Alanna Tremblay. M-ai urât și dincolo de mormânt, nu-i așa? Și acum, ai apărut din nou ...

– Sunt Catherine, spuse ea mai apăsat. Copilul care plângea mereu. Catherine, nu Alanna.

– Îmi amintesc ziua în care te-am întâlnit. Erai împreună cu colegii tăi de la universitate, veniserăți să susțineți greva. Aveai

ochii de culoarea oceanului. Până la urmă ai ajuns în patul meu în noaptea aceea, nu-i așa? Parcă erai o fată de pe străzi, după felul în care gemeai, și nu o înfumurată din cartierul Westmount. N-am reușit să te îmblânzesc niciodată, nu-i așa. Alanna?

Kate se apropie de el, își puse mâinile pe țeava din metal a patului și se aplecă spre el.

– De ce nu am plecat atunci când îmi băteai băiatul? De ce am rămas?

– Nu puteai să mă părăsești. Știi bine că nu puteai s-o faci.

– Atunci am preferat să mor, șopti ea.

– Da, ai preferat să mori ... Atunci, de ce ești aici? Sunt obosit, Alanna. Pleacă, te rog, lasă-mă în pace.

Capul îi căzu pe pernă și închise ochii. Kate știa acum că nu o va mai teroriza, își pierduse puterea asupra ei. Nici nu-și mai amintea de ea ... pentru simplul motiv că era încă îndrăgostit de Alanna .. și, cu toate astea, ce catastrofă fusese viața lor împreună!

După ce ieși din cămin, luă un taxi care o lăsă în fața unei reședințe superbe din cartierul Westmount. Kate nu se simțea la fel ca în fața căminului de bătrâni de la Pointe Saint-Charles. Era neliniștită și dominată de furie.

Clădirea, construită în stil victorian, exprima respectabilitate și bigăție. Un Mercedes negru era parcat pe alee. Sună și-i deschise ușa o tânără servitoare.

– Aș dori să vorbesc cu domnul și doamna Shaw, vă rog.

– Pe cine trebuie să anunț?

– Catherine McIntyre, din Halifax.

Holul avea podeaua din marmură, pereții erau acoperiți cu lambriuri din esență tare și de jur-împrejur se aflau mobile scumpe. Kate nu era specialistă, dar își dădea seama că toate acele lucruri costau o avere.

– Pe aici, spuse servitoarea înclinând ușor capul. Domnul și doamna Shaw vă așteaptă.

Kate o urmă și intră într-un salon la fel de luxos ca și restul casei. Un bărbat în vârstă stătea lângă șemineu.

– Bună ziua, șopti ea.

El se uită la ea într-un mod ciudat. Kate își aminti de reacția măicuței Marie-Claire și a lui Denis și înțelese că probabil observase asemănarea ei cu Alanna.

– Domnișoara McIntyre? o întrebă el.

– Da. Am venit din Halifax.

– Eu sunt Maxwell Shaw și dânsa este soția mea, Endora. Cu ce putem să vă ajutăm, domnișoară?

Chiar și Dora, care se pricepea foarte bine la etichetă, ar fi fost nevoită să aplaude manierele elegante ale acelui bărbat. Endora, în schimb, se mulțumise doar să facă un semn cu capul spre Kate. Stătea într-un fotoliu, cu un picior peste celălalt. "Aceștia sunt bunicii mei", își spuse Kate.

– Bănuiesc că ați observat că semăn cu o persoană pe care

o cunoașteți, domnule Shaw.

– E posibil, aprobă el fără să facă alte comentarii.

– Sunt nepoata dumneavoastră.

– E ridicol, exclamă Endora cu o voce tăioasă.

– Sunt fiica Alannei Shaw. Alanna era fiica dumneavoastră, nu-i așa?

Endora se foi în fotoliu, privind-o cu niște ochi reci ca gheața.

– De douăzeci și șase de ani, numele Alannei nu a mai fost rostit în această casă.

– Probabil din cauză că vă era rușine de el.

Maxwell Shaw interveni înainte ca soția lui să mai apuce să-i dea replica.

– Poate ar fi mai bine să ne oferim niște explicații, spuse el cu blândețe în glas. De ce ai așteptat atâta vreme până să vii aici?

– După moartea mamei, am fost adoptată. Părinții mei adoptivi nu mi-au spus nimic. Am descoperit totul abia în vara trecută. Mi-a trebuit toată iarna ca să dau de urma adevăraților mei părinți: fiica dumneavoastră, Alanna și Denis Tremblay.

– Nu vei obține nici un ban de la noi! exclamă Endora Shaw.

– Te rog, Endora! protestă soțul ei.

Kate simți că se face albă ca varul la față.

– Și dacă aș muri de foame și tot n-aș avea nevoie de banii dumneavoastră.

– Atunci, de ce ai venit? se interesă Maxwell Shaw.

– Am venit să vă întreb de ce ați lăsat-o pe fiica dumneavoastră să moară în sărăcia cea mai lucie și dacă știți că eu și fratele meu am fost puși sub protecția justiției după moartea ei, și să vă spun că, dacă nu exista o măicuță miloasă, ar fi fost înmormântată într-o groapă comună. Ce crimă a comis ca să merite să fie părăsită de proprii părinți?

De data asta Maxwell păli, dar Endora fu cea care vorbi.

– Și-a abandonat studiile. S-a înhăitat cu o bandă de netrebnici, niște comuniști ...

Lui Kate i se păru că pentru femeia aceea nu exista un calificativ mai dezonorant.

– ... apoi a rămas însărcinată cu docherul acela. Ar fi putut să se întoarcă acasă și să avorteze, dar ne-a râs în nas când i-am pomenit despre o asemenea eventualitate.

Vocea Endorei tremura de furie.

– I-am spus că nu vreau s-o mai văd niciodată, nici pe ea și nici pe bastardul ei, că pentru noi ea nu mai exista și că o dezmoștenim.

– Nu ați regretat hotărârea pe care ați luat-o?

– Nu.

– Am pierdut legătura cu Alanna, interveni Maxwell Shaw. Nu știam nici măcar unde locuia ... Dar nu înțeleg de ce ați fost puși sub protecția justiției.

– Ați auzit vreodată vorbindu-se despre copii bătuți?

– Tu ...

Soția lui îl opri.

– Nici nu mă mir! Aș fi fost gata să pun pariu că va avea loc ceva de genul ăsta. Omul acela era o adevărată brută.

Endora avea o fire răzbunătoare. Faptul că cei doi copii suferiseră cumplit o lăsa rece. Kate începu s-o urască.

– Ai reușit să dai de urma fratelui tău? o întrebă Maxwell.

– Da. E la închisoare, pentru jaf cu mână armată. Mă duc mâine să-l văd.

– Mi se pare că ești foarte curajoasă, Catherine.

– Maxwell, nu uita că avem o întâlnire.

Endora se ridică în picioare.

– Nu ne-ai oferit nici o dovadă în legătură cu așa-zisele tale relații cu familia noastră, domnișoară McIntyre.

– Una din ele e zugrăvită pe fața mea. Când l-am vizitat pe tata la cămin, m-a confundat cu Alanna.

– Asemănarea fizică nu are nici o valoare legală.

– Am copia certificatului meu de naștere.

– Oricum, nici eu și nici soțul meu nu vom modifica testamentul.

– Mi se pare că v-am mai spus o dată că banii dumneavoastră nu mă interesează ... Dar e ceva pe care aș vrea să-l obțin de la dumneavoastră: o fotografie a mamei.

– Le-am rupt pe toate. Te va conduce soțul meu, domnișoară. Îți urez o după-amiază plăcută, îi răspunse

Endora, după care ieși din încăpere.

– Atunci când m-am dus la mormântul mamei, un îngrijitor mi-a spus că uneori vine un domn cu părul alb și depune flori. Dumneavoastră sunteți?

Maxwell aruncă o privire furișă spre ușa pe care ieșise soția lui.

– Da. În fiecare an, în luna iulie, de ziua ei. Îi plăceau foarte mult trandafirii.

– Așadar, știați unde este înmormântată?

– Atunci când m-am pensionat, acum cincisprezece ani, am vrut să aflu ce se întâmplase cu ea. I-am găsit numele în registrul de decese. Aproape că m-am simțit ușurat. Alanna era la fel de dură cu ea, ca și cu ceilalți. De atunci, am început să-i duc flori.

Kate se apropie repede de el și-l sărută pe obraz.

– A fost un gest frumos ...

– Semeni foarte tare cu ea. Vrei să-mi dai numărul tău de telefon și adresa?

– Da. Doriți să-mi scrieți?

– Da. Te rog s-o scuzi pe soția mea, Catherine. Nu s-a înțeles niciodată bine cu Alanna.

– Ar fi bine să plec, ca să nu întârziați la întâlnire.

– Alanna îmi va lipsi mai puțin acum, după ce te-am cunoscut. La revedere, Catherine.

Kate chemă un taxi, care o duse la mănăstirea unde se afla

măicuța Marie-Claire. Aceasta era în bibliotecă, citind ceva cu ochelarii pe nas.

– Kate! exclamă ea. Cât de mult mă bucur că te văd! Ce mai faci, copila mea?

– Bine ... Sper că nu vă deranjez.

– Nici vorbă de așa ceva ... Ai venit la Montreal ca să te întâlnești cu membrii familiei tale?

Kate îi povesti despre vizitele pe care le făcuse lui Denis și celor doi soți Shaw, apoi îi spuse ce se întâmplase cu Joseph.

– Mă întristează ce-mi spui, dar nu mă miră deloc, șopti călugărița. Era foarte scârbit de tot și de toate ... Nu cred că-și mai amintește de mine. În cazul în care nu m-a uitat, spunei că-i transmit binecuvântarea mea.

– Mă cam tem de această întrevedere, mărturisi Kate.

– Nu-ți face griji, totul va fi bine. Ești foarte curajoasă.

Era a doua persoană din ziua aceea care-i spunea același lucru.

– Nu, nu cred că sunt curajoasă, dar n-am încotro. Trebuie să-l revăd.

– Există mai multe feluri de curaj ... Deci ... Bunicii tăi au crezut că vrei banii lor. Mama ta nu m-a lăsat să-i anunț atunci când se simțea foarte rău. Prima dată nu ți-am spus, dar acum cred că înțelegi mai bine situația.

– Bunica e un om egoist și lipsit de inimă, iar bunicul nu face, din nefericire, altceva decât să se încline în fața voinței ei.

– Alanna nu era așa.

– Atunci, Alanna a fost alungată și au considerat-o moartă cu zece ani mai înainte ca ea să moară cu adevărat.

– Nu te înrăi și tu acum, copila mea.

– Nu ...

– Ce mai face prietenul tău? E și acum la fel de îndrăgostit de tine?

– Nu e îndrăgostit de mine ...

– Ei aș! Sunt eu o bătrână care nu s-a măritat niciodată, dar știu să recunosc un bărbat îndrăgostit când îl văd. Nu te-a scăpat din ochi tot timpul cât ai stat aici.

– Îi este teamă să-și asume un angajament.

– Înseamnă că atunci când și-l va asuma, va fi pentru totdeauna.

– Sunteți o optimistă iremediabilă, spuse Kate râzând

– Mai degrabă o romantică, o corectă măicuța.

Oricât de ciudat i se părea, când Kate părăsi mănăstirea avu impresia că își găsise aici cea mai bună prietenă.

Capitolul 14

În timp ce conducea mașina pe drumul spre închisoare, Kate se simțea extrem de singură. Deodată, zări în depărtare, în vârful unui deal, turnurile cenușii ale închisorii. Brusc, simți că nu se putea duce acolo. Confruntarea ce urma să aibă loc o înspăimânta. Și totuși ... Opri motorul, luă punga de hârtie, coborî din mașină și se îndreptă spre doi gardieni care stăteau de vorbă lângă o mașină de teren.

– Scuzați-mă, am venit să vizitez pe cineva. Pe unde s-o iau?

– Urcați pe scara aceea. Intrarea se găsește în capătul ei.

Tânăra îi ascultă și se trezi în fața unui grilaj. Se auzi un declic și bariera se ridică, iar după ce trecu de ea coborî la loc. Se afla într-o încăpere plină de astfel de grilaje din metal. În spatele unui ghișeu observă o femeie îmbrăcată într-un sacou albastru.

– Am venit să-l văd pe Joseph Tremblay.

– O clipă, să verific ... Totul e în ordine. Trebuie să-mi dați geanta și pachetul. Vi le voi înapoia la plecare ... și cerceii, vă rog. Mai aveți și alte bijuterii?

– Nu, șopti Kate. I-am cumpărat niște țigări și câteva reviste. Nu pot să i le dau?

– Nu. Există un automat la intrarea în vorbitor. Nu aveți voie să aduceți produse din afara închisorii. Încercăm în felul acesta să luptăm împotriva contrabandei.

Gardianul din spatele grilajului îi dădu toate informațiile necesare. Vârî niște monede în automat. Nu știa dacă Joseph fuma, dar era convinsă că îi vor face plăcere niște tablete de ciocolată și două, trei cutii ce Coca-Cola.

Kate îi spuse numele ei și al lui Joseph supraveghetorului vorbitorului, apoi semnă într-un registru și așteptă câteva minute, studiind rând pe rând persoanele prezente în sală. La un moment dat simți că se uită cineva la ea.

În cadrul ușii apăruse un bărbat slab, îmbrăcat regulamentar, în pantaloni verzi și tricou alb. Nu era ras. Avea părul negru și ochii cenușii. Emoționată, Kate se ridică în picioare și se apropie de el. Privind-o indiferent, se părea că așteaptă să audă ce avea de spus și Kate avu neplăcuta senzație că se pricepea foarte bine la așa ceva.

Avu de gând să-i întindă mâna, dar o inspirație de moment o determină să se oprească. Probabil de teamă să nu fie

respinsă ...

– Ești Joseph? îl întrebă ea.

El aprobă printr-un semn din cap.

– Mă numesc Catherine McIntyre. Sunt sora ta, Catherine.

El rămase neclintit, uitându-se la ea cu răceală.

– Serios?

– Da. Nu vrei să ne așezăm?

După ce luară loc de o parte și de cealaltă a unei mese, ea întinse spre el ciocolata și cutiile de Coca Cola.

– Le-am cumpărat de jos. Îți aduceam țigări și reviste, dar n-am știut că e interzis.

Dat fiind că Joseph se uita la cutiile de Coca Cola cu un aer total lipsit de interes, ea schiță un zâmbet și-l întrebă:

– Preferi să vorbim în franceză? Mă descurc destul de bine, cu condiția să vorbești rar.

– Nu. Aici vorbesc engleza.

– Poate că ar trebui să-ți explic motivul pentru care mă aflu aici

El rupse ambalajul de la una din ciocolate și mâncă o bucată. Încercând să se exprime cât mai clar posibil, Kate îi vorbi despre Dora și Russell, îi povesti cum aflase că era adoptată, apoi despre investigațiile pe care le făcuse. Joseph terminase prima ciocolată și trecuse la a doua.

– Trebuia să te văd. Îmi ... îmi pare tare rău că te găsesc într-un asemenea loc.

– Probabil că te simți dezrădăcinată din mediul tău, o luă el peste picior.

– Așa este, dar nu mă simt răspunzătoare de modul în care am fost crescută.

– Și acum, ce ai de gând să faci? Să te întorci acasă și să le spui prietenilor tăi: "Stați să vă spun una bună! Am un frate la închisoare".

Ea îl privi drept în ochi.

– Nu mă cunoști deloc, Joseph. Eu nu fac parte dintr-o asemenea categorie de oameni.

– Deci, vei trece sub tăcere existența mea? Doar sunt rușinea familiei, nu-i așa?

– Deloc. Aș vrea să vin să te văd de câte ori voi putea.

– N-am nevoie de tine ... Nici de tine și nici de altcineva.

– Cu toții avem nevoie unii de ceilalți, Joseph.

– Asta e valabil pentru tine! N-am nevoie de niște suflete milostive care să vină să-mi facă morală. Ai înțeles? strigă el

– Nu sunt surdă, îi spuse ea calmă. Și nu sunt un suflet milostiv. Sunt sora ta. Avem aceiași părinți ...

– Nu-i amesteca pe ei în discuția asta!

– Nu mi-am cunoscut mama, n-am nici o amintire despre ea, dar Denis Tremblay mai este în viață. L-am văzut ieri, în căminul în care ...

Joseph înjură atât de urât, încât lui Kate i se tăie răsuflarea.

– Ce lepădătură! ... Ar fi trebuit să-l omor cu mâinile mele.

Măcar aș fi avut un motiv să mă aflu aici ...

– Ce ți-a făcut?

El îi arătă palma brăzdată de cicatrice.

– Și asta nu e tot. O să-ți arăt și altceva.

Își ridică tricoul pentru ca tânăra să-i poată vedea dungile albe care-i umflau pieptul. Kate observă cu coada ochiului că supraveghetorul se apropia cu un aer îngrijorat. Ea îi făcu semn să se depărteze.

Apoi își dădu părul la o parte de pe frunte și-i arătă degetele de la mâna stângă.

– Și pe mine m-a bătut, Joseph, deși eu am avut mai mult noroc ca tine. Nu aveam decât câteva luni când au intervenit serviciile sociale. L-am visat ani în șir, a fost un coșmar cumplit, dar acum totul s-a terminat. E un bătrân ramolit, cu sănătatea ruinată de băutură. Nu mai are rost să-i porți pică. S-a distrus cu mâna lui ...

Ea lăsă brusc capul în jos și își acoperi ochii cu mâinile încercând să-și stăpânească lacrimile. Joseph se uită la ea cu ochi lipsiți de orice expresie.

– Ai face bine să te întorci acasă și să nu te mai întorci niciodată, îi spuse el cu răceală. Nu facem parte din aceeași lume, nu avem nimic să ne spunem.

– Nu sunt de acord.

– Nu are importanță dacă ești sau nu de acord.

Kate încercă să joace ultima carte.

– Măicuța Marie-Claire îți trimite binecuvântarea ei.

– Cine e individa? Una din prietenele tale?

– A venit să te vadă la spital când aveai zece ani. Ea s-a ocupat de înmormântarea mamei noastre.

– Și ce dacă, vrea o medalie pentru asta?

Kate oftă. Era sigură că Joseph își amintea de măicuța Marie-Claire.

– Îți voi scrie, îi spuse ea.

– Cum să nu! Scrie-mi, până când o să-ți dai seama că nu sunt citite scrisorile ... Ce crezi că e aici, vreun pension de domnișoare? Noi nu suntem decât niște câini în cușcă, niște animale ...

– Atunci lasă-mă să te ajut. Dă-mi voie să te vizitez.

Joseph își trase scaunul de sub el și se ridică în picioare.

– Nu vreau să te mai văd pe aici. Ai înțeles?

Îi întoarse apoi spatele și ieși din vorbitor.

Kate ieși pe poarta închisorii, se urcă în mașină, își puse capul pe volan și începu să plângă în hohote.

***

La ora patru după-amiază era deja acasă. Nici nu sosise bine că sună cineva la ușă. Fără nici un chef, se duse să deschidă.

– Bună ziua, draga mea, îi spuse Dora, care purta pe cap o pălărie verde. Dat fiind că eram prin zonă, ne-am gândit să ne oprim ca să te salutăm. Grăbește-te, Russell, va intra tot frigul în casă ...

Russell închise ușa în urma lui. Kate umplu ibricul cu apă și-l puse pe aragaz.

– Am fost la Montreal, îi anunță ea cu răceală în glas. I-am văzut pe tata și pe bunicii mei ... iar azi-dimineață l-am vizitat pe fratele meu.

– La închisoare? se interesă imediat Russell.

– Da.

– Dar acela nu e un loc potrivit pentru tine, Kate.

– Nu cred că e potrivit pentru nimeni.

– Ba pentru unii da. Se află acolo și oameni care au făcut lucruri îngrozitoare, Kate, care nu pot fi lăsați în libertate.

– Poate că ar trebui să ne întrebăm de ce au ajuns să le comită.

– Prefer să nu mă aventurez pe un asemenea teritoriu. Tot ce știu e că acești oameni sunt periculoși.

– Dacă l-ați fi adoptat pe Joseph, sunt convinsă că el n-ar fi acum acolo!

– N-ai dreptul să afirmi așa ceva Kate, interveni Dora. Nu era posibil să-l adoptăm. Ne-am fi pus în pericol întreaga familie.

– Cum poți să spui așa ceva? Nu avea decât zece ani!

– Am acționat cum am știut noi mai bine. Trebuia să ne

gândim și la noi ...

– Păi vedeți? Asta e problema! o opri Kate. Fiecare nu se gândește decât la el însuși!

– Ajunge, Kate! strigă la ea Russell.

Din cauza surprizei, Kate fu cât pe-aci să scape ceașca din mână. Russell nu prea obișnuia să ridice tonul în timpul unei discuții.

– Cum îți ...

– Nu vreau să mai aud un cuvânt, Katherine. Mama ta e foarte supărată.

– Nu aveam intenția să ... spuse Kate văzând că Dora plângea.

– Taci din gură și ascultă-mă ... Te-am crescut cu toată dragostea de care am fost în stare. N-am făcut-o ca să ni se mulțumească mai târziu, ci pentru că așa am dorit noi. În schimb, nu voi admite niciodată ca tu să reprezinți o sursă de necazuri pentru mama ta. Ai înțeles?

– Da, tată ...

– Ești perfect îndreptățită să dorești să-ți regăsești familia. Chiar am ajuns să recunosc că am greșit ascunzându-ți faptul că ai fost adoptată. Totuși, îți interzic să ne reproșezi ceva în legătură cu Joseph. Am făcut tot ce a fost omenește posibil. Nu e vina noastră că a ajuns la închisoare ...

– Scuză-mă, am fost nedreaptă cu tine. Sunt convinsă că ai facut tot posibilul. Închisoarea m-a tulburat atât de mult, încât

m-am lăsat pradă furiei ...

– Cum te-a primit? o întrebă Russell.

– Nu prea bine. Îi voi scrie și voi încerca să mă mai duc să-l văd, dar mă îndoiesc că voi reuși să stabilesc vreo relație cu el.

– Fii atentă, Kate. Nu vrem să te știm nefericită, spuse Russell privind-o cu afecțiune.

– Vă sunt nespus de recunoscătoare. Dacă n-ați fi fost voi, aș fi putut să sfârșesc ca el. Vă iubesc foarte mult, spuse Kate, emoționată.

– Și noi te iubim, draga mea.

La plecare, se îmbrățișară. Kate se simțea mult mai bine decât atunci când sosise de la aeroport. În timp ce-și pregătea o omletă, o sună Bryce.

– Ești acasă?

– Dacă n-aș fi n-aș răspunde la telefon! răspunse ea bine dispusă.

– Unde naiba ai fost?

– Poftim?

– Știi foarte bine ce vreau să spun. De ieri te caut încontinuu. N-ai fost nici acasă și nici la birou.

– Am avut două zile de concediu, în cazul în care îți datorez o explicație.

– Cu cine ai fost?

– Cum adică?

– Dat fiind că n-ai dormit acasă, te întreb cu cine ai fost?

– Cu ce drept mă întrebi? Doar nu sunt proprietatea ta! Nu-ți dau socoteală dacă dorm sau nu acasă.

– Deci, ai fost cu cineva. E vorba despre Graham?

– De ce nu-l întrebi pe el?

– Exact asta voi face!

Kate își imagina ce mutră va face Graham și-i veni să râdă.

– Graham e în stare să-ți spună că am fost împreună, și dacă ar fi și dacă n-ar fi adevărat, așa că nu cred că asta te va ajuta în mod deosebit.

– Nu te supăra pe mine, Kate. Am crezut că înnebunesc noaptea trecută. Nu puteam suporta ideea că te afli în brațele altui bărbat, mă înțelegi?

Ea își aminti de sentimentele ei referitoare la Anne.

– Da, înțeleg. În schimb, nu admit să tragi imediat concluzia că am fost cu cineva.

– Atunci, unde ai fost?

– La Montreal. Ieri m-am întâlnit cu tatăl meu și cu bunicii mei și azi-dimineață cu fratele meu, la închisoare. Abia am ajuns acasă. Ești mulțumit?

– De ce nu mi-ai spus și mie ce intenții ai?

– Nici nu m-am gândit la asta ...

– Deci, însemn atât de puțin pentru tine?

Ce să răspundă la întrebarea asta? "Te iubesc, sunt îndrăgostită de tine"?

– Obișnuiesc să mă descurc singură, Bryce. De altfel, mi se

pare că acorzi prea multă importanță faptelor și mișcărilor mele pentru cineva care nu vrea să existe nimic între noi.

Urmară câteva secunde de tăcere, după care Kate auzi în receptor o înjurătură.

– Fir-ar a naibii de treabă!

Bryce trânti recptorul în furcă. Kate își mușcă buza de jos, se uită o clipă la telefon, după care îl trânti și ea la fel de violent. După ce se mai liniști puțin însă, Kate ajunse la concluzia că gelozia lui Bryce era destul de interesantă. Ea dovedea o afecțiune de care nici el nu părea să-și dea seama. Căci, în definitiv, dacă nu ținea la ea, de ce ar fi fost gelos?

Capitolul 15

Kate își petrucu ziua de vineri împreună cu Jake și Toby. Mâncară la McDonald's și merseră să vadă "Războiul stelelor". Când se întoarse acasă, găsi în cutia poștală un plic cu însemnele universității. Erau rezultatele la examene.

Deschise plicul, cu inima bătându-i puternic în piept și la început nu reuși să vadă decât o succesiune de note de nouă și zece. Probabil nu-i trecuseră nota de la contabilitate ... În cele din urmă o descoperi ... era în a patra coloană. Obținuse nota nouă. Scoase un strigăt de bucurie și își anunță imediat părinții.

A doua zi dimineață, o sună prietena ei Carol, pe care n-o mai văzuse de câteva săptămâni deoarece mersese la Ottawa să urmeze niște cursuri la universitate. Își dădură întâlnire la cinematograf, după care merseră să ia masa la o cafenea. Când

ajunseră însă aici, Kate îi văzu pe Anne și pe Bryce, care purtau o discuție aprinsă. Tânăra simți o înțepătură de gelozie în inimă ...

Tinerele se așezară la o masă situată în afara razei lor vizuale și Kate îi spuse lui Carol:

– Arăți foarte bine. Prietena ei se încruntă.

– Nu pot să spun același lucru și despre tine. Pari a avea probleme cu dragostea.

– Ai dreptate. Drept dovadă, respectivul se află aici, în compania altei femei.

– Nu mi-ai spus că ești îndrăgostită, Kate. De când te știu, n-ai fost îndrăgostită de nimeni. Tu nu ești ca mine.

– Am suferit o mare decepție pe vremea când aveam nouăsprezece ani. Credeam că am devenit imună ... Uite că pleacă.

Anne își croia drum printre mese, cu obrajii roșii de furie. Bryce mergea în urma ei și nu părea nici el prea bine dispus. Kate așteptă ca cei doi să iasă pe ușă ca să poată respira mai ușor ...

– Ce frumos e! suspină Carol. M-am dat întotdeauna în vânt după bărbații cu pomeții proeminenți. Și ce ochi are ... Înțeleg de ce ești îndrăgostită de el. Nici femeia cu care e nu arată rău, chiar dacă el nu părea prea încântat că se afla în compania ei.

Deși Carol era o prietenă foarte bună, Kate nu prea avea chef să-i vorbească despre relațiile ei cu Bryce și cu atât mai

puțin despre ce fel de cuplu forma el cu Anne. Stătură îndelung de vorbă și Kate ajunse acasă abia după ora douăzeci și trei.

A doua zi redactă o scrisoare pentru Joseph, cu o senzație neplăcută la gândul că aceasta va fi citită înainte de a-i fi înmânată. "Aș vrea tare mult să primesc vești de la tine", încheie ea. Și semnă: "Cu afecțiune, Catherine".

Puse luni scrisoarea la poștă și zilele trecură, fără să primească nici un răspuns. Nici Bryce nu-i dădu nici un semn de viață. Puse de mai multe ori mâna pe telefon ca să-l sune, dar renunță de fiecare dată. Trebuia să aștepte și să spere ...

Își petrecu weekendul la Sue și Bill, îi duse pe Jake și pe Toby la piscină și se înscrise la un curs de dans. Totuși, nu se simțea fericită. Slăbise foarte mult și era palidă și obosită. Nu-și dădu seama de asta decât în seara în care se duse la un concert de muzică de cameră împreună cu Graham. În pauză, când acesta reuși s-o vadă mai bine, se încruntă.

– Doamne sfinte, Kate, dar ce fel de viață duci tu?

Dora, Russell, Bill și Derek îi făcuseră și ei observații asemănătoare despre felul cum arăta.

– Ca toată lumea ... Muncesc, mănânc și dorm.

– S-ar părea că ultimele două îți cam lipsesec. Ce s-a întâmplat?

– Ceva cu care tu ai putea să te obișnuiești și anume faptul că sufăr din cauză că nu-mi sunt împărtășite sentimentele.

Sentimentele nu-mi afectează niciodată greutatea. De fapt,

tu știi foarte bine că sunt îndrăgostit la nebunie de tine și sper că n-ai să pretinzi că îmi răspunzi cu aceeași monedă.

– Nu ești deloc îndrăgostit de mine, Graham.

– Bryce Sanderson e de vină?

– Mai bine am vorbi despre altceva, dacă nu te deranjează.

– Deci, despre el e vorba. Ca să-ți spun sincer Kate, am impresia că îți place să-ți complici existența. Mi se pare totuși că te-am avertizat că e un tip singuratic.

– Da.

– Bine, continuă brusc Graham, dacă lucrurile stau așa, îți voi spune ce am auzit.

– În legătură cu Bryce?

– Da. Am aflat de curând de ce s-a despărțit de soția lui.

Ea rămase câteva clipe cu gura căscată, apoi îi spuse:

– Povestește ...

– Acum vreo două săptămâni am fost invitat la un dineu la care participau numai judecători, avocați și politicieni. Nici nu știu ce căutam acolo! Fapt e că m-am trezit așezat lângă unul din asociații cabinetului de avocatură la care lucrase Bryce înainte să treacă la asistența judiciară. Acesta mi-a spus că despărțirea de soția lui fusese o afacere foarte tristă. Pe scurt, au avut un copil handicapat. Emmeline, soția lui, n-a văzut niciodată copilul și imediat ce și-a revenit după naștere, l-a părăsit pe Bryce. Copilul a trebuit internat într-o instituție specializată. Avocatul nu știa ce se mai întâmplase cu copilul și

nici măcar dacă era băiat sau fată, dar, după părerea lui, probabil că n-a trăit mult timp. Imediat după aceea, Bryce s-a transferat la asistența judiciară. A fost o pierdere grea pentru cabinet.

– Avocatul știa motivul pentru care copilul era anormal?

– Din câte am înțeles, nu, dar dacă ne gândim la complexitatea procesului concepției, apariția unui copil normal poate părea uneori miraculoasă.

Kate simțea că îi fierbe mintea. Atunci când îl întâlnise pe Bryce pentru prima oară, el îi spusese că trebuie să se mărite și să aibă copii ... Copii. Refuza oare să se însoare cu ea pentru că se temea ca nu cumva istoria să se repete? În câteva zile, își pierduse și soția și copilul ... În asemenea condiții, nu era de mirare că îi era teamă să iubească din nou.

– Vrei să mă scuzi câteva minute, Graham? îl rugă Kate cu vocea gâtuită de emoție. Am de dat un telefon.

Kate introduse câteva monede în aparat și formă numărul lui Bryce. Mai era un minut până la începerea spectacolului.

– Bryce? Sunt Kate. Pot să vin la tine mâine-seară?

– Kate ...

– Mă grăbesc ... Pot?

– Bine. La ce oră?

– Mâine îi duc pe Toby și pe Jake la piscină, așa că nu voi veni mai devreme de ora nouă seara. E prea târziu?

– Nu. Voi fi acasă, dar de ce vrei să ...

– Scuză-mă, trebuie să închid, Bryce. Pe mâine!

Soneria anunța sfârșitul pauzei. Îl găsi pe Graham la intrarea în sală.

– Ce urmează în partea a doua? îl întrebă ea.

– O fugă de Bach. Una din favoritele mele ...

– S-o ascultăm ...

***

A doua zi dimineață avu o ședință lungă la serviciul de agrement al primăriei. Acele ceasului parcă stăteau pe loc! După-amiază trecu prin parc ca să verifice echipamentele și să se gândească la Bryce. Habar n-avea ce urma să-i spună. Putea foarte bine s-o dea afară din casă. Era evident că n-avea nici un chef să vorbească despre copilul care-i distrusese căsnicia.

La ora șaptesprezece se întoarse acasă și mâncă niște sandvișuri. Apoi plecă la piscină, unde se întâlni cu Jake și cu Toby, iar la ora douăzeci instructorii de înot anunțară închiderea bazinului. Îi conduse pe copii acasă, apoi își continuă drumul până la Bryce.

Acesta îi deschise ușa. Era îmbrăcat în cămașă și pantaloni din catifea, ținuta în care Kate știa că se simțea cel mai bine. Totuși, părea încordat. În spatele ei apăru deodată Alexandru

cel Mare, care începu să i se frece de picioare.

– S-a umplut de noroi pe labe. Vino în bucătărie, cât timp îl curăț.

Bryce luă o bucată de cârpă și șterse cu grijă labele motanului, apoi îl puse pe podea. În cele din urmă, se întoarse spre ea.

– Ce face Jake?

– Am aflat despre copilul tău, Bryce.

Îl văzu cum se albește brusc la față.

– Cine ți-a spus?

– N-are importanță ... Aseară am aflat, de aceea te-am sunat.

– De fapt ce știi?

– Că ai un copil care nu e normal și că din cauza asta te-a părăsit soția. Mai știu și că acesta este motivul pentru care nu vrei să existe nimic între noi.

– Măi să fie! Nu-ți poate ascunde omul nimic!

– Nu fi agresiv, Bryce. Îmi pare sincer rău ... E băiat sau fată?

– Fată.

– I-ai dat un nume?

El o privea cu ochii ușor mijiți și timp de o secundă Kate se întrebă dacă nu cumva o va invita să iasă afară și-i va cere să nu mai vină niciodată la el acasă. Până la urmă însă, el răspunse:

– I-am dat numele de Jenny. De fapt, eu i-am spus așa. Emmeline a spus că treaba aceea n-o privește pe ea. N-a văzut-o decât pentru câteva clipe, atunci când a născut-o.

– Cât timp a supraviețuit?

El împinse scaunul de sub el și se așeză în fața ferestrei cu mâinile în buzunare.

– E încă în viață.

– Oh, Bryce ...

– O vizitez o dată pe săptămână. Nu mă recunoaște, dar nu pot să mă port ca și când n-ar exista ...

– Unde e?

– Într-un spital din Dartmouth.

Kate își dădu seama că îi provoca o adevărată tortură, dar n-avea încotro. Era necesar să-i pună acum toate întrebările neplăcute.

– Ce vârstă are?

– Trei ani. Medicii spun că nu va mai trăi mult, dar asta aud de când s-a născut.

– Te duci la ea întotdeauna singur?

– Da. Nu mai știe nimeni dacă mai e în viață sau nu.

– Chiar nimeni?

– Emmeline știe că încă mai trăiește. La fel mama și Jenetta, dar prietenii sau cunoștințele pe care le aveam când s-a născut fetița sunt convinse că a murit.

– Așadar, îți porți crucea singur.

– Îmi place mai mult așa. Nu țin să vorbesc despre acest subiect și nici să fiu nevoit să suport compătimirea oamenilor.

– Ce faci atunci când te duci s-o vezi? Ai spus că nu te

recunoaște.

– Stau pe un scaun și o iau pe genunchi. Asta e tot ce pot face ...

Și brusc, ceea ce spera Kate se produse. În loc să scrâșnească din din dinți și să-și nege sentimentele, Bryce lăsă să-i cadă masca și spuse sprijinindu-și fruntea de geam:

– Îți voi spune ceea ce n-am mai spus nimănui. Uneori fac drumul până acolo și când ajung la spital, n-am curajul să cobor din mașină. Nu mă simt în stare să intru înăuntru. Nu suport ideea că o voi găsi exact așa cum am lăsat-o ultima oară...

Kate se apropie de el și-l luă în brațe. El se întoarse spre ea și își lăsă capul pe umărul ei, înăbușindu-se ca un bărbat care încă nu învățase să plângă.

Kate simți că și ei i se preling lacrimile pe obraji. Îl strânse în brațe cât putu de tare și așteptă trecerea crizei.

– Cred că mi s-a pus un cârcel, șopti ea când el se mai liniști. Ești foarte greu, Bryce Sanderson!

Instinctul n-o înșelase. El se depărtă ușor de ea și o privi.

– Iar te plângi?

– Nu-ți face griji! Voi supraviețui, îi spuse ea ștergându-i o lacrimă de pe obraz.

– Și tu ai plâns, Kate.

– Da.

– Și s-a făcut milă de mine, nu-i așa?

– Nu, Bryce. Dimpotrivă, îți admir atitudinea pe care o ai față de Jenny. Mila e pentru cei care nu sunt suficient de puternici ca să reacționeze în fața unei tragedii, așa cum este cazul de față ... Jenny era motivul pentru care te încăpățânai să mă respingi?

– Da.

– Deci, acum nu mai de ce să mă respingi.

El se desprinse brusc de ea și se sprijini de marginea mesei.

– Asta nu schimbă nimic, Kate.

– Ba da, acum știu și sunt în măsură să înțeleg.

– Nu e atât de simplu ... spuse el clătinând cu tristețe din cap.

– Ce vrei să spui?

– Tu ești tânără și plină de viață. Trebuie să te căsătorești și să faci copii, ceea ce eu nu pot să-ți dăruiesc, Kate.

– De ce? șopti ea.

– Am știut întotdeauna că Emmeline dorește să aibă copii. Chiar m-am întrebat dacă nu cumva se măritase cu mine special pentru asta. Mă rog, acum nu mai are importanță ... Prima sarcina a pierdut-o. Eram la țară. Nu exista decât un mic spital în apropiere și n-am căutat altul mai depărtat. Emmeline a fost foarte dezamăgită, ca și mine de altfel, deoarece și eu îmi doream copii. Dar eram tineri și ne gândeam că avem destul timp ca să-i avem.

Kate se sprijini de masa de bucătărie. Era convinsă că acel

monolog avea o cauză și începea să-i fie frică.

-Atunci când Emmeline a descoperit că era din nou însărcinată, amândoi ne-am bucurat enorm. Am pregătit camera pentru copii și am ales niște nume: Daniel, dacă era băiat și Camille, dacă era fată. Și apoi s-a întâmplat ceeea ce știi... Copilul s-a născut cu o lună mai devreme. Când a văzut-o, Emmeline a spus doar două lucruri: că nu voia s-o mai vadă niciodată și că îmi interzice să-i pun numele de Camille.

– Există vreo legătură între pierderea primei sarcini și malformația lui Jenny?

– Da. Acesta e motivul pentru care îți povestesc toate astea...

– Care e legătura?

– Am fost îndrumați să consultăm niște specialiști în genetică. Te voi scuti de descrierea analizelor și verificărilor la care am fost supuși. Pe scurt, am descoperit o anomalie în lanțul Adn-ului meu. Era vorba de ceea ce se numește o translocare. Asta înseamnă că s-a produs o fisură și doi cromozomi au suferit transformări. Eu sunt un om perfect normal, dar șansele de a avea un copil ca mine sunt aproape nule.

Kate era consternată.

– Deci, nu vei mai face un alt copil?

– Nu. La sfatul specialistului, mi-am făcut de altfel și o vasectomie la puțin timp după nașterea lui Jenny. Așa că înțelegi de ce consider că nu s-a întâmplat nimic, Kate. Dacă ai

deveni soția mea, nu ți-aș putea face niciodată un copil. Sunt steril.

– Ce cuvânt îngrozitor!

– Mi-e imposibil să mă gândesc că ar putea exista ceva între noi. Tu meriți ceva mai bun, Kate. Meriți să trăiești lângă un bărbat care să fie demn de acest nume.

– Așa te vezi tu? șopri ea. Ca un bărbat care nu e demn de acest nume?

– Mă văd așa cum sunt. Pentru numele lui Dumnezeu, Kate, cum ar trebui să-ți spun? Pot să fac dragoste, dar nu pot să fac copii ... sunt steril!

– Dacă vei continua așa, chiar vei deveni cum spui.

– Adică?

– Te închizi în tine însuți. Te-ai hotărât să nu te îndrăgostești de nimeni, și atunci te mulțumești să ai legături cu femei ca Anne, care nu se gândește decât la ea. Și când întâlnești pe cineva ca mine, care cere mai mult, o iei la sănătoasa ... Deci ai de gând să fugi până la sfârșitul zilelor tale?

– El o prinse de braț, alb la față de furie.

– Am de ales? Nu pot să fac copii și n-am dreptul de a te priva de aceste lucruri.

– Dar nu vei cunoaște nici tu acest sentiment, nu-i așa?

– Parcă am fi personajele unei telenovele ... observă Bryce zâmbind cu tristețe.

– Seara trecută te-am văzut la cafenea cu Anne.

– Nu te-am observat.

– Eram în fundul sălii.

– Cu Graham?

– Nu, cu Carol. Ea e cea care m-a îndemnat anul trecut să mă duc să donez sânge. Crezi că ar trebui să-i mulțumesc sau s-o blestem?

– Un pic din amândouă ... În seara aceea, Anne nu era prea veselă. Nu vrea să accepte că nu mai e nimic între noi.

– Așa este?

– Da.

– Nu mi-a plăcut să vă văd împreună, mărturisi Kate cu o naivitate prefăcută.

– Nu cumva ești geloasă? În ceea ce o privește pe Anne, pot să-ți spun că nu e cazul. De altfel am înțeles că a cunoscut pe altcineva, un politician. În weekend individul nu a fost în oraș, așa că m-a sunat pe mine și ne-am întâlnit ... Aș vrea însă să-mi vorbești mai degrabă despre călătoria ta la Montreal. Povestește-mi ce ai făcut acolo.

– A fost destul de obositor ... Într-un interval de douăzeci și patru de ore, m-am întâlnit cu tata, bunicii și fratele meu.

Stătură apoi îndelung de vorbă, deoarece Bryce voia să știe toate amănuntele. La sfârșit, Kate se uită îngrijorată la ceas.

– E târziu, trebuie să mă duc acasă, șopti ea.

– Pari epuizată.

– Așa și sunt ... N-am rezolvat în seara asta nimic, nu-i așa,

Bryce?

– Dar și mâine mai e o zi, nu?

"Mâine, mereu mâine". Nerăbdarea lui Kate ascundea însă ceva mult mai profund: dorința de a simți brațele lui Bryce în jurul ei, de a se lăsa pradă dorinței și a uita de tot și de toate.

– Ia-mă în brațe, Bryce, te rog ...

– Kate ...

– Te rog.

El o trase la pieptul lui, dar era evident că e încordat și mișcările îi păreau mecanice.

– Situația e și acum destul de dificilă, Kate. Să n-o complicăm și mai mult.

– Am nevoie de tine, Bryce. Nu mai pot să suport ... Simt nevoia să mă alini ...

– Ești sigură?

– Da.

El îi prinse fața în mâini.

– Sărută-mă, șopti ea.

Sărutul lui fu la fel de șovăitor ca și modul în care o ținea în brațe. Kate îi simți reticența și acel lucru o excita și o făcea să fie și mai îndrăzneață.

– Hai să mergem sus, îi șopti ea.

El nu se clinti din loc.

– Știi că te doresc, Kate, dar ...

Ea îi puse un deget pe buze.

– Nici un dar. Vino ...

– Ești foarte convingătoare.

– Atunci, lasă-te convins ...

Bryce se uită la ea câteva clipe, apoi o luă de mână și o conduse la etaj, după care începu să se dezbrace.

Kate, care grăbise oarecum cursul evenimentelor, era acum speriată de tăcerea lui. Hotărâtă să nu lase să se vadă ce simțea, își dădu jos bluza și blugii și-i puse pe un scaun. Își aminti că ultima oară când fuseseră într-o situație asemănătoare, hainele le zburaseră peste tot prin încăpere. Dar de ce trebuia să se preocupe de comparații? Când văzu că Bryce e gol și o aștepta, își scoase sutienul și chiloții. Apoi el dădu la o parte cuvertura și Kate veni să se întindă lângă el.

Bryce începu imediat să o sărute cu patimă, începând de la buze și coborând de-a lungul gâtului. Buzele lui se opriră îndelung asupra sfârcurilor sânilor ei, în timp ce mâinile lui îi mângâiau trupul.

Datorită mâinilor lui pricepute, Kate gemea și se încorda, cu unghiile înfipte în spatele lui Bryce. Dar el era încă în așteptare. Gura lui o chinuia în continuare, iar mângâierile făceau să-i tremure carnea pe ea. Numai când îi strigă numele, el acceptă în sfârșit să o pătrundă ...

***

Când deschise ochii, văzu că Bryce stătea întins lângă ea, cu un braț îndoit sub cap. Deși observă că respira regulat, Kate era sigură că nu dormea. Era foarte aproape de ea, putea să-l atingă dacă întindea mâna, și cu toate astea se simțea extrem de singură ... Nu-i rostise numele nici măcar o singură dată. Se arătase foarte experimentat și pătimaș, dar avea impresia că ar fi putut foarte bine să fie în locul ei și altă femeie. Acum îi era rușine de modul cum îi răspunsese în timp ce făcuseră dragoste, deoarece ea i se dăruia fără rezerve și el nu-i dăduse nimic în schimb. Bryce nu o iubea. Asta era singura concluzie care putea fi trasă din acea experiență.

Se uită la ceasul de pe noptieră, se ridică repede din pat și se duse să-și ia lucrurile.

– Trebuie să plec, îi spuse ea. E îngrozitor de târziu.

El nu-i propuse să-și petreacă restul nopții împreună cu el.

– Cobor cu tine.

– Nu e nevoie, erai pe punctul de a adormi.

Bryce se ridică brusc într-un cot.

– Totul e în regulă, Kate?

Ea încercă să adopte un ton indiferent.

– Bineînțeles. Ce-ar putea să nu fie?

– Nu știu. Mi s-a părut.

Ea își încheie nasturii de la bluză anapoda, așa cum descoperi acasă, și își puse cureaua la blugi.

– Probabil că pantofii mei au rămas n hol.

El se ridică din pat și o sărută ușor pe buze.

– Noapte bună, draga mea.

– Noapte bună, răspunse ea cu un nod în gât.

– Kate ...

– Chiar trebuie să plec, Bryce. Nu te deranja pentru mine. Știu drumul ...

Se grăbi să ajungă la ușă, coborî treptele câte patru o dată și alergă spre mașină. Când porni motorul, Kate izbucni însă în lacrimi ...

Capitolul 16

Kate își petrecu a doua zi luptându-se cu un maldăr de hârțoage. În drumul de întoarcere spre casă își făcea programul pentru restul zilei: să hrănească motanii, să facă o baie bună și să se cufunde în lectura unui roman gros. "Tratamentul clasic al inimilor rănite". își spuse ea zâmbind cu tristețe. Fu însă smulsă brusc din gânduri de vederea mașinii lui Bryce parcată în fața casei ei. Când o văzu, el deschise portiera și coborî pe trotuar. Ea încercă să abordeze un aer relaxat și natural, dar se pare că nu reuși, pentru că Bryce îi spuse:

– Nu arăți prea bine, Kate.

– N-am dormit prea mult azi-noapte, îi răspunse ea pe un ton rece.

– Știu. De aceea mă și aflu aici, dar nu cred că e locul potrivit. Putem să intrăm în casă?

– Da, bineînțeles, spuse ea fâstâcindu-se.

Fripturile pe care le scosese de dimineață din congelator și le pusese în chiuvetă erau pe jumătate mâncate. Lucifer, stătea pe pervazul ferestrei și se uita afară, iar Marmelade se lingea pe labe.

– Aș vrea să mergem la restaurant, spuse Bryce calm.

– Eu sunt de vină, nu trebuia să le las acolo.

– Poate că erai și tu tulburată, azi-dimineață.

Kate se aplecă și începu să adune resturile de friptură. Bryce luă găleata de gunoi și se lăsă pe vine lângă ea.

– Ai auzit ce am spus?

– Da.

El ridică brusc capacul găleții pentru ca ea să arunce resturile de carne.

– Sunt deja în genunchi, Kate. Ce vrei mai mult de atât?

Ea se uită la el. Privirea lui era ușor amuzată, dar nu reuși să descifreze expresia mai profundă care o însoțea.

– Nu înțeleg ce vrei de la mine.

– Mă ocup eu de găleată în timp ce tu te speli pe mâini. Îți propun să ne continuăm discuția într-o poziție normală. Altfel mi-e greu să gândesc.

Ea se ridică și se spălă pe mâini.

– Încă mă dorești? o întrebă Bryce.

– Mi se pare că întrebarea ta e ușor perfidă.

– Așa e, reformulez ... Ce ai simțit azi-noapte, Kate?

Ea își alese cuvintele cu grijă.

– A fost perfect, probabil ți-ai dat seama, dar din punct de vedere emoțional, nu pot să spun același lucru.

– Poți să-mi explici și mie de ce?

– Am avut impresia că nu sunt decât un obiect, că făceai dragoste cu mine ca și cum în locul meu ar fi putut să fie oricare altă femeie. N-ai pus deloc suflet, Bryce. Poate că sunt de modă veche, dar pentru mine dragostea fizică trebuie să aibă un sens, să exprime măcar o oarecare tandrețe, dacă nu altceva mai puternic.

Tăcu brusc, devenind conștientă că poate spusese prea mult. Bryce se apropie de ea și o luă de mâini.

– Am văzut că ceva nu era în regulă atunci când ai plecat. Îmi dai voie să-ți explic ce s-a întâmplat?

Kate dădu din cap, inima începând să-i bată într-un ritm mai accelerat.

– Mai întâi, trebuie să-ți vorbesc despre Anne. După plecarea Emmelinei am dus o viață de pustnic. Apoi am întâlnit-o pe Anne, care mi-a propus foarte repede să avem o relație fără nici un angajament din partea vreunuia din noi, adică exact ce-mi doream. Așa cum știi, legătura a durat doi ani și în tot acest timp m-am obișnuit să satisfac o femeie care dădea mai multă importanță tehnicii decât emoției. Aseară m-am purtat cu tine ca și cu Anne ... Îmi pare rău, Kate.

– Eu nu sunt Anne.

– Tu ești exact contrariul lui Anne. Probabil de aceea m-am purtat așa ... A fost un reflex de autoapărare, Kate.

– Ți-e frică de mine, spuse ea încruntându-se.

– Nu știam de ce vrei să faci dragoste cu mine. Credeam că din cauză că îți era milă de mine.

– Nu, Bryce.

El închise ochii o clipă și duse mâinile lui Kate la buzele lui.

– Ai suficientă încredere în mine ca să-mi acorzi o a doua șansă, Kate?

– Va fi altfel decât aseară? îl întrebă ea roșind.

– Îți promit că voi încerca.

Ea îl strânse de mână, încercând să-și ascundă emoția sub o aparentă detașare.

– În dormitor e dezordine ...

– N-are importanță! Tot ce te rog e să nu se afle acolo pisicile!

– Tom e afară, iar Lucifer și Marmelade își fac siesta. N-o să ne deranjeze nimeni.

– Arată-mi pe unde s-o iau.

Traversară holul ținându-se de mână, apoi Kate împinse ușa dormitorului. Era camera ei preferată. Avea o mochetă albă, iar la ferestre atârnase perdele de dantelă. Pe pat se aflau împrăștiați niște pui de pernă, pe masa de toaletă zăceau diverse tuburi și sticluțe în dezordine și noptiera stătea să se prăbușească sub greutatea cărților.

– Nu-ți fie teamă draga mea, îi spuse el cu blândețe, văzând că ea lasă rușinată ochii în jos.

– Nu mă pot abține. Am impresia că parc-ar fi prima oară.

– Într-un fel, chiar este.

O prinse în brațe și o sărută. Nu mai erau săruturile grăbite de azi-noapte, ci unele blânde și senzuale, ca și cum ar fi avut o veșnicie în fața lor. Kate îl lăsă să-i scoată pardesiul și să-i descheie nasturii bluzei. Ea își trase fermoarul fustei și o lăsă să-i alunece la picioare. Apoi îi simți mâinile pe pielea goală, în timp ce bluza cădea și ea pe covor.

Kate nu va uita niciodată ceea ce urmă. Noaptea trecută Bryce fusese foarte sigur pe el, ba chiar arogant. În seara aceea însă, era plin de tandrețe și ezitări, testând fiecare reacție a lui Kate, așteptând ca ea să-i răspundă pentru ca să meargă mai departe cu mângâierile, jucându-se cu mâinile și buzele pe trupul ei, cu o delicatețe infinită. Ea își încolăci picioarele în jurul lui, cu unghiile înfipte în umerii lui și tremurând de emoție. Dar el se abținu și acum. Doar atunci când o auzi gemând și strigându-i numele, acceptă s-o facă a lui. Amândoi simțiră că se deschide pământul sub ei și se prăbușesc într-un ocean de plăcere.

Lui Kate îi trebui ceva timp ca să-și revină. Ținea în continuare picioarele încolăcite în jurul coapselor lui. Simți că barba lui crescută o înțepa pe pielea gâtului și că inimile amândurora băteau în mod regulat.

– A fost nemaipomenit, Bryce, suspină ea. Mă simt de parcă... de parcă mi-ai fi dăruit lumea întreagă.

– E imposibil, șopti el. Tu mi-ai dăruit-o mie.

– Serios?

– Da.

Ascunzându-și emoția sub un zâmbet, ea își mișcă șoldurile.

– Ești greu.

– Iar te plângi?

– Și tu iar protestezi? În plus, mie mi-e foame!

– Deci așa, eu mă aflu în pat cu tine, iar tu nu te gândești decât la mâncare!

– Nu e chiar așa ... Termină, Bryce! exclamă Kate, râzând datorită faptului că el o mușcă în glumă de ureche.

El se rostogoli brusc pe o parte și o strânse la pieptul lui.

– Nu știu încotro ne îndreptăm, Kate, nici ce ne va duce viitorul, dar în clipa asta n-aș vrea să mă aflu altundeva decât aici, cu tine.

– Oricum, n-are rost să ne facem griji. Până la urmă, lucrurile se aranjează întotdeauna.

– Mi-e rușine să-ți spun, dar ... și mie mi-e foame!

– Tare mi-e teamă că frigiderul este acum gol.

– Atunci, te invit la resturant.

Lui Kate îi era foame, dar se simțea foarte bine în momentul acela și ideea de a se ridica din pat n-o încânta deloc.

– Asta înseamnă să ne dăm jos din pat ...

– ... și să facem un duș ...

– ... și apoi să ne îmbrăcăm!

Simți mâinile lui Bryce mișcându-se între pulpele ei.

– Mi se pare că așa ceva ar însemna un efort prea mare.

– Nu-i așa? spuse ea formând cerculețe pe abdomenul lui.

– Cred că ar trebui să ne mai gândim înainte de a lua o hotărâre.

– Așa cred și eu ...

De aceea, ieșiră să ia masa mult, mult mai târziu ...

***

În sfârșit, venise primăvara. Începeau să apară primele frunze, arbuștii de forsiția erau în floare și lalelele stăteau aliniate drept în grădina lui Russell.

Pentru Kate, primăvara venise însoțită de emoții intense. Bryce o suna în fiecare zi și se vedeau de cel puțin trei ori pe săptămână. Dar primăvara mai era și anotimpul reînvierii și fertilității: Sue era însărcinată, la fel și vecina Dorei, și o prietenă a lui Graham, pe care Kate o cunoscuse la concert, născuse gemeni ... În condițiile acestea, cum să nu se gândească la propria ei dorință de a avea un copil?

Într-o seară, la întoarcerea de la birou, trecu pe la Dora și

Russell.

– Intră, draga mea. Tatăl tău a plecat la o cină de afaceri, dar sper că vei rămâne să iei masa cu mine.

– Speram să-mi propui! Nu prea am chef să gătesc ...

– Nu cumva te-ai pricopsit cu o gripă? Știu că e epidemie acum.

– Nu, nu cred că e de la asta. Spune-mi, mamă, îți plăcea să fii însărcinată?

– Doamne Dumnezeule, ce întrebare mai pui și tu! spuse ea în timp ce deschidea ușa de la frigider.

Dat fiind că Stephan începuse să amușineze un pachet pus pe raftul de jos, se aplecă și-l luă în brațe, blestemându-l în toate felurile

Kate exclamă, uluită:

– Nici chiar așa, mamă!

– Blestem ziua în care am primit în casă pisica asta, bombăni Dora îndreptându-se spre ușa care dădea în grădină. Nu are pic de respect față de nimic! Zât! Ieși afară! Mi-e teamă că va trebui să te mulțumești cu niște resturi, draga mea.

– Oricum resturile sunt mai bune decât tot ce aș fi gătit eu cu mâna mea.

Acum lui Kate îi părea rău că-i pusese acea întrebare. Ar fi preferat ca Dora să nu se mai gândească la ea.

– Te gândești să rămâi gravidă? se interesă Dora încercând atât de evident să pară modernă, încât Kate nu-și putu stăpâni

un zâmbet.

– Nu, stai liniștită. Te întrebam din curiozitate. Să nu mai vorbim despre asta.

– Trebuie să fi avut tu un motiv, insistă ea. Are vreo legătură cu Bryce?

Spre marea bucurie a Dorei, bărbayul revenise împreună cu Kate la cina din duminica anterioară. Dora ținea foarte mult la el. Alesese deja în minte culoarea rochiilor de domnișoară de onoare și modelul bomboanelor de ciocolată ...

– Mai mult sau mai puțin ...

– Sper că mai întâi vă veți căsători.

– Încă nu m-a cerut în căsătorie, mamă, și nici nu sunt sigură că o va face.

– Probabil din cauză că încă nu s-a pronunțat divorțul.

În timp ce Dora punea niște orez la fiert și pregătea o salată, Kate începu să-i relateze povestea lui Emmeline și a lui Jenny. Carnea de vită pe care o fiersese și orezul scoteau aburi în farfurie atunci când termină de povestit.

– După cum vezi, chiar dacă mă cere în căsătorie, nu vom putea avea niciodată copii.

– Tu vrei să te măriți cu el?

– Da.

– În cazul ăsta, ați putea foarte bine să adoptați, așa cum am făcut noi, spuse Dora bătând-o ușor cu palma pe umăr.

– Dar tu îi aveai deja pe Bill și pe Derek.

– Așa e. Am fost foarte fericită cât timp am fost gravidă. Mă simțeam mândră de mine, ca și cum aș fi fost prima căreia i se întâmplase așa ceva. E o experiență care îți va lipsi.

– Bryce vrea să mă mărit cu alt bărbat. Sau cel puțin așa voia. Acum nu știu cum mai stau lucrurile.

Dora renunță la ideea domnișoarelor de onoare.

– Atunci poate ar fi mai bine să te desparți de el, draga mea.

– Așa crezi?

– Cu cât aștepți mai mult timp, cu atât îți va fi mai greu s-o faci. Și în plus, pentru o femeie, copiii sunt foarte importanți.

– Nu toate au copii.

– Dar majoritatea au.

– E un bărbat deosebit, mamă, și ne înțelegem atât de bine! Sunt îndrăgostită la nebunie de el.

Dora, care de obicei era o romantică incurabilă, rămase la aceeași concluzie.

– Ar trebui să te mai gândești, Kate. Cel mai bine ar fi să întâlnești pe altcineva și ca Bryce să-și refacă viața alături de o femeie care are deja copii.

– Numai când mă gândesc la o asemenea eventualitate și simt că-mi vine să mor! exclamă Kate.

– Să fim serioși, Kate!

– Nu vreau ca el să se însoare cu o altă femeie, vreau să mă ia pe mine de nevastă!

Domnișoarele de onoare își făcură din nou apariția timidă

în imaginația Dorei.

– Atunci nu-ți rămâne decât să aștepți, suspină Dora. Dar acum mănâncă, draga mea. După cină a promis că vine și Bill. Vorbește cu el. Întotdeauna el știe ce trebuie făcut.

De fapt, atunci când îi aduseră la cunoștință problema, Bill nu se pronunță asupra a ceea ce ar fi trebuit să facă. În calitatea lui de medic, era intrigat de cazul lui Bryce și, ca bărbat care ținea foarte mult la Kate, îi era jenă să-i răspundă.

– Copiii au creat cu siguranță o legătură suplimentară între Sue și mine, îi spuse el. Acum, în ceea ce privește adopția, tu ești un exemplu perfect de succes ... Dar nu crezi că ne cam grăbim, surioară? Bryce încă nu te-a cerut în căsătorie, nu-i așa?

– E doar o chestiune de timp. Adică ... așa sper.

Derek ce părere are despre toate astea?

Kate se înroși la față. Comentariile lui Derek – toate elogioase – se limitaseră la performanțele amoroase de care-i bănuia pe ea și pe Bryce.

– N-are importanță ... bombăni ea.

– Nu-i spune mamei, zise Bill izbucnind în râs.

– Poate că va fi mai puțin șocată decât îți închipui.

– Mai are vreo veste de la frumoasa Jenetta?

– O sună destul de des și nu-i place când n-o găsește acasă.

– Are de gând să se stabilească în orașul ei?

– În orice caz, mie nu mi-a spus nimic. Oricum, îl știi pe Derek. E destul de secretos ... nu ca mine.

– Nu te mai enerva, totul se va aranja cu Sanderson al tău.

Kate se întoarse acasă cu sufletul mai ușurat după ce se confesase familiei sale. În timpul săptămânii lucră până seara târziu, ceea ce îi permise să-și ia două zile libere. De data asta îi spuse lui Bryce ce planuri avea.

– Plec la Montreal. Dată fiind situația finanțelor mele, poate n-ar trebui s-o fac, dar nu mă pot abține. Vreau să văd casa în care am locuit, cartierul, școala, chestii de genul ăsta ...

– Ce speri să afli? Nu prea știu ... Vreau să-l mai văd și pe Denis. Poate că data trecută avea o zi proastă. Sâmbătă mă voi duce la Joseph, sper să vrea să mă primească.

– Aș vrea să vin cu tine, Kate, dar vineri am o zi foarte încărcată. Intenționezi să rămâi peste noapte la Montreal?

– Nu, la Moncton. E mai ieftin.

– Dacă reușesc să mă eliberez mai devreme, vin după tine, așa că poate sâmbătă dimineața te voi însoți la închisoare. Nu vreau să te duci acolo singură.

– Ar fi minunat!

– Am putea să ne întoarcem abia duminică ...

– Vom ajunge numai bine la cină! Doar dacă ești tentat să-ți petreci seara cu familia mea.

– Pentru cineva care se opune oricărei idei de angajament mă descurc destul de bine, nu-i așa?

O trase brusc spre el, strângând-o atât de tare în brațe, încât Kate abia mai putea respira.

– N-ar trebui, Kate ... Weekendurile ni le petrecm împreună, duminica luăm cina la părinții tăi ... asta e dinamită curată, care într-o bună și ne va exploda în față.

Ei nu-i plăcea deloc când îl auzea vorbind astfel și i-o spuse cu voce înăbușită. El o sărută și, în mod inevitabil , au ajuns din nou în dormitor, unde Kate uită să se gândească la aceste lucruri ...

***

Atunci când îl vizită Kate, Denis dormea. Starea lui de sănătăte nu numai că nu se îmbunătățise, dar părea să se fi degradat de când îl văzuse ultima oară. Avea un alt coleg de cameră, ceea ce nu era deloc încurajator. Oare peste câtă vreme va părăsi și Denis spitalul, fără speranța de a se mai întoarce?

Kate se așeză pe unicul scaun din încăpere și își sprijini bărbia în mâini. Tocmai se gândea la Bryce, când auzi o voce.

– Ce cauți aici?

Ea tresări și văzu că vecinul de pat al tatălui ei se trezise.

– Am venit să-l văd pe domnul Tremblay.

– Da? Ce legătură ai cu el?

– E tatăl meu.

– Și eu sunt papa de la Roma!

– Vă asigur că e tatăl meu.

– Dacă e adevărat ce spui, cum se face că nu te-am mai văzut niciodată până acum?

– Ultima oară când am fost, nu erați în cameră cu el.

– Sunt aici de cincisprezece ani, cunosc pe toată lumea și sunt la curent cu tot ce se petrece în azil ... Denis nu mi-a spus că are o fată.

Kate începu să-i explice cum stăteau lucrurile cum putu mai bine. Individul păru să n-o creadă.

– Probabil că ai citit prea multe ziare ... Dar mă rog, asta e problema ta. Pun pariu pe ce vrei că nu te va recunoaște atunci când se va trezi.

– Accept pariul.

Kate scoase din portofel doi dolari. Cu o mutră satisfăcută, bărbatul scoase și el două bancnote soioase de câte un dolar din buzunarul pijamalei și le puse pe noptiera de lângă el.

De pe coridor se auzi deodată un zgomot de veselă spartă și Denis se ridică brusc în capul oaselor, cu părul ciufulit. Kate se ridică în picioare. El se uită la ea și, ca și la prima lor întâlnire, o expresie de spaimă îi încremeni pe trăsăturile feței.

– Te-ai întors, gemu el, tu cu aerele tale de superioritate ...

Pe obrajii roșii începură să i se prelingă lacrimile.

– Ce fel de femeie ești dacă vii să-l chinui pe soțul tău în halul ăsta?

– Nu sunt soția ta, ci fiica ta, Catherine.

– Așa arătai când ai venit din casa ta luxoasă din Westmount. Îmbrăcată bine și vorbind franceza ca o pariziancă. Dar eu am schimbat toate astea, nu? Ți-am tăiat cheful de a face pe fițoasa cu mine!

– Sunt Catherine, nu Alanna! exclamă Kate.

Denis se trânti la loc pe pernă.

– Nu mai veni aici. Dacă ai fi o bună catolică, ai rămâne la locul tău, în mormânt. Nu mai veni să-l chinui pe un biet om care nu ți-a făcut niciodată vreun rău.

Kate își mușcă buzele, copleșită de greață, dar și de ură. Poate că într-adevăr era mai bine să nu mai revină. La ce i-ar fi servit? Nu mai aveau nimic să-și spună. Își luă geanta de pe pat.

– Așa, du-te, bombăni Denis și nu te mai întoarce niciodată... Ai înțeles?

– Bine, n-o să mai vin, spuse ea făcându-i-se brusc milă de el.

– Îmi datorezi doi dolari, îi spuse colegul de cameră cu un aer triumfător.

Ea îi puse banii pe pat și-i spuse înainte să plece:

– Mă bucur că sunteți aici și-i țineți de urât.

Adresa la care locuise Denis și Alanna se afla la câteva blocuri distanță de azil, așa că tânăra se hotărî să se ducă până acolo pe jos.

Strada "ei" era o fundătură cu clădiri din cărămidă de o

parte și de alta. Nu se vedeau nici copii jucându-se pe trotuar, și nici menajere care să discute pe scările din fier. Locul era la fel de pustiu și de trist ca și fabrica ce se găsea la capătul celălalt al străzii.

Denis și Alanna locuiseră la numărul 99, la demisol. Kate coborî câteva trepte și sună. Din interior se auzea zgomot de ceartă. Ușa se întredeschise și-i răspunse o femeie tânără foarte frumoasă, în ciuda machiajului strident. Părea să nu aibă mai mult de nouăsprezece ani.

– Aș vrea să aflu niște informații despre cei care au locuit aici în urmă cu douăzeci și șase de ani, îi explică Kate.

– N-avem, îi răspunse ea cu un aer indiferent. Noi stăm aici numai de doi ani.

După care îi trânti ușa în nas.

Nu avu mai mult succes nici la apartamentul de alături. Întrebându-l însă pe proprietarul unei băcănii, află că fosta școală a lui Joseph se afla la patru străzi distanță. Când ajunse acolo, fu îndrumată la doamna Delortie, care corecta niște lucrări de control.

Kate se prezentă și fu invitată să ia loc.

– Mă interesează dacă vă amintiți de un elev care se numea Joseph Tremblay, care a învățat aici în urmă cu douăzeci și șase de ani.

– Îmi amintesc foarte bine de el. De altfel, tu îi semeni foarte mult ...

– E fratele meu.

După care îi relată toată povestea lor.

– Nu prea știu de ce mă aflu aici, încheie ea. Bănuiesc că din cauză că încerc să găsesc ceva să mă ajute să înțeleg ...

Doamna Delortie aruncă o privire la ceas.

– Nu avem la dispoziție decât un sfert de oră ... Ți-am spus că îmi amintesc foarte bine de el și am un motiv întemeiat pentru asta. Mi-am reproșat multă vreme că nu mi-am dat seama la timp de ceea ce se întâmpla. Nu l-am avut pe Joseph elev decât un an, pe când avea nouă ani. Avea deja o faimă proastă. Era un copil nedisciplinat, care fura de la colegii lui, se încăiera din orice și mințea de stingea. Nu prea țineam să-l am în clasa mea ... Începutul a fost greu. Era agresiv și închis în el. Mă simțeam mai ușurată atunci când lipsea de la ore ... ceea ce se întâmpla destul de frecvent. Se bătea tot timpul, cel puțin așa spunea el. Venea la școală cu fața plină de vânătăi, urme de lovituri sau pansamente, uneori chiar șchiopătând.

Învățătoarea se uita la ea cu un aer descumpănit.

– Toate acele semne erau evidente și eu n-am văzut nimic. Îmi spuneam de fiecare dată: "Iar s-a încăierat cu cineva" și nu făceam cercetări mai amănunțite.

– Nu aveți ce să vă reproșați. De unde să fi știut? Joseph avea într-adevăr o fire certăreață.

– Ar fi trebuit să mă pună pe gânduri situația lui, insistă doamna Delortie. Dar eram tânără pe vremea aceea, acum

lucrurile ar sta cu totul altfel.

– Cum ați aflat?

– După Crăciun, am studiat vâteva fragmente din "Moby Dick" și pentru prima oară am observat că ceva îi captează atenția. I-am dat o carte și a citit-o pe nerăsuflate. Atunci i-am mai dat și altele, care aveau legătură tot cu marea. Era fascinat de acele povestiri. Treptat am început să-i câștig încrederea. A acceptat chiar o dată sau de două ori să vină la mine acasă ... Era primul la literatură și ultimul la majoritatea celorlalte materii ... Apoi s-a mutat în altă clasă și am pierdut legătura cu el. A fost vina mea, probabil l-am neglijat, dar mai aveam și alte îndatoriri ...

– Sunteți prea aspră cu dumneavoastră, doamnă.

– Așa îmi spune și soțul meu ... Anul următor, în luna februarie. Joseph a venit la mine, la școală. Am fost șocată de cum arăta. Nu-l văzusem de câteva luni. "Te-ai încăierat iar cu băieții?" l-am întrebat eu. "Nu, doamnă." "Atunci cine ți-a făcut vânătăile acelea?" "Tatăl meu". Joseph era mincinos, dar de data asta am înțeles că nu mințea, pentru că începuse să plângă. Joseph Tremblay, spaima școlii, izbucnise în plâns și după ce îi mai trecu criza, mi-a povestit totul. Tatăl lui îl bătea de ani de zile ... Apoi te-ai născut tu și când tatăl vostru a început să te bată și pe tine, Joseph n-a mai putut suporta. A încercat să te apere, dar era evident că nu se putea lupta cu el. Atunci, a venit la mine.

– Deci, datorită lui am scăpat de Denis, șopti Kate.

– Da, pentru că bineînțeles după aceea am anunțat autoritățile.

– Am crezut că a făcut-o vreun vecin sau o asistentă socială.

– Îi datorezi foarte mult fratelui tău ...

– Da ... Vă mulțumesc, doamnă. Dacă n-ați fi fost dumneavoastră, n-aș fi aflat niciodată ce s-a întâmplat cu adevărat. Sunt sigură că Joseph nu mi-ar fi spus.

– Dacă te întâlnești cu el, transmite-i din partea mea toate cele bune și amintește-i că marea îl așteaptă și acum.

– Așa voi face ... La revedere, doamnă, și vă mulțumesc foarte mult ...

Kate ieși din școală purtând în minte imaginea unui băiețel care probabil își iubise foarte mult sora și care era clar că îi salvase viața...

Capitolul 17

Bryce o aștepta la aeroportul din Moncton. Avea cravata șifonată și părul ciufulit. Când îl văzu, Kate fu cuprinsă de un asemenea fior de dragoste, încât simți că i se înmoaie picioarele.

Bryce se uită îndelung la ea, ca și cum ar fi vrut să se asigure că totul era în regulă.

– Am impresia că mi-am creat un obicei din a te întreba dacă te simți bine.

– Da ... Îmi pare bine că te văd.

– M-am temut să nu întârzii. Traficul a fost îngrozitor.

Încă nu se atinsese de ea. Kate observă că ezita adesea, ca și cum îl reținea ceva.

– Nu merit un sărut? îl întrebă ea.

El zâmbi amuzat și o sărută apăsat, astfel că atunci când îi

dădu drumul, Kate își recăpătă cu greu respirația.

– Mai e puțin și vom fi arestați pentru atentat la pudoare! șopti ea.

– Ar fi bine să mergem într-un loc mai liniștit.

Kate îi cunoștea acea privire pe care o vedea în ochii lui.

– Când dorești ...

– El izbucni în râs.

– Ăsta e tot bagajul tău?

– Da. N-am considerat necesar să-mi iau cămașă de noapte.

– Nu vei avea nevoie de ea.

– Unde mergem?

– Ai să vezi ... E o surpriză, adăugă el cu un zâmbet misterios.

Surpriza se dovedi a fi un conac de la sfârșitul secolului situat în golful Shepody. Mobila era veche și proprietarii ospitalieri și discreți. Cina le fu servită într-o sufragerie uriașă cu vedere spre mare. În noaptea aceea, Kate și Bryce făcură dragoste în fața șemineului din camera lor și a doua zi dimineață în patul imens, cu baldachin.

Atunci când Bryce parcă mașina lângă zidurile închisorii, pe figura lui Kate se putea citi liniștea și fericirea care urmau după ce făceau dragoste.

– Există o cafenea în sat, îi spuse ea. Probabil că voi sta la închisoare mai puțin de o oră.

– Te aștept aici.

El avea un aer foarte hotărât. Deși ardea de nerăbdare să-i spună: "Bryce, te iubesc", ca de obicei, ceva o opri.

– Mă bucur că ești cu mine, șopti ea. Prezența ta îmi dă mai mult curaj.

– Baftă! spuse el strângând-o ușor de mână.

Kate cumpără din nou ciocolată și Coca Cola și completă un formular în biroul vorbitorului. Joseph nu-i răspunsese la scrisori, așa că nu s-ar fi mirat prea tare dacă n-ar fi venit. Totuși, peste zece minute, el apăru în cadrul ușii. Avea aceeași expresie încruntată pe față. Luară loc amândoi și Kate împinse spre el ciocolata și Coca Cola.

– Doamna Delortie m-a rugat să-ți transmit toate cele bune, spuse ea.

Peste privirea lui trecu o umbră, dar vocea nu trăda nici o emoție.

– E tot acolo? Încă pe vremea aceea mi se părea că e o femeie bătrână.

– Probabil că atunci avea vreo douăzeci și cinci de ani. Într-adevăr, e tot acolo. Elevii ei au avut noroc cu ea, ca și tine atunci când te-ai dus să-i vorbești.

– Ah, da?

– Da ... Am întâlnit-o ieri, la fosta ta școală. M-a însărcinat să-ți spun și că marea te așteaptă în continuare.

De data asta, emoția lui fu mult mai evidentă, deși își reveni imediat.

– Se înșală.

– Mai citești și acum cărți despre mări și oceane, Joseph?

– Aici? Sper că glumești!

– Să știi totuși că are dreptate. Marea va fi în același loc atunci când vei ieși de aici.

– Și ce-i cu asta? Vrei să cumpăr o barcă?

– Nu știu ce idee aveai în minte, dar ai putea să lucrezi pe un vas de marfă sau să te înscrii la o școală de marină.

– Un fost deținut ar putea să facă așa ceva?

– După ce îți vei executa pedeapsa, aspectul acesta nu va mai fi luat în seamă.

– Te crezi șmecheră, nu-i așa? Nerăspunzându-ți la scrisori, credeam că ai înțeles. De ce îți vâri nasul în treburi care nu te privesc?

– Ba mă privesc.

Se măsurară din priviri, amândoi la fel de hotărâți. Joseph fu primul care lăsă ochii în jos. Rupse ambalajul de pe o ciocolată și mușcă din ea o bucată.

– Păcat că n-ai fost învățată să-ți vezi de treburile tale, bombăni el cu gura plină.

– Păcat că ai urechile înfundate! E și problema ta și a mea, pentru că doamna Delartie mi-a spus încă ceva: tu ai anunțat-o despre ceea ce făcea Denis și ai făcut-o pentru că începuse să mă bată și pe mine.

– Și ce importanță are asta?

– Are, pentru că gesul tău dovedește că nu suportai să mă bată, pentru că eram sora ta și mă iubeai, Joseph. Nu-i așa?

– Taci din gură!

Masca îi căzu de pe față și de sub furia deținututlui își făcu apariția băiețelul de zece ani de odinioară.

– Nu știam cum să-l opresc. Mama era bolnavă, nu putea să facă nimic. Am încercat să-l imobilizez, dar era mai puternic decât mine. Atunci m-am dus la doamna Delortie. A fost singura persoană care mi-a venit în minte.

– Tu nu înțelegi? Probabil mi-ai salvat viața. În orice caz, m-ai salvat de soarta pe care ai avut-o tu însuți: asistența socială, casele de corecție și închisoarea. Așa că să nu te mai aud spunând că e treaba ta! încheie ea cu ochii scăpărând de furie.

– Semeni cu mama atunci când era furioasă, după câte mi s-a spus ...

– De ce a rămas cu Denis? Își dădea foarte bine seama de ceea ce-ți făcea. De ce n-a plecat împreună cu tine?

– Era nebună după bărbatul ăla. Atunci când trebuia să aleagă între el și mine, el câștiga întotdeauna. Oricum, nu avea unde să se ducă. N-avea nici bani, nici serviciu și nu s-ar fi întors pentru nimic în lume la părinții ei. Ar fi însemnat să-și recunoască înfrângerea și faptul că fusese o greșeală. Era prea orgolioasă ca să facă așa ceva.

– Sunt sigură că existau și pe vremea aceea niște organizații

cărora să li se poată adresa.

– Nu putea să-l părăsească. Era peste puterile ei. Din clipa în care s-au întâlnit, s-au legat definitiv unul de celălalt.

– Probabil s-au urât în aceeași măsură cât s-au iubit, șopti Kate.

Brusc, Joseph nu mai păru interesat de discuție. El dădu din umeri.

– E posibil. Oricum, asta nu mai are importanță.

– Așa e, dar nu reușesc să înțeleg.

– E o poveste de domeniul trecutului. Las-o baltă.

– Îmi pare rău că n-am voie să-ți trimit niște cărți. În schimb, mă voi interesa de posibilitățile de a lucra pe mare. La Halifax, nu va fi prea greu. Te voi ține la curent cu ceea ce am aflat.

– Ce vrei de fapt? Să-mi controlezi viața?

– Nu, Joseph. Viața ta îți aparține, dar nu voi reuși niciodată să uit că ești fratele meu.

– Și dacă o să-ți spun să te duci naibii?

Ar fi putut să se exprime mult mai grosolan, dar se abținuse. Kate socoti că era un fapt încurajator.

– Eu sunt un om încăpățânat, Joseph, îi răspunse ea cu răceală. N-o să scapi de mine așa de ușor.

– Dacă mai vii, nu sunt obligat să te văd.

– Dacă mă deplasez special pentru tine de la Halifax, ai face bine să mă vezi.

Pentru prima oară, Kate văzu o sclipire de amuzament în

ochii fratelui său.

– Când vorbești așa, îmi spun că poate l-ai fi pus cu botul pe labe pe tatăl nostru.

Kate se mai relaxă și zâmbi.

– S-ar părea că suntem o familie de bătăuși, nu-i așa? De fapt cred că sunt o mulțime de alte lucruri pe lume pentru care merită să te bați. Atunci când vei ieși de aici vei fi încă un om tânăr. Îți promit că voi face tot ce-mi va sta în putință să te ajut.

Vocea îi vibra din cauza intensității emoției. Când se uită pe masă observă că mai rămăsese o ciocolată întreagă.

– Îți plac dulciurile? Ai alte preferințe?

– Nu, e foarte bine așa.

Tânărul rămase indiferent. Promisiunea surorii lui nu părea să-l entuziasmeze prea mult. Kate se simți brusc foarte obosită.

– Putem să vorbim despre vreme, dacă vrei, spuse ea descumpănită. Sau pot să plec.

– Cred că ar trebui să pleci.

– Mă voi întoarce.

– Voi fi aici, spuse el strâmbându-se ironic.

– La revedere, Joseph și ... mulțumesc.

– La revedere, Catherine, spuse el ridicându-se în picioare.

Kate fu atât de emoționată, încât se temu să nu izbucnească în lacrimi. Îi întoarse brusc spatele și coborî repede scările. Când ajunse jos, își recuperă geanta și ieși din închisoare.

Bryce o aștepta lângă mașină. Ea alergă spre el și se aruncă

în brațele lui.

– Oh, Bryce, e un loc îngrozitor! Du-mă de aici! Am tot timpul impresia că sunt spionată din posturile acelea de observație...

După ce închisoarea rămase cu mult în urma lor, îi povesti ce se petrecuse între ea și fratele ei.

– Sunt sigură că va accepta să mă mai vadă atunci când voi veni. Acum sunt absolut sigură.

– Ți-ai luat un angajament pe o durată lungă de timp pe care îți va fi destul de greu să ți-l respecți, Kate. Oamenii de felul lui Joseph nu se schimbă de azi pe mâine ... în cazul în care se schimbă.

– Știu, dar n-am avut de ales, Bryce. Trebuie neapărat să-l ajut ca să mă pot împăca în sfârșit cu mine însămi. E un pact încheiat cu el, dar și cu mine.

***

Kate îi scrise lui Joseph, întrebându-se cu îngrijorare dacă acesta îi va răspunde vreodată. Miercuri se întâlni cu Sue, al cărui pântec se rotunjea din ce în ce mai mult și o zări pe vecina Dorei care era pe punctul să nască, și se întrebă ce perspective îi oferea ei relația cu Bryce. Nu avea însă o fire

prăpăstioasă. Era vară și era îndrăgostită. Îngrijorarea ei nu era decât una trecătoare ...

Bryce îi propuse să-și petreacă sfârșitul de săptămână cu barca în parcul Kejimkujik. În seara de dinaintea plecării, primi o scrisoare de la Joseph. Deși conținutul acesteia nu dezvăluia nimic important și nici nu era prea lungă, fusese scrisă de Joseph și asta o făcea să plutească de fericire.

Campară pe o insulă, înotară joi în apele reci ale lacului, mâncară mult și adormiră în orăcăitul broaștelor. A doua zi se plimbară prin pădure, gândindu-se cu teamă la faptul că urmau să se întoarcă la civilizație, care însemna telefon, blocaje de circulație și muncă de birou. Prăjiră la foc de lemne niște costiță cu ouă și făcură un ceai care mirosea a fum, apoi își strânseră lucrurile.

După cele două zile de vis, întoarcerea fu mult mai puțin plăcută. Începuse să bată vântul, obligându-i s-o ia cu barca pe lângă malul lacului, ca să evite curentul. Și încărcarea lucrurilor în mașină era mai puțin plăcută decât descărcarea acestora din prima seară.

– N-am chef să mă întorc acasă, șopti Kate.

– Weekendurile nu sunt niciodată suficient de lungi ...

Nu acesta era răspunsul pe care-l aștepta Kate de la el. În timp ce Bryce urca barca pe acoperișul mașinii, ea punea vasele în portbagaj. Una din ele se înțepeni într-o chingă a rucsacului și ea înjură printre dinți.

– Ce-ai spus? spuse Bryce tresărind.

– Ar fi mai bine să nu repet.

– Nici eu n-am chef să mă întorc acasă, Kate, dar trebuie s-o facem. Încearcă să fii rezonabilă.

Ea trânti nervoasă capacul portbagajului, văzu toporul care rămăsese înfipt într-un copac și înjură din nou.

– Ce legătură are rațiunea cu toată treaba asta?

– Te rog, Kate, nu strica un weekend superb. Clipele fericite se termină repede.

– Asta sunt eu pentru tine o clipă fericită?

– Îmi atribui cuvinte care nu-mi aparțin.

– Ți-am pus o întrebare!

– La care nu sunt în stare să-ți răspund. Nu știu ce naiba ești pentru mine!

Vorbise sub impulsul furiei, dar nici asta nu aperase Kate să audă.

– Să mergem, spuse ea pe un ton rece.

– Nu fi supărată, Kate. Crezi că nu-mi pun și eu întrebări? Poate că ar fi fost mai bine să nu-ți propun să petrecem acest weekend împreună, care de fapt a fost cel mai frumos din viața mea. Dar acum trebuie să mergem acasă, așa cum ai spus și tu, și să ne întoarcem la viața de zi cu zi. La Jenny și tot ce reprezintă ea. Nu s-a schimbat nimic, Kate.

– Există vreo șansă să se schimbe ceva?

– Nu știu.

El părea la fel de dezorientat ca și ea.

– Îmi pare rău, șopti ea. E adevărat că în cele două zile petrecute împreună ai fost fericit?

– Da, spuse el sărutând-o. Nu trebuie să mă mai întrebi, Kate. Știi foarte bine că așa e. Și mai cred că și tu simți la fel ... Îmi voi aduce aminte mereu de acest weekend

– Și eu.

– Acum, trebuie să plecăm,spuse el sărutând-o din nou.

Când ajunseră la Halifax, o conduse direct acasă la ea. Nu-i propuse să-și petreacă noaptea împreună și Kate fu prea mirată când el îi refuză invitația la cină.

Așa cum spusese el, tot ce era bun se sfârșea repede ...

Capitolul 18

Bryce era la birou atunci când fusese anunțat. După ce puse receptorul în furcă, îi ceru secretarei să-i anuleze ultimele două întâlniri și plecă fără să ofere nici o explicație. Din fericire, traficul nu era prea intens. Traversă podul, făcu sensul giratoriu și în tot acest timp, o voce îi repeta fără încetare: "E pentru ultima oară ... ultima oară ..."

Fusese sunat de la spital ca să-l anunțe că Jenny murise. Supraveghetoarea îl conduse până la patul în care se afla copilul. El se aplecă și o sărută pentru ultima oară pe fiica lui, după care semnă actele, se duse la o firmă de pompe funebre pentru a face toate aranjamentele necesare și apoi se întoarse acasă.

– Primul telefon i-l dădu Jenettei, la magazin.

– Jenetta? Bryce sunt ... Jenny a murit.

Urmară câteva clipe de tăcere.

– Oh, Bryce ... îmi pare rău. Cum te simți?

– Adevărul e că nu simt nimic. Poate o anumită ușurare și atâta tot.

– E foarte normal A trăit mult mai mult decât ar fi trebuit, mititica. Când va avea loc înmormântarea?

– Poimâine, dar ...

– Voi lua avionul mâine-dimineață. Mă va înlocui Arline, asistenta mea.

– M-aș bucura dacă mi-ai fi alături, Jenetta ... dar asta înseamnă să pleci special pentru asta din Vancouver.

– Și tu ai face la fel pentru mine. Ai anunțat-o pe Kate?

– Nu încă.

Din motive pe care nu reușea să și le explice, se hotărâse s-o sune ultima.

– Va fi cu tine în seara asta? Nu vei fi singur?

– N-o să leșin, Jenetta. Am știut întotdeauna că Jenny va muri.

– Nu vreau să fii singur, insistă ea. Emmeline știe?

– O voi suna după ce vorbesc cu mama. Ai intenția să te vezi cu Derek cât stai aici?

– Poate ... Ascultă-mă, acum vreau să mă ocup de rezervarea biletului de avion și după aceea te sun eu. Poți să vii să mă iei de la aeroport?

– Da ... Și mulțumesc, Jenetta ... Îmi pare bine că vii.

– N-ai de ce să-mi mulțumești. Pe curând.

Helen Sanderson răspunse la al doilea apel. Bryce auzi voci în fundal și înțelese că era ziua ei de bridge. În sinea lui, se bucură. Discuția va fi mai scurtă.

– Mamă? Bryce la telefon.

– Ce drăguț ești că m-ai sunat, dragul meu! N-ai mai făcut-o de o veșnicie!

Ultima lor conversație telefonică avusese loc de fapt cu o săptămână în urmă ...

– Am o veste proastă să-ți dau. Azi a murit Jenny.

– Doamne sfinte, e îngrozitor! exclamă Helen suficient de tare pentru ca vocile din fundal să tacă. Sunt foarte tulburată, dragule. De când tatăl tău a părăsit această lume, îmi ies din fire de fiecare dată când aflu că a mai murit cineva. Doctorul Paynter spune că sunt o fire prea sensibilă.

– În cazul acesta, ar fi mai bine să nu participi la înmormântare. Asta te-ar tulbura și mai tare.

– Nu, nu, voi fi acolo, fiule. Locul meu e lângă tine.

– Înmormântarea va avea loc poimâine pe la prânz.

– Voi veni mâine, dragule. Te las pe tine să te ocupi de rezervarea biletului. Pentru mine e prea complicat.

– Voi încerca să-ți găsesc o cursă care să sosească în jurul orei la care va veni și Jenetta, care mă va suna după ce va afla dacă a găsit loc.

– Mă aștepți la aeroport nu-i așa? Știi că mă rătăcesc

mereu...

– Eu nu voi fi acolo, dar oricum va fi Jenetta. Te sun mai târziu să-ți spun ora de plecare. Pe curând, mamă.

Și fără nici o îndoială grăbindu-se să le le comunice vestea îngrozitoare colegilor ei de bridge, Helen inchise repede telefonul ...

Emmeline trăia la New Brunswick. Bryce își turnă ceva de băut și-i formă numărul. Vocea calmă a soției lui se auzi în receptor.

– Alo?

– Bryce sunt.

– Bună seara.

Nici o urmă de surpriză sau interes. Ca și Helen, dar din motive diferite, nici ea nu-l întrebă de sănătate.

– Jenny a murit azi după-amiază.

Urmară câteva secunde de tăcere, după care ea spuse:

– Înțeleg.

– Asta e tot ce ai de spus?

– Ce altceva vrei să spun, Bryce?

– Te-am anunțat adineauri că fiica noastră a murit ... ai fi putut măcar să spui că-ți pare rău.

– Nu e fiica mea. N-a fost niciodată ...

Bryce încercă să se stăpânească.

Înmormântarea va avea loc miercuri. Ai să vii?

– Lucrez.

– Ăsta nu e un răspuns, Emmeline.

– Răspunsul meu e nu. Nu voi veni.

Se aștepta la asta, chiar dacă sperase pe undeva că va participa la ceremonie, fie numai de dragul lui Jenny.

– Bine, nu mai e nimic de adăugat, nu-i așa? Atunci la revedere, Emmeline.

– La revedere.

Și Bryce știa că acela era ultimul lor salut, căci Jenny era singura legătură care mai exista între Emmeline și el. Nu simțea nici un regret ... nu simțea de fapt, nimic.

Mai avea un telefon de dat, poate cel mai dificil. Formă numărul lui Kate.

– Bună. Bryce sunt.

– Bună. Ce mai faci?

Nu era o simplă formulă de politețe. Chiar voia să știe cum se simte și după tonul vocii ei, bănuia că e bucuroasă să-l audă.

– Am să-ți dau o veste proastă, Kate. Azi după-amiază a murit Jenny.

Urmă o pauză scurtă.

– Oh, Bryce, îmi pare sincer rău. Bietul copil! Dar oricum, cred că nu avea prea multe șanse de supraviețuire, nu-i așa?

– Vii la înmormântare? Va avea loc miercuri la ora paisprezece.

– Da, bineînțeles ... Pot să trec pe la tine în seara asta?

– Nu Trebuie să mă ocup de biletul mamei și ... simt nevoia

să fiu singur. Te superi?

– Nu-mi place să te știu singur.

– Probabil mă voi duce să alerg puțin.

– Dacă te răzgândești, sună-mă. Voi fi acasă toată seara. Cum te simți, Bryce?

– Destul de confuz. Poate că de aceea ar trebui să ies din casă. Cu ocazia asta voi face un bilanț al intregii situații.

– Promite-mi că mă suni, dacă nu te descurci. Chiar și în toiul nopții.

– Bine. Ce-ar fi să vii să iei cina mâine-seară la mine? Vor veni și Jenetta și mama.

– Atunci, voi aduce eu tot ce e nevoie. Nu va mai trebui să gătești.

– Bine. Îți mulțumesc, Kate. Poți să vii pe la ora șase.

– Sunt ... sunt din tot sufletul alături de tine, Bryce. Probabil că te simți îngrozitor.

– Mă bucur că s-a terminat totul ... Ai grijă de tine, Kate. Pe mâine.

În loc să rămână acasă și să se gândească la consecințele morții lui Jenny, Kate se hotărî să dea o fugă până la supermarket ca să facă aprovizionarea pentru cina de a doua zi. Tocmai trecuse pe la casă și își lua sacoșele ca să le ducă în portbagaj, când auzi o voce cunoscută în spatele ei.

– Kate! Ce surpriză! Ce mai faci?

Era Anne, îmbrăcată într-un taior în carouri și cu părul ei

roșcat mai strălucitor ca niciodată.

– Bună seara, Anne.

– Magazinele astea mă obosesc îngrozitor … Există o cafenea mică peste drum. Vii cu mine sau te duci direct acasă?

– Vin cu tine. Numai să-mi pun cumpărăturile în mașină.

Kate o găsi pe Anne stând singură la o masă mai retrasă. Comandară cafele și brioșe, apoi Anne își aprinse o țigară.

– Îmi pare bine că ne-am întâlnit, începu ea discuția. Așa cum probabil ți-ai dat seama, eram destul de enervată atunci când Bryce s-a despărțit de mine, dar aproape imediat după aceea am facut cunoștință cu altcineva – cred că ți-am vorbit despre el, e politician – și pot să-ți spun că la ora actuală duc o viață foarte interesantă … Așa că sper să nu existe nici un fel de animozitate între noi, spuse ea zâmbind ușor.

– Absolut nici una … Dar apropo de Bryce, știai că are o fiică!

– Nu, spuse Anne încruntându-se.

Kate îi povesti pe scurt ce știa despre Jenny.

– A murit azi, încheie ea.

Anne rămase pe gânduri câteva clipe, după care o întrebă:

– Acesta să fie oare motivul pentru care refuză să-și ia un angajament ferm?

– Da. E aproape imposibil să aibă un copil normal.

– Asta explică multe lucruri … și diferența dintre mine și tine e aceea că ție ți-a spus adevărul. Are intenția să se însoare

cu tine, Kate?

– Nu știu.

– Dar tu l-ai lua în căsătorie știind că nu vei putea face copii cu el?

– Cred că da. Deși s-ar putea ca lipsa acestora să mă afecteze foarte mult.

– În ceea ce mă privește, o asemenea experiență nu mă tentează ...

– În orice caz, nici măcar nu știu dacă e îndrăgostit de mine.

– Ai cunoscut-o pe mama lui?

– Nu. De ce?

– După ce o vei cunoaște, îl vei înțelege mai bine pe Bryce. Nu există femeie mai egoistă decât ea. Probabil de aceea își păstrează sentimentele închise în el. Sunt concinsă însă că e capabil și de sentimente foarte puternice.

– Mama ar fi probabil uluită dacă ne-ar auzi.

Anne începu să râdă.

– Nu văd de ce. Eu n-am reprezentat niciodată o amenințare pentru tine, Kate. Adevărata amenințare este Bryce însuși. Are idei foarte fixe. Dacă nu poate să-ți dăruiască un copil, sunt convinsă că va lua hotărârea să nu se însoare cu tine, chiar dacă va fi nevoit să regrete toată viața gestul lui.

– Aș dori să nu fiu de acord cu tine.

– Trebuie să plec ... Am de pregătit o cină romantică.

– Îți urez să ai noroc în viață.

– Și ție îți urez același lucru. S-ar putea ca tu să ai mai multă nevoie decât mine. După ce ajung acasă, îl voi suna pe Bryce. Îmi pare rău pentru fiica lui.

Kate se duse acasă și se apucă de gătit. A doua zi, la ora șase fix se afla la ușa lui Bryce, cu vițelul la cuptor și tarta de mere pregătită de ea. Jenetta îi deschise și o sărută pe obraz, aruncând o privire peste umărul lui Kate.

– Ai vreo veste de la Derek? Ar fi trebuit să prindă elicopterul care face naveta între vasul de explorări și institut, dar probabil că n-a reușit să scape de la slujbă ...

– Sunt sigură că va face tot posibilul.

– Dar uite-l și pe Bryce. Dă-mi voie să te eliberez de povara acestei tarte, Kate. Miroase extraordinar de bine și eu sunt moartă de foame.

Două gânduri se suprapuseră atunci în mintea lui Kate: "Jenetta a venit să-mi deschidă sperând că va fi Derek la ușă" și "Bryce arată groaznic".

– Mă bucur să te văd, Bryce.

El o sărută ușor pe buze și-i luă vasul pe care-l ținea în mână.

– Mă duc să-l pun în cuptor. Întră, mama e în salon.

Helen Sanderson era îmbrăcată în negru. La gât purta un șirag dublu de perle și mai multe inele cu diamant pe degete, pe care puteai să nu le observi, deoarece gesticula tot timpul cu mâinile.

– Ce păcat că trebuie să ne întâlnim în împrejurări atât de triste, Kate și ce drăguță ai fost că ai pregătit mâncarea! Călătoria asta pur și simplu m-a epuizat. N-aș fi fost în stare să mai și gătesc. Toată situația asta e foarte dureroasă, nu-i așa? Așa cum îi spuneam și lui Bryce, Jenny era singura mea nepoată. Odată cu ea, se va stinge și numele de Sanderson. Mă bucur că Donald nu mai trăiește. Cred că s-ar fi îmbolnăvit de durere.

Kate nu știa cum să răspundă la tirada bătrânei.

– Când ați sosit, doamnă Sanderson?

– Acum o oră. Călătoriile astea cu avionul sunt foarte obositoare, nu-i așa? Nu știu ce m-aș fi făcut dacă Bryce nu m-ar fi luat de la aeroport.

– Oricum eram eu acolo, spuse Jenetta. Ce vrei să bei, Kate?

– Un whisky, te rog.

Helen Sanderson făcu ochii mari de uimire în timp ce sorbea o picătură din paharul ei de vin alb.

– Ce ciudat ... am crezut întotdeauna că băutura asta e pentru bărbați.

– Unul din frații mei și-a asumat sarcina să-mi facă educația. După părerea lui, o femeie trebuie să știe să bea ca și un bărbat.

– Serios? Și cu ce se ocupă, mă rog?

– Își termină doctoratul în oceanografie. Fratele meu cel mai mare e medic.

– Sunt căsătoriți?

Kate îi făcu un tablou al familiei lui Bill și-i vorbi îndelung despre Russell și Dora. Era convinsă că Denis, Alanna și Joseph nu erau potriviți pentru urechile Helenei.

În minutele care urmară, nimeni nu suflă nici o vorbă despre Jenny, deși ea era motivul acelei întruniri. Apoi Jenetta anunță că vițelul se încălzise și-i invită pe toți la masă, în sufragerie.

În clipa aceea, se auzi soneria de la intrare. Jenetta tresări. Bryce îi aruncă o privire ironică înainte să se ducă să deschidă. În pragul ușii se afla Derek.

– Condoleanțe pentru fiica ta, Bryce, îi spuse el punându-i o mână pe umăr. Chiar dacă te așteptai ca acest lucru să se întâmple, moartea unui om e întotdeauna ceva îngrozitor.

Bryce clăină trist din cap și amândoi intrară în hol. Derek o căută pe Jenetta cu privirea. Tânăra părea că-și pierduse siguranța obișnuită. Coșul de pâine îi tremura ușor în mâini. Derek îl luă, i-l dădu lui Kate și, trăgând-o pe Jenetta la pieptul lui, o sărută apăsat pe buze.

Kate se uită pe furiș la reacția Helenei. Avea un aer scandalizat. Adevărul e că Derek nu arăta prea bine în seara aceea. Purta niște pantaloni din catifea reiată, un pulover plin de pete și în picioare avea niște cizme din cauciuc. În plus, era evident că nu se răsese de câteva zile. Atunci când îi dădu în sfârșit drumul Jenettei din brațe, Kate încercă să rămână serioasă.

– Parcă ai fi desprins dintr-un roman de Hemingway! spuse ea pe un ton aspru.

– Cum, nu-ți place barba mea? spuse el jignit.

– Am impresia că m-am sărutat cu o bucată de glaspapir, spuse Jenetta.

– Am avut de ales între a mă rade și a prinde elicopterul.

– Atunci, ai făcut alegerea corectă. Bryce are un excelent aparat electric de ras.

– Nu vreți să mi-l prezentați și mie pe acest tânăr? întrebă Helen cu o voce înțepată. Nu mi-ai spus, Jenetta, că ai relații la Halifax.

Deși era o persoană foarte rafinată, Jenetta se înroși în obraji ca o adolescentă. Derek se uită la ea cu tandrețe și apoi se întoarse spre Helen învăluind-o cu farmecul lui obișnuit.

– Bănuiesc că dumneavoastră sunteți doamna Sanderson. Eu sunt Derek McIntyre, fratele lui Kate. N-am văzut-o pe Jenetta de foarte multă vreme, așa că vă rog să-mi scuzați excesul de ... entuziasm. Iar referitor la hainele mele, îmi pare rău, dar vin direct de pe vasul– laborator.

Bryce interveni, înainte ca Helen să mai apuce să răspundă.

– Cina e gata. Ce-ar fi să continuăm discuția în sufragerie? Mamă, te-am așezat în capul mesei, lângă Kate.

Bryce desfăcu o sticlă de vin, Kate se ocupă de servirea mesei și începură să mănânce. Jenetta își recăpătase sângele-rece și răspundea pe un ton reținut la remarcele lui

Derek, pentru a se apăra de curiozitatea mamei sale. Kate încerca să monopolizeze atenția acesteia, mai mult pentru a-l proteja pe Bryce decât pe Janetta. După ce serviră desertul, Derek o invită pe Jenetta în bucătărie ca să spele vasele. Bryce deschise televizorul, deoarece mama lui nu voia sub nici o formă să rateze emisiunea ei preferată. Kate, căreia nu-i plăcea deloc acel program, acceptă bucuroasă propunerea lui Bryce să iasă la o plimbare.

Acesta mergea ca un om urmărit de diavol.

– Nu poți să mergi ceva mai încet? i se plânse Kate la un moment dat. Ne-am propus să ne plimbăm, nu să ne antrenăm pentru maraton.

– Scuză-mă ... Țin foarte mult la mama, dar uneori mă calcă pe nervi.

– Chiar înainte să deschidă gura, Kate își dădu seama cât de ridicolă putea părea întrebarea ei, dar totuși i-o puse:

– Cum te simți, Bryce?

– Bine.

– Derek a fost singurul care a pomenit-o pe Jenny toată seara.

– Nu e nimic de comentat, Kate. Trebuia ca o dată și o dată toată treaba asta să se termine. Acum s-a terminat, și e foarte bine așa.

Kate se îndoia că era atât de simplu pentru el, dar dacă Bryce n-avea chef să se confeseze, nu putea să-l oblige.

– Nu uita că sunt la dispoziția ta în cazul în care ai nevoie de mine.

– Îți mulțumesc, spuse el zâmbind cu tristețe. Acum, cred că ar trebui să ne întoarcem. Vreau să mă asigur că măcar au început să spele vasele!

Dar când ajunseră acasă, toate tacâmurile, paharele și farfuriile erau așezate la locul lor în dulap, iar Derek și Jenetta stăteau fiecare la câte un capăt al canapelei. Stătură împreună de vorbă apoi, în cele din urmă, conversația începu să lâncezească. Derek își frecă bărbia și spuse:

– Suport din ce în ce mai greu barba asta ... Jenetta, te deranjează dacă mă duc să mă schimb? Dacă vrei, mă întorc peste o jumătate de oră să te iau la un pahar.

– De acord.

– Nu mi se pare cuviincios, interveni Helen.

– Cum adică? spuse Jenetta încruntând din sprâncene.

– Înmormântarea are loc mâine, draga mea.

– Știu asta, mamă, dar Bryce nu e singur. Tu și Kate puteți să-i țineți de urât și oricum n-am de gând să stau prea mult.

Atunci când Derek își făcu apariția după trei sferturi de oră, ras, parfumat și mai elegant ca niciodată, chiar și doamnei Sanderson i tăie răsuflarea. Râzând, Jenetta făcu o glumă:

– Mamă, dă-mi voie să ți-l prezint pe unul din prietenii mei, Derek McIntyre.

Spre surprinderea tuturor, Helen Sanderson întră în jocul

ei.

– Sunt încântată să vă cunosc, domnule McIntyre. Mă bucur că gusturile fiicei mele s-au îmbunătățit considerabil pe parcursul ultimei ore ...

– Voi avea grijă de ea, doamnă Sanderson și vă promit să n-o aduc acasă prea târziu. Pe mâine.

Apoi Derek se grăbi să o scoată pe Jenetta afară din casă.

– Formează o pereche foarte frumoasă, observă doamna Sanderson căzută pe gânduri. I-am sugerat de multe ori fiicei mele că a venit vremea să se așeze la casa ei.

Lui Kate, acea observație îi amintea în mod ciudat de Dora, care se plângea mereu de burlăcia lui Derek ... La ora douăzeci și două și treizeci, după ce se terminară știrile la televizor, Kate se ridică în picioare.

– Trebuie să plec, Bryce. Mâine-dimineață am multă treabă de făcut dacă vreau să am după-amiaza liberă. Noapte bună, doamnă Sanderson.

– Noapte bună, Kate.

În pragul ușii, el o sărută pe obraz, ca și cum ar fi fost o simplă invitată, și închise ușa imediat, fără să mai aștepte ca ea să demareze.

***

De la înmormântarea lui Jenny, Kate nu rămase decât cu amintirea pe care i-o lăsase micul sicriu, hohotele de plâns ale Helenei, lacrimile Jenettei stând lângă Derek, fața împietrită a lui Bryce și buchetul de trandafiri albi pe care îl așezase pe mormântul fiicei sale. Se întorseseră apoi acasă la el și-și petrecuseră seara împreună. Derek fusese nevoit să plece devreme ca să ajungă la vasul său. A doua zi Jenetta și Helen luaseră avionul spre casă și Kate se întorsese la munca ei.

Se bucură mult când primi un plic gros în ziua aceea, pentru că avea mare nevoie de ceva care să-i ridice moralul. Acesta venea de la Montreal și fusese expediat de bunicul ei, Maxwell Shaw. Kate se uită câteva secunde la grosimea pachetului. Oare să-i fi trimis fotografiile pe care le ceruse?

Deschise plicul, care conținea o scrisoare și câteva fotografii în alb-negru ale Alannei. La prima vedere, putea fi confundată cu Kate. În toate fotografiile, Alanna fixa obiectivul cu un aer provocator, cu bărbia în vânt și un zâmbet plin de siguranță. Era zâmbetul unei fete de optsprezece ani care voia să acționeze decât cum o tăia capul și al cărei orgoliu făcea orice regret imposibil. Văzând acele poze, destinul Alannei era ușor de prevăzut.

Kate despături scrisoarea cu inima bătându-i și mai tare în piept.

"Dragă Kate

Mi-a trebuit mult timp ca să mă hotărăsc să-ți scriu. Așa cum

ai putut să constați singură, soția mea a alungat orice amintire despre fiica noastră și prin urmare, te-a alungat și pe tine. Semeni atât de mult cu Alanna, încât probabil că i-ai amintit de una din rarele ei înfrângeri. În ciuda caracterului său, Endora n-a reușit niciodată ș-o îmblânzească pe fiica noastră și i-a purtat pica toată viața pentru asta. Nu știe că ți-am scris.

Eu însă am fost foarte emoționat de vizita ta. Trecutul e departe, Alanna a murit din nefericire, dar tu ești în viață, Kate, și aș considera că-mi faci o favoare, dar și un semn de iertare, dacă ai fi de acord să corespondezi cu mine. Nici eu nu aveam vreun control asupra Alannei. Cu toate astea, m-am simțit mereu vinovat că am părăsit-o și n-am știut să trec peste prăpastia care ne despărțea. Aș fi dorit să o pot vedea înainte să moară. Poate că atunci am fi fost în stare să vorbim, după toți anii aceia de tăcere, și să ne iertăm greșelile unul altuia.

Dar astea sunt numai niște divagații ale unui om bătrân. În capătul paginii am notat adresa unuia din foștii mei asociați. Dacă dorești, poți să-mi scrii la el acasă. Aș fi foarte fericit să mai am vești de la tine, Kate.

Cu afecțiune, bunicul tău"

Deși scrisul lui Maxwell era tremurat și greu de descifrat, Kate ar fi putut să reproducă scrisoarea pe dinafară. Era sigură că-i va răspunde, așa cum era sigură și de emoția pe care o

simțise în fața acelor rânduri și a fotografiilor cu mama ei.

Dorind să-și împărtășească bucuria cu Bryce, îl sună, dar deși lăsă telefonul să sune de peste zece ori, el nu-i răspunse. Atunci, Kate se duse la Dora și Russell, ca să le arate fotografiile și scrisoarea. La întoarcere, trecu prin fața casei lui Bryce. Mașina lui era parcată pe alee, dar înăuntru nu era lumină.

A doua zi era vineri. Îl sună la birou, dar i se spuse că e în ședință și nu poate fi deranjat. La fel făcu și după-amiază, dar fără nici un rezultat.

Sâmbătă, Kate se trezi prost dispusă. Bryce nu avea dreptul s-o trateze astfel. Nu suporta ideea că făcuse dragoste cu ea atunci când avusese chef și după aceea s-o ignore ca și cum n-ar fi existat. Dacă n-avea nevoie de ea, atunci nici ea n-avea nevoie de el! Se duse la centrul comercial, făcu niște cumpărături, după care făcu curățenie lună în bucătărie. Apoi îl sună din nou. Nici un răspuns.

Treptat, furiei îi luă locul neliniștea. Și dacă își rupsese un picior în timp ce cobora scările? Sau dacă era prea deprimat ca să-i răspundă? Se îmbrăcă și se duse la el acasă. Mașina lui Bryce nu mai era pe alee, ceea ce însemna că cel puțin nu-și rupsese piciorul. Vru să-i lase un bilet, dar se răzgândi și se duse la biroul lui. Mașina lui nu era în parcarea în care și-o lăsa în mod obișnuit.

Mai exista o a treia variantă. Cimitirul în care fusese înmormântată Jenny cu trei zile în urmă.

Mașina lui se găsea la intrarea acestuia. Kate opri motorul, coborî și împinse poarta. Începuse să plouă.

Indiferent la potopul care se revărsa asupra lui, Bryce stătea jos, în fața mormântului fiicei lui. Avea umerii căzuți și ceafa curbată. Kate înțelese că plângea. Îi venea să se apropie de el și să-l strângă în brațe, dar ceva îi spunea să rămână pe loc și să-i respecte tristețea și singurătatea. La un moment dat acesta ridică încet capul și Kate se apropie de el.

Când auzi zgomot de pași, se întoarse brusc și se ridică în picioare. Avea ochii roșii și fața palidă de oboseală. Kate ajunse lângă el. Bryce avea mâinile înghețate. Probabil că stătea de multă vreme acolo și pardesiul i se udase complet

– Acum trebuie să te întorci acasă, Bryce, îi spuse ea cu blândețe.

Apoi făcu ceea ce nu îndrăznise să facă ceva mai devreme. Îl înconjură cu brațele și-l strânse la piept.

– Ești de mult aici? o întrebă el.

– Nu ...

– De unde ai știut că sunt aici?

– Am bănuit. Simțeai nevoia să fii singur, nu-i așa?

– Trebuia să plâng. La înmormântare n-am putut. Dorisem atât de mult să moară, încât mă simțeam vinovat față de ea. Totuși, viața ei n-avea nici un rost. Nici nu știa ce e aceea viață, biata mea Jenny.

– Ai început să tremuri. Trebuie să mergi acasă. Vino cu

mine.

Bryce o urmă cuminte până în stradă.

– Te duc eu acasă. Vom lua mașina ta mai târziu.

Când ajunseră la locuința lui, ea îi luă cheile, descuie și închise ușa în urma lor.

Făcând apel la tot curajul de care era în stare, îl anunță:

– Vreau să dorm cu tine, Bryce.

El se uită câteva secunde la ea, apoi îi scoase adidașii din picioare, îi dădu jos pelerina de ploaie și își scoase și el pardesiul. Apa îi ajunsese până la tricou.

– Vei face pneumonie, spuse Kate glumind doar pe jumătate.

– În cazul ăsta, contez pe tine să mă încălzești.

O luă apoi de mână și o duse în dormitor.

***

A doua zi dimineață, Kate se trezi simțind că se găsește între vis și realitate. Visul era reprezentat de dorința care punea treptat stăpânire pe ea și realitatea de mâinile lui care o mângâiau cu rafinament ... Era cuprinsă de un val imens de toropeală și de tandrețe. Simți că Bryce o pătrunde și-și ținu răsuflarea, întrebându-se cum de putea fi atât de fericită.

Deschise ochii și se pierdu în albastrul privirii lui.

– Te iubesc, Bryce ... Dacă ai ști cât de mult te iubesc, șopti ea pe jumătate încă adormită.

După modul cum se încordă, Kate înțelese imediat că nu trebuia să-i spună așa ceva, chiar dacă acela era adevărul și o costa mult să-l păstreze pentru ea. Mâinile lui rămaseră brusc nemișcate.

– Voi fi plecat câteva zile, Kate, îi spuse el pe un ton serios.

– De ce, Bryce?

– Simt nevoia să reflectez. Trebuie să plec și să încerc să evaluez situația referitoare la Emmeline, la Jenny ... și la noi doi.

– Mi-e frică atunci când te aud vorbind așa.

– Scopul meu nu e acela de a te speria, Kate.

– Când ai de gând să pleci?

– Astăzi. Mă voi întoarce duminica viitoare. Vei fi liberă, atunci? Știi că voi simți nevoia să te văd când voi reveni.

– Da, voi fi liberă.

Lui Kate îi era din ce în ce mai frică.

– Acum ar cam trebui să ne sculăm, nu? Am de făcut bagajul și trebuie să mergem să-mi iau mașina.

Își luară rămas-bun la cimitir. Kate spera să nu fie un semn rău-prevestitor ...

– Ai grijă de tine, îi spuse ea.

El o mângâie pe obraz.

– Îți promit. Îmi va fi dor de tine.

"Atunci ia-mă de soție sau rămâi aici", își spuse ea în gând. Era evident însă că nu putea să-i propună una din aceste variante.

– Ne vom revedea duminică.

O lăsă să plece ea prima. În timp ce mașina ei icnea din greu când îi schimba viteza, Kate văzu silueta lui Bryce micșorându-se în oglinda retrovizoare, până când dispăru definitiv din raza ei vizuală ...

Capitolul 19

A doua zi, Kate îi făcu o vizită lui Joseph. Neavând acordul bunicului ei de a-i arăta pozele cu Alanna, îi făcu un rezumat amănunțit al scrisorii acestuia. Joseph nu făcu nici un comentariu. Vorbi de altfel foarte puțin. Stătea în fața ei și-și curăța unghiile cu o bucată de carton, răspunzând laconic întrebărilor surorii lui.

– Nu pari prea bine dispus, observă Kate la un moment dat.

– Simt că înnebunesc învârtindu-mă în cerc toată ziua.

– Amintește-ți de asta după ce vei ieși de aici ... Săptămâna viitoare voi veni sâmbătă.

– Ai venit cu trenul sau cu mașina?

– Cu mașina

Conversația lâncezea. La cincisprezece și treizeci, Kate plecă descurajată, întrebându-se dacă se merita să facă șase ore cu

mașina pentru a schimba niște banalități cu un om căruia nu părea să-i pese dacă ea se afla acolo sau nu. Sâmbăta următoare, însă, trecea din nou de barierele din metal ale închisorii. Fusese o săptămână lungă și-i era dor de Bryce.

Atunci când ajunse acasă, sună telefonul. Se grăbi să răspundă, abia trăgându-și sufletul.

– Alo?

– Kate? Sunt eu, Bryce. M-am întors mai devreme decât trebuia. Ce mai faci?

– Bine. Abia am picat de la Dorchester.

Îi povesti despre vizita la Joseph, încercând să nu ia în seamă bătăile accelerate ale inimii.

– S-ar părea că faci progrese.

– Așa cred și eu.

– Poți să treci în seara asta pe la mine?

Nu-i propunea să ia cina împreună și nici s-o ducă la cinema. Inima i se strânse și mai mult.

– Da. Când anume?

– Peste o oră.

– Bine. Pe curând.

Fix peste o oră și zece minute după ce sunase telefonul, urca scările care duceau la apartamentul lui Bryce.

El o lăsă să intre, o dezbrăcă de pardesiu și-i propuse să bea ceva. În timp ce se agita prin bucătărie, ea se instală în salon. La radio se auzea o nocturnă de Chopin și Al ocupa cel mai

confortabil fotoliu. Ea se așeză pe canapea și răsfoi o revistă. Bryce reveni din bucătărie și-i întinse paharul cu rom și Coca Cola.

– În sănătatea ta.

– Ai avut o săptămână bună? se interesă ea politicos.

– Am fost la Cap-Breton. N-o să-ți țin o prelegere despre flora și fauna parcului ... A fost bine, simțeam nevoia să fiu singur și să reflectez. De altfel acesta e și motivul pentru care m-am dus acolo.

El se așezase la capătul celălalt al canapelei. Kate aștepta să vadă ce urmează, deși bănuia despre ce era vorba.

– Cred că ar trebui să nu ne mai vedem, Kate.

– De ce?

– Pentru că mi-e imposibil să te iau de soție și să nu mă întrebi de ce, deoarece știi motivul.

– Ești steril și deci nu vom putea face copii, spuse ea cu răceală.

El tresări.

– Vrei să-mi răsucești cuțitul în rană, Kate?

– Privesc pur și simplu lucrurile la rece, ceea ce până acum noi n-am făcut.

– Numai aspectul ăsta mă preocupă de când te-am întâlnit.

– Am spus noi, Bryce. Adică noi doi.

– Acest noi nu e de nici un folos. Nici nu se pune problema să mă căsătoresc cu tine, știind dinainte că nu pot să-ți dăruiesc

un copil.

– N-avem decât să adoptăm.

– Nu e același lucru. Nu vreau să te privez de ceea ce înseamnă esența feminității și scopul ...

– Nu-mi mai vorbi ca dintr-un manual de sociologie. M-am gândit îndelung la problema asta. E adevărat că mi-ar plăcea să nasc un copil care să fie al tău și voi regreta că n-o voi putea face, dar asta este situația ... În viață nu le poți avea pe toate.

– Nu vreau să ai regrete, Kate, cu atât mai mult cu cât eu sunt cel vinovat.

– Nu ai fi de acord să adoptăm un copil?

– Nu asta e problema.

– Oricum, discuția asta mi se pare pur teoretică, pentru că nu m-ai cerut încă în căsătorie și nici măcar nu mi-ai spus că mă iubești!

– Dar bineînțeles că te iubesc! De ce crezi că avem discuția asta?

– Serios? Ești sincer?

– M-am îndrăgostit de tine încă din ziua în care am leșinat la picioarele tale.

– Nu mi-ai spus asta niciodată, până acum.

– Eram încă însurat ... și mai exista și Jenny. De fapt, nici acum n-ar fi trebuit să-ți spun.

– Jenny a murit, Bryce, și chiar dacă divorțul tău încă n-a fost pronunțat, trăiești de multă vreme despărțit de Emmeline.

– Asta nu schimbă cu nimic situația, Kate.

– Chiar așa crezi?

– Da. Ar fi trebuit să nu ne mai vedem.

Ea renunță la orgoliu, rețineri și demnitate.

– Dar te iubesc, Bryce! Vreau să mă căsătoresc cu tine!

– Nu, Kate. Și nu te uita așa la mine. Cu timpul, îți va trece. Vei întâlni pe altcineva, care va fi în măsură să-ți dea ceea ce eu nu sunt în stare să-ți ofer.

– Nu vreau alt bărbat. Te vreau pe tine.

– Așa crezi acum, dar cu timpul îți va trece.

– N-ai dreptul să-mi spui ce simt sau ce voi simți peste trei luni! Știu foarte bine ce simt și mai știu și altceva. Tu ești cel care ești pe cale să iei o hotărâre care ne privește pe amândoi. Tu și iar tu. Părerea mea nu contează absolut deloc. În cazul ăsta, te rog să nu mai spui că mă iubești. Cum poți să pretinzi că mă iubești și în același timp să spui că ar trebui să nu ne mai vedem?

– Ești de-a dreptul isterică, bombăni Bryce dând din cap uluit.

Prea enervată ca să înțeleagă că el proceda astfel ca să se poată apăra, Kate se înfurie și mai tare.

– Dacă pentru tine iubirea e o manifestare a isteriei, înseamnă că într-adevăr ai dreptate. Ar fi bine să nu mă mărit cu tine.

Pumnii lui Bryce erau crispați, ca și cum i-ar fi fost și lui greu

să-și stăpânească nervii.

– Te rog să nu țipi. Nu e nevoie să ne audă vecinii!

Ea se gândi brusc la Joseph și la limbajul pe care-l folosea el.

– Ducă-se la toți dracii vecinii tăi!

– Te porți ca un copil răsfățat care nu poate obține ce dorește.

– Și tu ca un adult care se crede deasupra sentimentelor. Într-adevăr, nu sunt făcută pentru tine. Ar trebui să te însori cu o femeie ca Anne. Ea nu simte nici o emoție.

– Și tu cu cine te vei mărita, Kate? Cu un băiat de treabă ca Graham, care îți va suporta toate capriciile?

– Nu mă voi mărita cu nimeni!

Se ridică apoi în picioare și se duse să-și ia pardesiul.

– Dat fiind că îmi lauzi mereu beneficiile maternității și îmi spui că îmi vor lipsi, mă duc să rămân gravidă cu primul bărbat care-mi va ieși în cale!

Aceasta ar fi reprezentat o ieșire spectaculoasă, după care nu i-ar mai fi rămas decât să trântească ușa după ea. Din nefericire însă, Bryce fu mai rapid decât ea și o prinse la timp. Kate scăpă jos cheile de la mașină și Bryce se grăbi să le ridice.

– Dă-mi cheile! strigă ea.

– Nu e bine ce facem, Kate.

– Vrei să spui că te-ai răzgândit?

El clătină din cap.

– Aș vrea să înțelegi că nu pot s-o fac. N-ar trebui însă să ne

despărțim în felul acesta.

Ea zâmbi cu tristețe.

– Nu cunosc altul, Bryce. Nu fac în fiecare zi marea scenă a despărțirii. Dă-mi cheile, te rog. Am presimțirea că voi începe să plâng și aș prefera s-o fac afară.

Întinse mâna spre el și Bryce îi dădu cheile cu un aer resemnat.

– La revedere, șopti ea. Ai grijă de tine.

***

Bryce îi spusese că nu se vor mai vedea. Acesta fu anunțul pe care îl făcu familiei la cina de duminică seara, pentru a-i justifica absența. Dar Halifax-ul era un oraș mic și ei locuiau în același cartier. În sâmbăta următoare se duse la magazinul de la care își făcea de obicei cumpărăturile. În timp ce se gândea la meniul săptămânii, coti pe un culoar și căruciorul ei se izbi de un altul care venea din sens invers. Ea ridică ochii, vrând să-și ceară scuze ... și se trezi nas în nas cu Bryce. Zâmbetul îi înghență pe buze. Îngăimând câteva vorbe fără noimă, Kate se dădu repede înapoi pe un alt culoar și luă din raft niște conserve de care n-avea nevoie. Abia când ajunse la raionul de carne îndrăzni să arunce o privire peste umăr. Bryce era la casă.

"Părul lui ar avea nevoie să fie tuns" își spuse ea.

Nu-l mai revăzu vreme de vreo cincisprezece zile. Pe lângă munca la birou, care-i ocupa foarte mult timp, își rezervă o seară pe săptămână pentru Jake și Toby și ieșea din când în când, fără prea mare entuziasm, cu unul din instructorii de înot. În weekenduri se ducea să-l vadă pe Joseph la Dorchester, și duminică seara asista la tradiționala masă de la părinții ei. Cu toate acestea, tot timpul gândurile îi zburau aiurea. Soarele strălucea, copiii se jucau, instructorul de înot era o companie plăcută ... dar avea impresia că toate astea n-o priveau pe ea.

Într-o seară, Graham o convinse s-o însoțească la recitalul unui mare organist. Din păcate, respectivul organist era pasionat de muzica modernă și Kate, căreia nu-i plăcea genul acela de muzică, își petrecu prima parte a programului gândindu-se la Bryce.

– Vrei să plecăm? îi propuse Graham.

El îi spusese ceva mai devreme că ardea de nerăbdare să asculte piesa de Messiaen care încheia programul.

– Nu, totul e în regulă. Stau și mă întreb totuși ce are împotriva lui Bach.

– Încearcă să ne educe, draga mea ... Ia te uită, acolo în fața noastră nu e Bryce?

– Bryce? Unde? se bâlbâi ea.

Îl văzu brusc ridicându-se, cu nici cinci rânduri mai jos. Era singur.

– Hai să mergem să-l întrebăm ce părere are despre concert, spuse Graham ridicându-se de pe fotoliu.

Kate îl reținu imediat.

– Nu, Graham, te rog ...

El se așeză la loc, cu un aer mirat.

– Știam că sunteți prieteni.

– Așa e. Am fost chiar mai mult de atât ... dar în urmă cu trei săptămâni totul s-a terminat.

– Cred că ți-a fost foarte greu s-o faci, spuse el cu un aer gânditor.

– Da... Dar hai să schimbăm subiectul, dacă nu te superi. În ultima vreme sunt foarte sensibilă și plâng foarte ușor.

– Așa cum ți-am mai spus, umărul meu îți stă tot timpul la dispoziție.

– Meriți ceva mai bun, Graham.

Organistul își făcu din nou apariția și luminile se stinseră. Lui Kate restul programului i se păru mai accesibil. Când lustrele mari se aprinseră din nou, Bryce se îndreptă repede spre ieșire. Ea privi în urma lui, îngăduindu-și fără să vrea să-i trimită un mesaj tăcut de iubire.

Trecură zece zile. Deoarece stătea în aer liber toată ziua, Kate începuse să capete un bronz frumos, dar Bill o certă că slăbise și Dora o răsfăța făcându-i mereu prăjituri. Russell însă se uită la ea cu o îngrijorare vădită. Derek o invită la un restaurant, unde încercă să nu vorbească prea mult despre

Jenetta și după aceea o duse la un bar, unde dansară până dimineață. Kate le era extrem de recunoscătoare tuturor pentru dovezile lor de afecțiune, dar simțea că îi e la fel de dor de Bryce.

În vinerea aceea asistase la o paradă a modei împreună cu Carol. Se întorsese acasă de vreun sfert de oră și citea o revistă când deodată sună telefonul. Nu se putu abține din nou să spere că era Bryce, deși trecuse o lună de la despărțirea lor. Ridică receptorul cu mâna tremurândă.

– Alo!

– Kate? Anne sunt. Uite ce este, nu vreau să te sperii, pentru că nici nu e cazul, dar eu și cu Marchall, prietenul despre care ți-am vorbit, ne întorceam de la un cocteil și am încetinit pe șosea prin dreptul unui accident. Trecând prin fața ambulanței, l-am recunoscut pe Bryce ... Dar nu e nimic grav, Kate. Am coborât și brancardierul mi-a explicat că fusese trântit la pământ de o mașină în timp ce alerga. Șoferul era atât de beat, încât abia se mai ținea pe picioare. Dar Bryce nu e accidentat grav ... Mai ești pe fir?

– Da, da ... Ești sigură că nu e grav?

– Ce-ar fi să te duci la serviciul de urgență? Sunt sigură că e încă acolo.

– Asta și voi face. Îți mulțumesc că m-ai anunțat, Anne.

Kate rămase câteva clipe nemișcată lângă telefon. Era adevărat că Anne îi spusese că accidentul nu era grav, dar ea nu

era medic, iar brancardierul nici atât ...

La serviciul de urgență atmosfera era relativ calmă. Fu trimisă la o cameră situată la capătul unui culoar alb care i se păru fără sfârșit. Kate aproape ajunsese la destinație, când văzu un brancardier care împingea un cărucior pe care se găsea un trup acoperit în întregime cu un cearșaf verde.

"Bryce a murit", își spuse Kate. Și tot ce era în jurul ei începu să se legene în mod periculos ...

Infirmierul dădu drumul mânerului căruțului, alergă spre ea și o bătu pe obraji. Bryce își făcu deodată apariția în cadrul ușii opuse aceleia pe care fusese scos căruciorul, sprijinit de un medic stagiar. El se uită la ea, se aplecă în direcțuia ei și reveni la poziția inițială scoțând un geamăt de durere.

– V-am spus să nu faceți mișcări brușțe, îi spuse stagiarul cu asprime. Ce s-a întâmplat? O cunoașteți pe doamna?

Bryce era alb ca varul la față.

– A leșinat, îi explică brancardierul. Probabil a crezut că sunteți dumneavoastră pe cărucior. Mă duc s-o așez într-un pat. Poți să te ocupi de ea, John? spuse el adresându-i-se stagiarului.

– Da. Luați loc aici, domnule Sanderson.

Bryce se târî până la scaunul cel mai apropiat și se așeză cu grijă pe el. Avea un bandaj în jurul șoldurilor, unul la cot și trei copci la arcada sprâncenei. Îl dureau coastele, dar nu erau rupte. Era pe deplin conștient că avusese noroc să scape atât de ușor.

Kate fusese întinsă în pat. Stagiarul îi verifică pulsul și pupilele, apoi spuse:

– Nu e nici o problemă ... Ar trebui să veniți mai aproape, domnule Sanderson. Dacă a leșinat din cauză că a crezut că ați murit, e bine s-o liniștiți cât mai curând posibil.

Bryce se supuse rugăminții medicului. Își amintea vag că o zărise pe Anne discutând cu cei de la ambulanță. Probabil că ea o anunțase apoi pe Kate care se grăbise să vină aici. Ar fi preferat să nu vină. Fusese destul de dureros aproape s-o dărâme la pământ la supermarket și apoi s-o vadă în compania lui Graham. Nu-și închipuise niciodată că gelozia putea fi un sentiment atât de violent și nici că îi va fi atât de dor de Kate ... Nu era în stare să suporte s-o vadă acum atât de aproape de el și atât de neajutorată.

Kate clipi din ochi, apoi se uită la stagiar și Bryce văzu cum ochii tinerei se umplu de groază.

– Nu eram eu, Kate, spuse el cu o voce răgușită. Totul e în regulă.

Kate întoarse încet ochii la el și-l privi.

– Bryce? îngăimă ea. Nu ești mort?

– Era altcineva pe cărucior. Mi-am lăsat doar câțiva centrimetri de piele pe caldarâm, în rest, n-am nimic.

Ea îl luă de mână și i-o apăsă cu a ei.

– Ai mâna caldă, șopti ea. Înseamnă că ești real.

Se ridică brusc și-și trase fusta peste genunchi.

– E lucrul cel mai ridicol care mi s-a întâmplat, continuă ea. Îmi pare rău. Anne m-a avertizat că accidentul nu e grav, dar când am văzut căruciorul ...

Se înfioră fără să vrea. Stagiarul se retrase discret.

– A fost drăguț din partea ta că aivenit, șopti Bryce.

– Nici n-am stat să mă gândesc. Am plecat imediat ... Am impresia totuși că ar trebui să stai culcat în pat.

– Probabil au chemat un taxi. Mă întorc acasă.

– Te duc eu.

– Sunt sigur că taxiul e pe drum.

– N-au decât să-l contramandeze. Sunt capabilă să conduc mașina.

– Trebuie să iau niște pastile de la recepție.

Kate se așteptase ca el să protesteze, dar nu părea în stare să mai facă și alte comentarii. Arăta îngrozitor!

– Nu știu ce aș fi făcut, Bryce, dacă individul acela ai fi fost tu, mărturisi ea.

– Uite că n-am fost eu. Hai să mergem. Încep să mă simt mai rău dacă stau pe loc.

Apăru o infirmieră cu un scaun pe rotile ca să-l conducă la recepție. În timp ce el își lua medicamentele, Kate aduse mașina în fața intrării, apoi îl duse pe Bryce acasă la el, încercând să nu meargă prea repede și să evite hopurile de pe șosea.

– Îți mulțumesc, spuse el. Acum mi-e mai bine.

– N-ai încuiat ușa?

– Cheia e sub ștergătorul de picioare.

– Nu face nici o mișcare! Te ajut eu să cobori.

Lui Kate i se păru o veșnicie până ajunseră de la mașină în casă. Când intrară în sfârșit în hol, el era la capătul puterilor.

– Știu că nu vrei să mă aflu aici, dar nu voi pleca până când nu te vâr în pat, îi spuse Kate.

– S-ar putea să dureze cam mult. Când mă uit la scară, am impresia că mă aflu la poalele Everestului.

Urcă încet, odihnindu-se la fiecare trei trepte. În timp ce el se afla în baie, Kate îi făcu patul, stăpânindu-și amintirile pe care i le trezea. Aprinse veioza, după care coborî la bucătărie să ia un pahar cu apă, pe care i-l puse lângă pastile.

– Unde ți-e pijamaua?

Bryce părea la fel de jenat ca și ea.

– În sertarul al doilea al comodei.

Kate scoase niște pantaloni și o bluză, pe care i le întinse și se aplecă să-i desfacă șireturile tenișilor. Apoi îi spuse cu un zâmbet forțat:

– Te voi ajuta să-ți pui partea de sus. Cu restul te descurci singur.

Tricoul era murdar de noroi. Dat fiind că nu putea ridica mâinile, în cele din urmă Kate îl tăie pe ambele laturi cu foarfeca și astfel reuși să i-l scoată. Apoi Bryce își puse bluza de pijama și Kate se întoarse cu spatele în timp ce el își scotea

șortul și își punea pantalonii. În cele din urmă îl auzi așezându-se pe pat gemând de durere.

– Lasă-mă să rămân cu tine, Bryce. Voi dormi pe canapea.

– Nu, Kate. Totul va fi foarte bine.

– O să stau cu grijă ...

– Noi încercăm să uităm ce-a fost între noi, Kate. Nu putem să petrecem noaptea împreună.

– Nu reușesc să te uit.

– Trebuie.

Lui Kate îi mai rămânea un ultim argument.

– Când am văzut cărucul acela și am crezut că era prea târziu... că erai mort, am înțeles clar că pe tine te vreau, nu copii de la tine. Pentru că, să știi, mi-am pus această întrebare. Îmi era teamă că e un lucru important, dar acum sunt sigură că numai alături de tine vreau să trăiesc. Numai tu ești important pentru mine.

El o ascultase fără să spună nici un cuvânt, cu capul prins între palme.

– Sunt convins că am procedat bine, șopti el

– Nu poate fi bine, Bryce, atâta vreme cât soluția ta ne face pe amândoi atât de nefericiți.

"Nu neagă că e nefericit" își spuse Kate.

– Prefer să fim nefericiți acum, decât mai târziu, după ce ne-am căsătorit.

– De ce crezi că am fi nefericiți? spuse ea așezându-se pe

pat. Dimpotrivă, nu m-aș mira dacă am fi extrem de fericiți.

– Emmeline nu era fericită.

– Eu nu sunt Emmeline!

– Ar trebui să te măriți cu un bărbat ca Graham, Kate. Graham e un tip bine.

– Nu sunt îndrăgostită de Graham și fie vorba între noi, Graham nici nu m-a cerut în căsătorie.

– Dar erați împreună aseară ... Există ceva între voi?

– Evident că nu! Drept cine mă iei? Cum ar putea exista ceva între mine și Graham, din moment ce nu mă gândesc decât la tine?

Bryce își ținea din nou capul în mâini.

– Fie-ți milă de mine, Kate ... oprește-te, te rog ... Tocmai pentru că te iubesc trebuie să-ți ofer toate șansele să duci o viață normală. Nu știu cum să-ți explic ca să înțelegi.

La un moment dat, lui Kate i se păruse că Bryce urma să cedeze, dar acum își pierduse orice speranță în această privință.

– Atunci plec, șopti ea. Pentru că nici eu nu mai am nimic de făcut sau de spus.

Capitolul 20

Kate îi promisese lui Joseph să-l viziteze a doua zi, sâmbătă. Petrecuse o noapte foarte proastă și se afla sub duș când se auzi telefonul sunând. Ea nu-l auzi. Peste un sfert de oră sună din nou, dar ea plecase deja din apartament.

În acest timp, Kate rula deja în direcția Dorchester. Făcuse tot posibilul să-și mascheze cearcănele de sub ochi și zâmbetul ei era sincer atunci când Joseph ajunse la vorbitor. Totuși el se uită la ea cu un aer ciudat.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el imediat.

– E chiar atât de evident?

– Da ... Ce ai?

Era pentru prima dată când Joseph manifesta o oarecare îngrijorare față de ea. Nu plânsese nici în fața lui Bryce și nici după ce ajunsese acasă la ea, dar în fața fratelui său, ochii i se

aburiră de lacrimi.

– Nu mai e nevoie să-mi afli și problemele mele, Joseph. Îți sunt de-ajuns ale tale.

– Te-am întrebat ce s-a întâmplat.

– E o poveste lungă.

– Nu mă grăbesc. De altfel, timpul e singurul lucru pe care îl am din belșug ...

– Păi ... am un prieten. Se numește Bryce Sanderson. E avocat și oferă asistență juridică la Halifax. De fapt, îmi e mai mult decât prieten ... L-am cunoscut acum un an.

Kate îi povesti pe scurt suișurile și coborâșurile relației lor. Îi vorbi despre Emmelina, despre Jenny și starea ei de sănătate. Cu vocea vibrând de emoție, evoca scurta lor legătură, moartea lui Jenny și-i explică de ce, deși o iubea, Bryce se hotărâse să nu se însoare cu ea.

– Crede că ar trebui să mă căsătoresc cu altcineva și să am cel puțin o duzină de copii, încheie ea povestirea pe un ton trist. Am încercat să-l fac să se răzgândească, dar nici nu vrea să audă.

– Ești sigură că vrea să se însoare cu tine? Poate că vrea numai să profite de tine.

– Nu, Joseph. Oricum acum nu se întâmplă nimic între noi.

– Individul ăsta e țicnit rău. Ce a atât de extraordinar în a avea copii?

Kate se încruntă.

– Nu spune așa ceva. Joseph. Poate că într-o bună zi îți vei dori și tu.

– Nici nu mă gândesc! Doar ne amintim amândoi de părinții noștri și nu vreau ca povestea să se repete.

– Tu nu ești ca Denis.

El o privi cu un aer întunecat.

– De unde știi? Poate că l-am moștenit. Dat fiind că nu pot fi sigur, e mai bine să mă abțin. Și așa ar trebui să faci și tu.

Acesta era un nou punct de vedere pe care Kate nu se gândise să i-l prezinte lui Bryce.

– Cred că acest gen de violență se datorează în special unor împrejurări anume, nu eredității, obiectă ea totuși.

Era evident însă că Joseph nu avea chef să filozofeze pe tema agresivității și originilor ei.

– Transmite-i din partea mea că există lucruri mai importante pe lume decât o liotă de copii ... spuse el. Sau puteți să adoptați. Luați un vagabond ca mine, care altfel ar risca să ajungă în stradă ... sau aici. Dacă zici că Bryce lucrează în domeniul asistenței judiciare, sunt sigur că știe de unde să-l ia.

Kate se gândi la Jake. El o avea încă pe mama lui, dar ce se întâmpla cu ceilalți Jake care se trezeau complet singuri, ca în cazul lui Joseph?

– Vrei să spui că ar trebui să adoptăm un copil care e deja mare, decât un bebeluș?

El dădu din umeri.

– Asta e treaba ta să hotărăşti. Oamenii care te-au crescut te-au luat de mică la ei şi treaba a mers.

– Da, ai dreptate.

– Nu există nici un motiv să nu procedezi şi tu la fel.

Ea schiţă o grimasă.

– Mai întâi trebuie însă să-l conving pe Bryce.

– Dar ... mai există şi alţi bărbaţi interesanţi pe lumea asta , spuse Joseph pândindu-i cu atenţie reacţia.

– Cu siguranţă ... şopti ea. Din nefericire însă, sunt îndrăgostită până peste cap de el.

– Nici un bărbat nu merită să te îmbolnăveşti pentru el.

Kate zâmbi.

– Nu sunt în întregime de acord cu tine, Joseph, dar mă bucur că am purtat această discuţie. Acum, mă simt mai bine.

Mai vorbiră şi despre alte lucruri şi Kate avu senzaţia că în sfârşit se crease o legătură între ea şi fratele ei. Fusese nevoie de timp şi răbdare dar, vorba lui Joseph, treaba a mers.

– Fii atentă cum conduci rabla aia! o sfătui el în momentul în care ea se ridică să plece.

– Sunt forţată să fiu! Pe săptămâna viitoare.

Nu-i ţinuse un discurs şi asta îi era de-ajuns.

***

La cinci minute după ce Kate ieși pe poarta închisorii, telefonul lui Bryce sună. Stătea întins pe canapea, încercând să nu ia în seamă ce simțea din punct de vedere fizic și moral, dar fără prea mare succes. Telefonul urma să-i ofere o diversiune, deși se întreba, cu speranță dar și cu teamă, dacă nu cumva era Kate. Încercase să dea de ea toată săptămâna, dar nu reușise. Din fericire, avusese ideea bună de a aduce telefonul lângă canapea și fu de-ajuns să întindă mâna sănătoasă pentru a ridica receptorul.

– Alo!

– Bryce Sanderson? întrebă o voce de bărbat.

– La telefon.

– Eu sunt Joseph Tremblay, fratele Catherinei.

Creierul lui Bryce funcționa încă destul de lent, așa că îi trebuiră câteva secunde ca să stabilească legătura între Catherine și Kate.

– Oh, bună ziua, răspunse el în cele din urmă. Tare mi-e teamă că sora ta nu-i aici.

– Știu.

În mod ciudat, inima lui Bryce începu să bată în ritm accelerat.

– Ce s-a întâmplat? Sper că n-a pățit ceva.

– Ce i s-ar fi putut întâmpla?

Vorbitorul de la celălalt capăt al firului se amuza jucându-se cu nervii lui. Enervându-se, Bryce își schimbă poziția, ceea ce îi

provocă un junghi în coaste.

– Pe toți dracii! Explică-mi odată despre ce este vorba! Unde este?

Îngrijorarea din glasul lui era foarte evidentă. Joseph îl mai fierse puțin, apoi îi spuse cu asprime în glas:

– Nu i s-a întâmplat nimic. Abia a plecat de aici.

Bryce se mai liniștise puțin, dar era la fel de nervos.

– Atunci, de ce m-ai sunat?

– Mai întâi, ca să aflu dacă într-adevăr îți pasă de ea și apoi ca să-ți spun că ai mare noroc că mă aflu încă în închisoare. Altfel, nu m-aș fi mulțumit să te sun. Aș fi venit acasă la tine și ți-aș fi cerut să termini cu tâmpeniile astea!

– Ce înseamnă toată povestea asta? Ce ți-ai spus Kate?

– N-a fost nevoie să-mi spună nimic. A fost suficient să mă uit la ea. Iritarea lui Joseph era din ce în ce mai pronunțată.

– O faci foarte nefericită, chiar nu-ți dai seama de asta?

– Am ...

– Ești liber, nuește căsătorit, așa că fă bine și însoară-te cu ea! Și tu și ea vreți să fiți împreună. Nu-i pasă de faptul că tu crezi că ar merita ceva mai bun. Pe tine te iubește, nu pe alt bărbat. Ce ai de gând să faci? Să-i întorci spatele și să fiți amândoi nefericiți? Și toate astea pentru că tu nu poți să faci copii! N-aveți decât să adoptați. Însoară-te cu Catherine și adoptați o duzină de copilași dacă țineți atât de mult să-i aveți, dar nu-ți dau voie s-o faci nefericită sub pretextul că nu poți

să-i faci tu.

Pentru câteva secunde, se lăsă tăcerea între ei.

– Ai auzit?

– Da, am auzit. Asta i-ai spus și lui Kate?

– Bineînțeles, dar ea nu era sigură că o vei asculta, așa că m-am gândit să-ți spun eu.

Bryce schiță un zâmbet.

– Ai făcut bine ... și ai dreptate. Există mulți copii care ar fi fericiți să-și găsească un cămin al lor.

Joseph deveni bănuitor.

– De ce asculți de mine, dar de ea nu?

– Am ascultat-o, Joseph. Până aseară eram convins că mă va uita și că va întâlni un alt bărbat. Dar apoi ieri, la spital ... ți-a povestit despre asta?

– Nu.

Bryce îi explică pe scurt cum fusese trântit la pământ de o mașină și cum Kate îl crezuse mort.

– A leșinat. Când și-a revenit, mi-a spus că noi eram cei mai importanți. Ea și eu. Că e păcat că nu putem avea copii, dar că acest aspect este unul secundar. Că pe mine mă vrea neapărat. Și am ascultat-o ... Am ascultat-o. Dumnezeule mare! Toată noaptea nu m-am gândit decât la asta!

– În cazul ăsta, trebuie să i-o spui și ei.

– Am încercat. De azi-dimineață sun încontinuu și nu reușesc să dau de ea. Dacă spui că a fost cu tine, asta explică

totul ... Ziceai că abia a plecat de la închisoare?

– Cam de un sfert de oră.

Bryce gândi cu voce tare.

– Sunt circa trei ore de drum. Se va întoarce pe la ora douăzeci .. Poate ceva mai târziu dacă se oprește să ia cina undeva ... Mă duc s-o aștept la ea acasă și săptămâna viitoare îi voi cere voie să vin și eu cu ea la închisoare. Doar voi deveni cumnatul tău ...

– Mai e ceva ... N-ar trebui să mai meargă cu rabla aia. Poate că n-ar fi rău dacă ai începe să te ocupi de ea!

– N-o cunoști deloc pe Kate ... Dacă îți închipui cumva că am vreo influență asupra ei, te înșeli! Nu face decât cum o taie capul. Dar nu-ți face griji. Conduce foarte bine mașina.

– Bine, bombăni Joseph. Mă rog ... Mă bucur că am ajuns să ne înțelegem. Acum cred că e mai bine să te las.

– Îți mulțumesc, Joseph. Îi voi spune lui Kate că m-ai sunat. Pe curând.

Bryce se grăbi să închidă telefonul înainte ce Joseph să mai aibă timp să protesteze. Se părea că perseverența lui Kate îl determinase pe fratele ei să se deranjeze să se amestece în treburile ei. Și el fusese surprins în mod plăcut. În ciuda celor pe care le vedea la tribunal și la închisoare, era optimist și credea că oamenii puteau efectiv să se schimbe dacă sunt încurajați puțin. Pentru binele lui Kate, spera ca Joseph să nu-l dezamăgească.

Se uită la ceas. Kate nu va fi în oraș decât peste vreo două ore. Exact timpul de care avea nevoie să se radă, să facă un duș și să se îmbrace...

***

Kate nu ajunsese pe autostradă. Se afla încă în parcarea închisorii și se uita la un bărbat îmbrăcat într-o salopetă albastră care se pregătea să-i remorcheze mașina până la atelierul de reparații, deoarece Datsun-ul ei refuzase s-o mai ia din loc. Șoferul mașinii de depanare emisese mai multe ipoteze care o făceau să presimtă că urma să plătească o factură grasă. Acesta rostise cuvinte ca: alternator, carburator și baterie. Erau piesele pe care trebuia să se ducă să le ia de la Moncton. Întârzierea era inevitabilă. "Două sau trei ore, cuconiță. Duminica nu avem decât un singur mecanic la lucru".

Kate, care se simțea foarte obosită, blestemă mașina și verifică dacă avea carnetul de cecuri la ea, înainte să urce în cabină împreună cu șoferul. Se numea Jim și în cele zece minute pe care le făcură pe drum, Kate află mai multe decât voia să afle despre certurile lui conjugale și iubitul fiicei sale care cânta într-o trupă rock. Când ajunseră la atelier, un mecanic se ridică de sub un camion, se uită la mașină și spuse

că trebuie schimbat alternatorul. După ce acesta dădu mai multe telefoane, Kate află că va fi adus aici într-o oră de către cumnatul lui Jim.

Ea cumpără un ziar și începu să-l citească.

Cumnatul lui Jim împreună cu alternatorul își făcură apariția după două ore de întârziere și când aceștia sosiră, mecanicul era plecat la masă. Cu o răbdare de care se mira și ea, Kate își cumpără o pungă de chipsuri.

Cu puțin înainte de ora douăzeci se afla din nou pe drum, motorul mașinii ei torcând încet. Se opri la un bufet, mâncă un sandviș care mirosea a plastic, bău câteva cafele ca să poată sta trează și porni din nou la drum.

Datsun-ul se comportă foarte bine pe tot parcursul drumului, dar cu toate astea, era trecut de miezul nopții când Kate parcă pe aleea din fața casei ei. Grăbită să se ducă la culcare, nu dăduse atenție mașinii oprite de partea cealaltă a străzii. Și când o siluetă apăru brusc din întuneric, scoase un strigăt.

– Unde naiba ai fost?

Kate nu dormise deloc în noaptea anterioară și nu putea spune că avusese o zi prea plăcută și odihnitoare ... de aceea apariția lui Bryce pur și simplu o sperie.

– Ce cauți aici? îl întrebă ea fără nici o introducere.

El o prinse cu mâna dreaptă de încheietură.

– Am fost foarte îngrijorat ...

Ea îi dădu o palmă peste mână.

– Dă-mi drumul!

– Vreau să știu și eu unde ai fost în seara asta după ora nouăsprezece?

– Parcă te anunțasem că mă duc să fac un copil cu primul bărbat care-mi iese în cale!

Pentru acest răspuns, Bryce o trase spre el și o sărută, îmbrățișare care se termină printr-un geamăt dureros, în timp ce Kate îl respingea furioasă.

– Doamne sfinte! Îmi pare rău, îngăimă ea. Uitasem complet că ești rănit. Dar ce cauți aici, Bryce?

– Te așteptam și fac asta de la ora nouăsprezece, așa cum ți-am spus.

Kate inspiră adânc aer în piept.

– Ar fi mai bine să intri în casă.

– Credeam că n-o să mă mai inviți niciodată.

– Îmi permit să-ți amintesc că, în principiu, tu încerci să mă uiți.

Răsuci cheia în broască și deschise ușa.

– M-am răzgândit.

Lucifer se strecură în grădină, în timp ce Tom mieuna de foame.

– Ce ai spus? îl întrebă Kate.

– Am spus că m-am răzgândit.

Simțind că își pierde mințile, Kate aprinse lumina în hol

și-și puse geanta pe un scaun.

– Doamne Dumnezeule, ce rău arăți!

– Așa ai arăta și tu dacă ți-ar fi fost dislocate coastele.

Arăta într-adevăr îngrozitor, dar în privire i se citea un ușor amuzament și multă tandrețe. Kate se forță să ia un aer sever.

– Cred că îmi datorezi câteva explicații, Bryce Sanderson. Ce cauți aici și ce înțelegi prin "m-am răzgândit"?

– Vreau să mă căsătoresc cu tine. Evident, dacă mă mai vrei.

Tom se apropie de ei și mieună din nou. Kate îi aruncă o privire rapidă.

– Da, sigur ... Oh, tacă-ți gura, Tom!

– Ești sigură?

Ea îl dădu uitării pe Tom. Uită de tot ce o înconjura, în afară de albastrul ochilor lui Bryce.

– Da, Bryce, sunt sigură.

El se apropie de ea și o luă în brațe.

– Slavă Domnului! șopti el. Pentru cum m-am purtat, aș fi meritat cu prisosință să-mi spui nu.

Kate nu îndrăznea să-l strângă mai tare în brațe, ca să nu-i provoace durere.

– Cum aș fi putut să-ți spun nu din moment ce te iubesc atât de mult?

– Și eu te iubesc, Kate.

Tom devenise extrem de nerăbdător. Veni și se frecă de picioarele lor, mieunând cât îl ținea gura.

– Cred că ar fi mai bine să mă duc să-i dau să mănânce, dacă vrem să avem liniște, oftă Kate.

– Cum o să ne descurcăm cu el și cu Al în aceeași casă?

– Deja încerci să te eschivezi?

– Ar fi nevoie de mai mult de patru motani ca să renunț să te iau de nevastă, Kate.

– Te avertizez că părinții mei vor dori o ceremonie în toată regula.

– Îi vom ruga pe Derek și pe Jenetta să ne fie martori.

– Excelentă idee. Și referitor la dată?

– Ce-ar fi s-o facem în septembrie, chiar înainte de începerea școlii?

– De ce? Pentru că va trebui să-mi continuu masteratul?

– Bineînțeles, dar te avertizez că s-a terminat cu zbânțuielile nocturne până-n zorii zilei!

Kate clipi des din gene.

– Numai cu tine, dragul meu ...

Sfârșit